LIVIU RADU

SPAIME

EDITURA PYGMALION
PLOIESTI

LIVIU RADU

Cyborg

SPAIME

LIVIU RADU

... Călduți, cum se zice în Biblie. Adică exact felul de oameni care evită să se implice, care trec prin viață fără a crede în nimic cu adevărat. Cei pe care Domnul nu-i place și pe care i-a amenințat în nenumărate rânduri. Cei care nu l-ar urma, dar nici n-ar da cu pietre în el, ci doar ar sta de-o parte și ar privi, gândinduse la necazurile vieții lor modeste și amărâte.

EDITURA PYGMALION
PLOIESTI

Grafica colecţiei: Walter Riess Coperta: Adrian Grigore

Liviu Radu – Spaime copyrighte 2004 – Editura Pygmalion Ploieşti pentru ediţiile în limba română copyrighte 2004 – Editura Pygmalion Ploieşti pentru grafica colecţiei şi a coperţii

NR. 32

LIVIU RADU Spaime

Spaimă, emoţie puternică şi violentă, provocată de ceva neprevăzut şi primejdios; groază.

Dicţionarul Explicativ al Limbii Române

Cel ce va scăpa de groază va cădea în groapă, şi cel ce va scăpa de groapă va cădea în laţ, căci Eu voi aduce asupra lui anul pedepsei...

Ieremia 48, 44

Schiţa străzii Sfântul Raimond

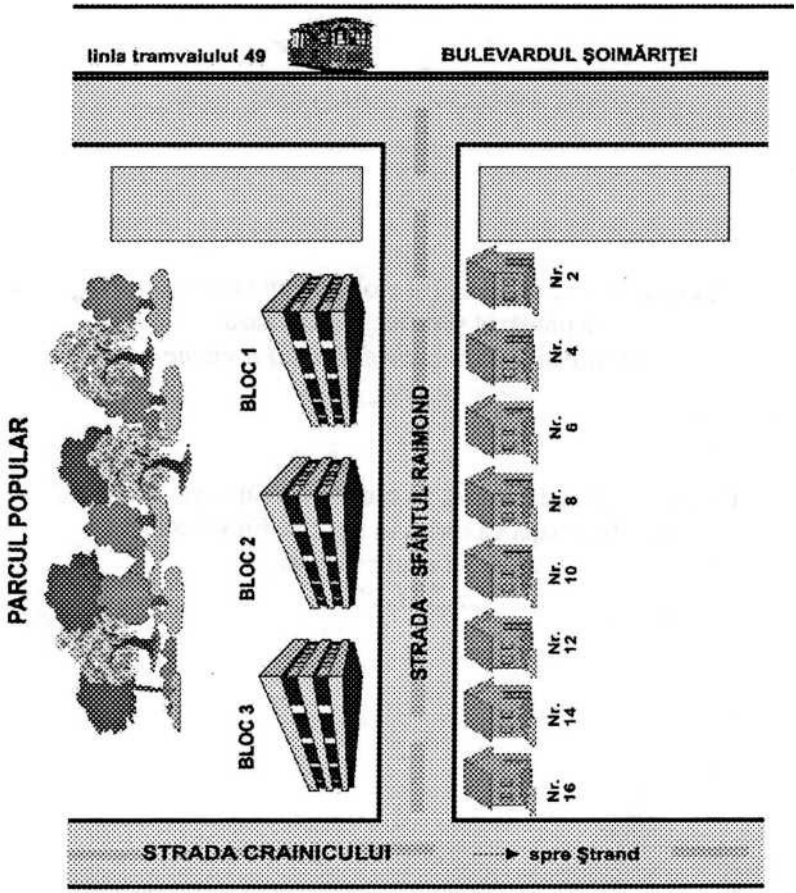

Lista locatarilor blocului 3

Scara A:

Ap 1 Popovici Iordan 3 persoane Ap 2 Călin Nicolae 2 persoane

Ap 3 Padamovici Adriana 1 persoană Ap 4 Păduche Laurenţiu 4 persoane

Ap 5 Manu Teodoric 1 persoană

Ap 6 Vasile R. Vasile 2 persoane

Ap 7 Manoilescu Cătălin 2 persoane Ap 8 Ştefănescu Stelian 1 persoană

Ap 9 Căliman Bogdan 4 persoane Ap 10 Vatamanciuc Rosalim 7 persoane Ap 11 Caraman Teoharie 3 persoane Ap 12 Kardafi Kerim 1 persoană (apartament nelocuit)

Scara B

Ap 13 Călinescu Ambrozie 5 persoane Ap 14 Brodânciuc Boris 2 persoane Ap 15 Saltimbancu Adrian 1 persoană Ap 16 Dumitraşcu Luciniu 3 persoane Ap 17 Papanicolau Ianis 5 persoane (sediu de firmă)

Ap 18 Nobilescu Pompiliu 1 persoană Ap 19 Segal Iacob 1 persoană

Ap 20 Başibuzuc Pardailan 7 persoane Ap 21 Aştefanei Marin 3 persoane

Ap 22 Ionescu Claudia 1 persoană

Ap 23 Mulţescu Vladimir 1 persoană

Ap 24 Sparonian Hagic 1 persoană

Scurt istoric al străzii Sfântul Raimond

Pe la 1860, un negustor german, Karl Gustav Sonnenkrone, a cumpărat un teren la marginea Bucureştilor. Un teren pustiu, plin de bălării, aflat în apropierea gârlelor ce se vărsau în Dâmboviţa. Câmpul era neroditor şi destul de departe de oraş, aşa că neamţul la achiziţionat pe nimica toată.

Însă, fie că avusese ochi bun, fie că primise ceva informaţii confidenţiale, teutonul făcuse o investiţie bună, dar cu bătaie lungă. Spre sfârşitul secolului, mahalalele capitalei înconjuraseră câmpul viran, pe care mai poposeau încă, în schimbul unei plăţi modice, ciobanii veniţi să vândă turme sau cirezi în oboarele capitalei.

În 1892, nepotul neamţului, Bonifaciu Dumitraşcu, a parcelat terenul şi l-a vândut cu un preţ incredibil de bun. În amintirea bunicului său dinspre mamă, care-l miluise cu o asemenea avere, Dumitraşcu a sugerat primăriei să numească noua mahala *Cununa Soarelui*, o traducere destul de fidelă a numelui răposatului negustor german. A păstrat pentru sine o parcelă, mai bine plasată, pe care a

împărţit-o în locuri de casă ce alcătuiau trei străzi. Loturile respective au fost vândute treptat, până în ajunul primului război mondial. Cele trei străzi au fost trecute în planurile primăriei drept Dumitraşcu I, Dumitraşcu I şi Dumitraşcu III.

Imediat după război, un funcţionar al primăriei a decis să le dea nişte nume *mai ca lumea*. În criză de inspiraţie, le-a botezat cu numele unor sfinţi din calendarul catolic: Sfântul Dagobert, Sfântul Felix şi Sfântul Raimond.

Cu titlu de curiozitate, la capătul dinspre parc al străzii există şi acum o plăcuţă pe care scrie:

STRADA SFÂNTUL RAIMOND (fostă Dumitraşcu III)

în decursul timpului, denumirea străzii a fost schimbată de câteva ori: Daniel Popovici, în 1922, Ioan Moţa, în 1940, Iacob Grunbeig în 1949 – după interesele politice de moment. Dar toate aceste modificări nu durau mult şi, mai devreme sau mai târziu, se revenea la vechea denumire. Abia în 1972 a intervenit o schimbare de fond, deşi aparent neînsemnată: s-a tăiat o parte a numele i, iar artera a devenit *strada Raimond*.

La scurt timp după aceea, oamenii şi-au dat seama de ce se făcuse această modificare: strada lor fusese prinsă în planul municipal de sistematizare, iar pe schiţele ce urmau să fie prezentate conducerii de partid nu putea figura un nume de sfânt, cu atât mai mult unul venetic.

Lucrările au început mai întâi în vecinătate, pe bulevardul Şoimăriţei. Pe strada paralelă a apărut parcul şi, ceva mai departe, ştrandul. Demolările au durat destul de mult, a fost nevoie de intervenţia miliţiei şi securităţii, unii dintre mahalagii refuzând să-şi părăsească locuinţele. Abia la sfârşitul anului 1976 buldozerele au intrat în funcţiune şi pe strada Raimond.

Cutremurul din 1977 a găsit cele trei blocuri de pe strada Raimond în faza turnării fundaţiilor. Se pare că evenimentele respective au avut ca urmare faptul că

treaba a fost făcută cu mai multă grijă ca de obicei, pentru că următoarele cutremure, cele din 1986 şi 1990 n-au avut niciun efect asupra clădirilor. Blocurile, cu câte patru niveluri (P + 3) şi trei apartamente, de câte două camere, pe fiecare palier, au fost folosite mai întâi drept locuinţe de serviciu pentru ofiţeri, apoi în 1981 au fost puse la dispoziţia primăriei, care a repartizat locuinţele la întâmplare, după pile, relaţii sau baftă.

La cererea localnicilor, primăria a revenit în 1990 asupra deciziei de modificare a numelui străzii, iar sfântul catolic i-a redevenit patron.

Prolog

Grozăveniile fuseseră anunţate din timp. Întotdeauna sunt anunţate din timp. Ca şi cum Divinitatea ar avertiza oamenii despre ce-i aşteaptă. Însă niciodată avertismentul nu-i băgat în seamă, va fi descoperit şi identificat prea târziu, iar scepticii îl vor considera o simplă coincidenţă. Pentru că Divinitatea se adresează omului în felul cel mai obişnuit cu putinţă, prin intermediul mijloacelor de comunicare ale acestuia, folosind dintre ele pe acelea cu cea mai largă audienţă.

Şi tocmai acest lucru îl face pe om să ignore mesajul. Cum să-i transmită Dumnezeu ceva prin radio? Aparenta contradicţie dintre ştiinţă şi religie ne face să ignorăm problema de fond – cea a conţinutului. Pentru că nimeni nu se gândeşte că, de-ar veni azi Iisus pe pământ, nu s-ar apuca să predice în pustie, ci s-ar adresa direct miliardelor de locuitori ai pământului. Pentru asta ar folosi, bineînţeles, radioul şi ziarele. Şi mai puţin televiziunea.

Pentru că, atât timp cât vor exista întreprinderi de stat, va exista şi radio, va exista şi presă. Fiindcă-i greu – dacă nu chiar imposibil – să-ţi aduci televizorul la serviciu. Dar nu s-a întâlnit funcţionar care să nu citească ziarul la slujbă şi care să nu lase radioul deschis toată ziua, ascultând cu o jumătate de ureche ştiri, emisiuni culturale,

muzică, orice se nimereşte, numai să existe un fond sonor pentru activitatea monotonă a rutinei zilnice. Sigur, există şi slujbe care, prin natura lor, nu permit aşa ceva – lucru cu publicul, delegaţii, balamuc continuu sau cine ştie ce alte chestii specifice – dar într-un birou în care se completează ceas de ceas şi zi de zi rapoarte şi tabele, iar mintea mai are un colţişor liber, omul simte că ar fi păcat să nu-şi folosească pe deplin capacităţile intelectuale şi porneşte radioul de îndată ce ajunge la serviciu. Şefii nu au nimic împotrivă, că şi ei sunt oameni, iar în vremurile astea nebune, cu politică, cancanuri şi scandaluri, căderi de guverne şi greve ce se ţin lanţ, este mai bine să fii informat – măcar cât să ştii dacă drumul spre casă a rămăs liber sau l-a blocat vreo coloană de demonstranţi.

Totuşi oamenii îşi vedeau de treabă, deveneau atenţi şi conştientizau pălăvrăgeala continuă a radioului doar când aşteptau o ştire importantă sau o emisiune care-i interesa. Cum erau cele despre bombardamentele din ţara vecină. De aceea Theofil, care nu prinsese începutul ştirii, deveni brusc interesat abia când auzi:

— …pe strada Sfântul Raimond, la ora zece şi cincisprezece…

Strada Raimond. Pe strada asta locuia el. Greu de crezut să mai existe în Bucureşti o altă stradă cu acelaşi nume.

— …pompierii au intervenit imediat. Cele cinci victime au fost transportate în stare gravă la Spitalul de Urgenţă. Două au decedat pe drum, celelalte se află în îngrijire medicală intensivă…

— Theo, explozia asta n-a avut loc pe strada ta? se interesă Melania cea pieptoasă, care bântuise visele lui Theofil în urmă cu douăzeci de ani, numai că între timp îmbătrâniseră amândoi, Melania se făcuse cât o batoză, iar el nu mai avea vise erotice de ani de zile…

— Ba da, dar n-am reţinut numărul blocului, aşa că

nu-mi dau seama dacă mi-a afectat locuinţa sau nu.

— Parcă blocul trei, îşi dădu cu părerea nea Pândele, şeful de birou, un om cumsecade şi săritor, care urma să iasă la pensie cam peste un an, deşi nu-l încânta de loc ideea.

Theofil simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Vis-à-vis de casa lui! Chiar dacă explozia nu fusese foarte puternică şi nu-i dărâmase vreun perete, probabil că-i spărsese geamurile. Nu era vorba de bani – deşi nu-l dădeau afară din casă – ci de osteneală şi alergătură. Trebuia să scoată ramele şi să le ducă până la geamgiu, că se boierise până şi ăsta, nu se deplasa la domiciliul clientului, umblai ca idiotul cu ferestrele după tine… Dar nici geamurile n-ar fi fost o problemă, deşi vremea era încă destul de răcoroasă. Dacă explozia întrerupsese liniile electrice, telefonul – de gaze nu-i păsa, că mai avea butelia aia veche, puteau să se descurce un timp – atunci se întorceau la traiul de acum o sută de ani de la ţară… Şi cum să stai pe întuneric, cu pereţii sparţi, că hoţii atât aşteaptă…

Nea Pândele bănuise ceva din cele ce-i treceau prin minte, pentru că zise, cu o voce moale:

— Mă Theo, du-te acasă şi vezi ce s-a întâmplat. Ne descurcăm azi şi fără tine, că n-o fi prăpăd…

N-avea cum să fie prăpăd, nu trebuia predată nicio lucrare urgentă, situaţiile erau la zi, putea să ceară şeful orice informaţii, că-i răspundeau imediat.

Când ajunse pe strada Sfântul Raimond, văzu încă de la colţ grămădeala de maşini utilitare din faţa blocului. Agitaţie, poliţişti care blocaseră strada şi întorceau autoturismele la colţul cu bulevardul.

Se strecură prin mulţimea care se strânsese ca la circ – poate şi pentru că vremea era minunată în primăvara aceea – şi se grăbi spre casă.

Oftă uşurat când zări casa întreagă – nici măcar ferestrele de la stradă nu fuseseră sparte. Nu zăbovi nicio

clipă să se uite la blocul de peste drum şi deschise iute uşa din faţă – avu un moment de surpriză găsind-o descuiată – dar se linişti când o văzu pe Elvira venind din bucătărie.

— Săru-mâna, drăguţo, bombăm el. Care-i situaţia?

— Bine ai venit, dragule. Se pare că n-am păţit nimic. Lumina merge, apa la fel… N-am încercat încă gazele.

— Ai plecat de la serviciu?

— M-a învoit patronul, în contul recuperării pentru că am lucrat de Crăciun. Speram să-mi iau ziua liberă ca să mă duc la dentist, dar dacă s-a ivit povestea asta… Bine că nu mi-a tăiat din leafă. Stăteam la tejghea şi serveam un client, când s-a anunţat la postul de radio că pe strada noastră a avut loc o explozie. M-a învoit doar pentru că venise Lelia mai devreme, avusese treabă la circa financiară din vecinătate şi n-a vrut să se mai întoarcă până Berceni, că abia avea timp să ajungă acasă şi trebuia să plece imediat, dacă voia să nu întârzie la slujbă.

— Iar zgârcitul ăla a profitat de ocazie ca să-ţi mănânce o zi întreagă de recuperare pentru două ore…

— E zgârcit, că de aia nu se îndură să cumpere un casetofon şi nişte casete cu muzică de calitate, preferă să chinuie radioul ăla vechi, noroc că-s destule posturi cu muzică bună, dar nu uita că de pe urma lui trăim, că leafa ta…

Ca de obicei când se ajungea la discuţii despre leafa lui, Theo prefera să abandoneze confruntarea. îl durea faptul că soţia câştiga mai mult ca el, îl durea că nu reuşise să găsească şi el ceva mai bine plătit, dar cine mai angaja oameni peste patruzeci şi cinci de ani? Toţi doreau doar puşti de până-n treizeci de ani, plini de energie, fără obligaţii, cărora li se părea că le-a pus Dumnezeu mâna în cap când li se oferea o leafă ce le ajungea cu prisosinţă acum, când n-aveau nici căţel, nici purcel, dar care nu li s-ar fi părut la fel de mare dacă ar fi avut familie şi copii…

— Uite ce-i, drăguţo, ies pe afară, să aflu ce s-a

întâmplat…

— Bine, Theo. Nu uita să cumperi pâine şi nu cumva să te întinzi la vreo bere, că-i sănătatea ta în joc, nu a mea!

— Ho, coropişniţo! o repezi Theo în glumă, conştient că femeia avea dreptate şi că-i voia binele, dar ar fi putut să-şi manifeste grija într-un fel mai puţin sâcâitor, Doamne, uneori simţea că-l apucă amocul, chiar dacă ştia că, în felul lor puţin expansiv, se iubeau mult.

După ce ieşi, rămase un timp lângă poartă, privind atent dincolo de stradă. Blocul în care avusese loc explozia părea neatins, nu se vedeau urme ale avariei. Probabil că nu fusese de-o amploare prea mare. Totuşi muriseră oameni, alţii fuseseră răniţi…

Se strecură într-un grup de indivizi care priveau muncitorii de la Regia pentru Gaze, care săpau în mijlocul străzii.

— Am avut o baftă chioară, povestea un tinerel slab, înalt, cu o expresie de om care trecuse prin ceva care depăşea puterea lui de închipuire; peste maiou purta o salopetă uzată şi jegoasă, iar în mână ţinea o geantă veche din piele, burduşită cu scule. O baftă chioară! Ne-am dus pe la zece fără un sfert să reparăm nişte robineţi din subsol, că ne chemase nea Dumitraşcu – administratorul – de vreo săptămână, da şeful a avut treabă, că i se mărită fata şi a trebuit să-i aranjeze casă, da în dimineaţa asta a zis *Mă băieţi*, *hai să-l servim şi pe nea Dumitraşcu*, *că se supără pe noi că-l tot amânăm*, *şi-i client vechi*, *nu se face*, aşa că, după ce ne-am trezit ca lumea şi am mâncat ceva, am plecat să-i rezolvăm robineţii. Numai că l-am aşteptat noi ce l-am aşteptat, iar Dumitraşcu ioc! Aşa că Ghiţă zice: *Bă*, *ce facem*, *pierdem toată ziua aici*? *Că mai avem şi alte treburi*, *dă-lin mă-sa*, *hai să ne întoarcem la* serfru/Numai că-i făgăduisem şefului că-l rezolvăm pe nea Dumitraşcu, aşa că-i zic lui Stroe, puştiul ăla nou: *Bă Vali*, *dă fuga până la etajul unu*, *apartamentul şaişpe*, *şi vezi ce mă-sa face*

ăla de nu vine cu cheia. Ne găseşti în spate, că fumăm şi noi o ţigară până vii înapoi. Şi ne-am dus şi ne-am aşezat pe nişte dale, la soare. Şi apare ăla micu' şi zice: *Nea Dumitraşcu nu-i acasă, că s-a dus la ţară, s-o ajute pe soacră-sa la săpat grădina, iar cheia de la subsol a luat-o fiu-su, că nu ştiu cine i-a cer*ut-*o. Trebuie să fie pe aici, prin jurul blocului*. Şi ne-am uitat noi prin jur, da' n-am văzut puştiul, că-l cunoşteam. Şi tocmai când ne întrebam pe unde dracu' o umbla, auzim din subsol o bubuitură… de nu-ţi venea să crezi! Da, dom'le, dacă-l trimiteam pe Stroe după cheie cu câteva minute mai devreme, ajungeam înaintea ălora de la telefoane şi explodam noi în locul lor!

Şi tinerelul rămase tăcut o clipă, apoi plecă, nervos şi agitat, de parcă ar fi avut cine ştie ce treabă urgentă. Numai că, după un minut, Theofil îi auzi glasul nervos răsunând de pe trotuarul celălalt:

— Am avut mare baftă, dom'le, o baftă chioară!

După vreo jumătate de oră, Theo reuşi să afle o variantă cât de cât coerentă a faptelor. Înjur de ora zece sosise o echipă de la telefoane, să facă nişte verificări, pentru că se făcuseră multe reclamaţii din zonă că s-ar telefona ilegal la numere cu 89. Băieţii deschiseseră casetele de la parter, nu găsiseră nimic, dar unuia i se păruse ceva suspect şi avusese ideea să se uite şi în subsol. îl chemaseră pe băiatul administratorului, să le deschidă uşa, iar când aprinseseră lumina, avusese loc o explozie, care le produseseră arsuri grave celor patru lucrători şi băiatului. Tânărul Dumitraşcu scăpase cel mai ieftin, fără răni prea grave, urma să iasă din spital peste două, trei zile. Ceilalţi patru fuseseră pârjoliţi cumplit, doi muriseră până să vină salvarea, iar unul nu va apuca ziua de mâine, pronosticaseră medicii…

Totuşi explozia nu produsese pagube prea mari construcţiei, fusese mai degrabă o flacără ce arsese iute şi puternic decât o deflagraţie. Bineînţeles, cauza era

evidentă, deşi directorul de la Regia pentru Gaze negase, la postul naţional de televiziune, că societatea pe care o conducea ar fi avut vreo vină. Numai că în

Bucureşti avuseseră prea multe scurgeri de gaze, unele cu urmări catastrofale, ca să-l mai creadă cineva. Adevărul era că nu mai reparase nimeni de zece ani reţeaua, care-şi depăşise oricum perioada prevăzută de existenţă. Dar de unde bani pentru investiţii, în vremurile astea?

Lămurit şi liniştit – în ceea ce-l privea – Theofil decise să se ducă să cumpere pâine şi apoi să se întoarcă acasă. Nu-l atrăgeau bârfele la colţ de stradă, iar discuţiile legate de catastrofă urmau să degenereze iute în comentarii politice, şi a discuta politică în stradă, cu necunoscuţi, dovedea prostie şi inconştienţă. Nu aveai de unde să ştii cum va reacţiona vreunul dintre ascultători, nici dacă nu va încerca să-şi susţină dreptatea cu pumnii.

Când ajunse la colţul străzii – colţul cu strada Crainicului, că aici se găseau câteva buticuri cu marfă bună şi ieftină, nu ca pe bulevardul Şoimăriţei, unde era înghesuială, iar preţurile săriseră peste cal – auzi că-l strigă cineva. Se întoarse uimit şi văzu un bărbat încărunţit prematur, cu un început zdravăn de chelie şi care-şi purta mândru cămaşa cu burtă. Theo rămăsese slab şi uscăţiv, că aşa îi era felul, altfel ar fi căpătat şi el proporţii, după atâta pâine şi cartofi cât mâncase.

— Nu mă recunoşti, Theo? Marian, Marian Cristea…

— Nu mă-nnebuni!

Marian îi fusese coleg de bancă în liceu, un băiat cu perspective, toţi îi prevedeau un viitor glorios. Nu se văzuseră de vreo şapte ani, când Cristea se întorsese dezamăgit – dar cu ceva bani – din Germania, unde lucrase câtva timp ca angajat într-un institut de proiectare.

— Se pare c-o ducibine, Mariane, că ai cam luat proporţii…

— Aiurea bine! Cât se poate la noi, într-o regie. Mai am şi o mică firmă, pe numele nevestei… nu pot să mă plâng. Tu tot la

Oficiul pentru sigilii, sau cum i-o mai zice?

— Da. Ce să fac, Mariane, nu m-am mişcat când trebuia… acum e prea târziu… Şi ce cauţi în mahalaua noastră?

— Cu treburi, Theo… Auzi, ce stăm aici, în drum? Hai să bem o bere, să stăm jos, să vorbim în linişte…

— N-am timp, Mariane… Şi n-am decât cinci mii la mine, că ieşisem să cumpăr pâine…

Avea destui bani, dar ce scuză să găsească? De stat la taclale ar fi stat, dar de băut…

— Lasă, mă, că am eu destui bani… Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva, că altfel crăp!

Ăsta fusese blestemul şi binecuvântarea vieţii lui, îşi spuse Theo. Ştia să asculte oamenii, se trezea că i se destăinuiau colegi şi cunoscuţi, dar şi persoane întâlnite întâmplător prin tren sau pe la cozi. Înseamnă că Gezus – Jesus în transcriere fonetică, aşa i se spunea în şcoală lui Cristea, printr-o gestaţie bizară a poreclei, de la Cristea se ajunsese la Cristos, de aici la Iisus, iar varianta engleză se impusese de la sine – avea ceva urgent de povestit, cine ştie ce suferinţă sentimentală sau ce planuri măreţe pentru viitor…

— Bine, Gezus, acceptă el invitaţia, iar celălalt se lumină la faţă, porecla din adolescenţă însemnând probabil pentru el un semn că putea să-şi deschidă liniştit sufletul.

După câteva minute stăteau într-o curticică îngrijită, la o măsuţă curată, pe scaune comode. Apăruseră o grămadă de mici cârciumioare decente, în curţi de gospodari, unde te simţeai bine şi puteai discuta fără să fii deranjat. După ce sorbi din paharul înalt, plin cu bere de la gheaţă, Cristea trecu direct la chestia care-l rodea, de parcă n-ar fi rezistat încă cinci minute, cât să treacă prin

preliminariile obligatorii ale oricărei discuţii între foşti colegi care nu se văzuseră de mult: informaţii despre familie, ştiri despre alţi colegi…

— Theo, lucrez la Regia pentru Gaze în calitate de expert. Am experienţă în domeniu, şi în Germania tot cu expertize mă ocupam, dacă aş fi obţinut cetăţenia mă stabileam acolo şi om mă făceam! Deci, de câte ori are loc câte o explozie, sunt trimis să cercetez locul, să descopăr care-i cauza şi apoi să fac un raport confidenţial, numai pentru şefi. Însă ce-am descoperit aici depăşeşte puterea mea de închipuire!

— Şi ce Doamne iartă-mă puteai să găseşti aici care să nu semene cu ce-ai găsit în alte părţi? îl îndemnă Theo să-şi continue mărturisirea. Presupun că a fost o scurgere de gaze.

— Iubitule, ca să existe o scurgere de gaze ar trebui, în primul rând, să existe gaze. Nu ţi se pare ciudat că nimeni n-a pomenit că în blocul trei gazele fuseseră închise acum o săptămână? Administratorul a plătit factura cu întârziere – el zice că a fost o încurcătură la bancă, de fapt n-are importanţă cauza – iar regia a vrut să dea un exemplu asociaţiilor de locatari şi a oprit livrarea de gaze. Nu era singurul bloc în situaţia asta, dar să ne rezumăm doar la cazul de care ne ocupăm. Închiderea s-a făcut atât din subsolul blocului, cât şi din stradă. Am găsit cele două sigilii intacte. Pentru că, se grăbi el să explice, dacă locatarii ar fi umblat la robinete, sigur că s-ar fi petrecut multe… Numai că n-au umblat. Atunci de unde gaz în beci? Pentru că a fost vorba de explozia unei cantităţi de gaz strânsă în subsol, asta-i clar, a fost primul lucru pe care l-am lămurit…

Tăcu un timp, cât să dea berea pe gât, apoi făcu semn cu degetul fetiţei cu şorţ alb – ce stătea rezemată de peretele casei – să mai aducă un rând. Theo îl lăsă în pace, să-şi ordoneze gândurile, sorbind şi el din băutură şi

simţindu-i răcoarea mătăsoasă risipindui-se în trup.

— Deci mă lămurisem că fusese vorba de o explozie de gaz acumulat în subsol. Dar de unde şi când s-a acumulat? La *când* ştiam să răspund: în ultima săptămână, după ce fusese închis şi sigilat robinetul. Pentru că, de-ar fi existat înainte, sau ar fi explodat atunci când au intrat oamenii noştri în subsol, sau aceştia ar fi descoperit că exista gaz acolo. Deci nu putea să se fi strâns decât după plecarea oamenilor noştri. Mai ales că, după trecerea lor pe acolo, nu mai intrase nimeni în subsol… Da… Dar de unde venise gazul? Şi pe unde? De aceea i-am pus pe băieţi să sape, să vedem dacă exista vreo fisură în conducta principală – în primul rând, ca să identificăm sursa de gaz – şi dacă exista vreo crăpătură prin care gazul să ajungă în subsol…

Goli din nou paharul, aşteptă până ce puştoaica i-l umplu din nou, apoi continuă, preocupat şi îngrijorat:

— Iubitule, am găsit *ce* mă aşteptam, dar nu *cum* mă aşteptam. Adică într-adevăr conducta era fisurată – dar nu din cauză că ar fi ruginit sau ar fi fost corodată. Nu, Theo, într-o zonă conducta fusese roasă, dacă pot spune asta, de parcă s-ar fi frecat de ea ceva *aspru*, ca o pilă. O rosătură proaspătă, metalul lucea încă, n-apucase încă să ruginească… Bineînţeles, în locul respectiv, izolaţia fusese făcută praf. Un sabotaj? Tot ce se poate, numai că nu-mi închipui cum ajunsese sabotorul la conductă, pentru că pământul de deasupra era bătătorit, tare ca betonul, iar asfaltul şi stratul de ciment de la suprafaţă rămăsese neatins. Bun… Pământul fiind deci tare şi bătătorit, am descoperit cu uşurinţă că la adâncimea de doi metri exista un fel de… gaură cu secţiune circulară, cu diametru de vreo douăzeci de centimetri, care venea de undeva din sud, intersecta la un moment dat conducta – undeva, spre colţul blocului – iar apoi continua spre subsolul blocului. Am găsit gaura din fundaţie. Nu pot să-mi explic cine ar fi

putut face o asemenea gaură şi cu ce fel de aparat Pentru că nu putea fi vorba de vreo cârtiţă sau de vreun alt animal – n-ar fi reuşit să roadă metalul sau betonul fundaţiei blocului… Mda…

Puştoaica umpluse iar paharele – mari cât o halbă – iar ei doi le goliră dintr-o suflare. Pierduseră de mult socoteala sticlelor băute, iar Theo ajunsese într-o stare de-o euforică indiferenţă, povestea lui Gezus îl interesa doar pentru că-l preocupa pe prietenul său, altfel îl lăsa rece, altele erau grijile lui…

— Evident, gazul se scursese prin fisura din conductă, o luase prin gaura aceea circulară ca printr-o ţeavă şi se strânsese în subsolul blocului trei. Deci, prima enigmă este: cine a făcut gaura aceea şi de ce? Nu mă simt în stare să răspund. A doua întrebare la care nu ştiu să răspund: cum de-au fost pârjoliţi în halul ăla *toţi* cei care au fost în subsol – cu excepţia băiatului, care ar fi trebuit să fie ars mai rău decât ceilalţi. Pentru că băiatul nu rămăsese în urmă, ci o luase înainte, să arate drumul. În mod normal, orice explozie de felul celei cu care avem de-a face s-ar fi produs în clipa în care a fost apăsat comutatorul curentului electric, pentru a aprinde lumina. Comutatorul este pe holul de la intrare, chiar lângă uşă. Deci explozia ar fi trebuit să aibă loc *înainte* de coborârea indivizilor în subsol. Dacă scânteia s-ar fi produs la bec. Dacă nu, explozia ar fi putut fi produsă de o ţigară, deci în momentul în care oamenii ar fi fost la capătul de sus al scărilor. Aşa că nu prea ştiu ce să scriu în referatul meu…

Aici, lui Theo i se rupse filmul.

Se trezi a doua zi dimineaţă, în patul lui, cu căpăţâna cât o baniţă. Ca de obicei, îmbrăcat în pijama, cu lucrurile aranjate cum se cuvine. Se scotoci grăbit în buzunare. Actele şi banii erau la locul lor, tot ca de obicei. Lipseau doar cinci mii de lei. Nimica toată.

Se duse în bucătărie. Elvira pregătea sandvişurile

pentru serviciu. Deci cumpărase totuşi pâinea după care se dusese…

— Şi te-am rugat să fii atent, îi spuse soţia, cu un reproş îndurerat, care-l făcu să se ruşineze brusc.

Asta era problema lui. Nu se ştie de ce, atunci când bea – nu întotdeauna, ci doar când depăşea o anumită limită, pe care nu fusese niciodată în stare s-o descopere – nu-şi mai amintea nimic din ceea ce făcea. Până la un moment dat amintirile erau clare, limpezi ca apa de izvor. Apoi urma o negură îngrijorătoare, în care ar fi putut să facă orice.

Întrebase de multe ori cum se comportase şi ce făcuse în momentele acelea care îi fuseseră răpite din amintire – deci şi din existenţă – şi primise răspunsuri mirate: se purtase ca de obicei, moderat, spusese lucruri inteligente, fusese un companion plăcut…

Însă petele acelea negre îl îngrijoraseră întotdeauna. Nu se putea bizui pe funcţionarea sub conducerea unui pilot automat, care acţiona conform unei rutine stabilită de experienţă. Şi dacă în momentul acela în care nu judeca pe deplin s-ar fi întâmplat ceva ieşit din comun, care se abătea de la cotidian? Cum ar fi reacţionat? Mintea i-ar fi funcţionat normal, ar fi făcut faţă provocării?

Nu era convins că s-ar fi descurcat, de aceea începuse să se ferească de băutură. Numai că tentaţia de a-şi umezi gâtlejul în timpul unei conversaţii interesante era prea mare, iar cantitatea de alcool necesară trecerii în bezna necunoaşterii de sine era atât de aleatorie, încât nu se putea opri decât rareori la timp.

Singura soluţie era să renunţe complet la băutură. Un lucru pe care-l făcuse deseori dar, după cum se văzuse şi de data asta, nu definitiv şi irevocabil…

Îşi bău cafeaua, iar durerea de cap începu să-l lase. Abia îndrăzni să discute cu Elvira, care rămase îmbufnată până se despărţiră, ducându-se fiecare la slujba lui. La

serviciu îl aştepta un teanc de cereri şi referate, aşa că se cufundă în muncă, să uite că se făcuse iar de râs.

Aşa se întâmplă că, preocupat de ale lui, ignoră în totalitate avertismentul primit. Semnul apăruse, unii îl văzuseră, dar nimeni nu-l băgase în seamă. Iar cei care ar fi trebuit să-l înţeleagă aveau alte griji.

Prima vineri (25 iunie 1999)

Parcul Popular era locul în care Pigulel se odihnea cel mai bine. Când se sătura de colindat prin zona Gării de Nord – prin faţa gării, că pe peron nu le mai dădeau drumul, ca în vremurile bune – şi de compania celorlalţi din grup, se urca liniştit în tramvai, având grijă să nu facă prea mult scandal. Cobora la Piaţa Ulmului şi, după ce dădea o raită pe la tarabe, unde se alegea cu câte ceva de la ţărăncile mai miloase, îşi făcea loc fără grabă în mulţime şi se instala în tramvaiul 49. Scotea din când în când nişte gâfâieli sacadate – nu atât pentru că ar fi simţit nevoia, ci mai mult pentru a-şi afirma prezenţa, pentru a anunţa că luase în posesie vehiculul

— Iar în jurul lui se făcea imediat loc. De data asta ochise o cucoană cu o pungă plină cu căpşuni şi o bătuse pe braţ – atent, totuşi, să nu exagereze – scoţând nişte mugete ininteligibile, până femeia întorsese capul. Atunci îi arătase punga, scâncind pofticios, iar cucoana, înţelegând iute ce vrea şi dornică să scape de el, îi turnase în căuşul palmelor fructe zemoase şi atât de aromate, că umpluseră tot vagonul cu parfumul lor.

Iar acum Pigulel stătea tolănit pe-o bancă în parc, mâncându-şi liniştit prada şi încălzindu-se la razele încă plăcute ale soarelui. Stătea şi încerca să se gândească la ce-ar trebui să facă. Treaba cu gânditul mergea greu, îi era mai uşor să stea aşa, ca o legumă, mulţumindu-se să se lase în voia toropelii… Poate că o să tragă un pui de somn, poate că o să se odihnească un pic şi după aia o să se întoarcă din nou la gară… Nu avea motiv să se grăbească,

în buzunarul jachetei portocalii – primite de la una dintre fundaţiile care-i tot strângeau de pe stradă şi le împărţeau haine frumoase, din plastic, în culori stridente, şi ciocolată expirată, apoi le dădeau drumul să se ducă la ale lor – avea câteva mucuri de ţigară, destul de lungi, două ţigări întregi, o pungă de plastic şi o sticluţă cu destul lac pentru un singur om iar în alt buzunar o bucată de pâine, două mere şi o pungă cu biscuiţi. Poate că nu avea rost, deocamdată, să-şi întâlnească grupul…

Maria Dumitraşcu stătea şi ea la soare, încercând *să nu mai gândească*. Deocamdată Dorel se simţea bine, durerile îl lăsaseră pentru moment, îl vedea zâmbind, privind cu ochii închişi către soarele blând…

Se rugase îndelung Domnului să-i scape puiuţul, atunci când aflase că fusese rănit în accidentul acela nenorocit din subsol, iar Domnul fusese bun, băiatul scăpase cu răni uşoare, care se vindecaseră bine, o să rămână cu nişte pete pe piept şi pe mâini, nimic grav, bine că pe faţă nu avea mare lucru, o să-şi găsească el o fată care să nu se sinchisească de asemenea mărunţişuri. Numai dacă o să se gândească la fete… Pentru că Dorel fusese un băiat religios înainte de accident, ca mulţi dintre cei de vârsta lui, poate că era doar o modă, cine ştie, numai că băiatul ei devenise şi mai bisericos de când ieşise din spital, tot timpul se ducea la slujbe, la început se bucurase, era drept să aprindă o lumânare pentru că fusese scăpat din necaz, numai că acum intrase la idei, cine ştie dacă băiatului nu-i intrase în minte să se călugărească, prea era tot timpul cu Biblia în mână… Pe de altă parte, şi călugăr să se facă, dacă asta-i era chemarea, pentru că puiuţul avea coşmaruri groaznice, se trezea din sonm urlând, la început crezuse că din cauza rănilor, numai că acum rănile se închiseseră, pielea se refăcuse, iar Dorel continua să se trezească răcnind… şi nu voia să-i povestească visele alea atât de teribile care-i goneau

somnul… şi doctorul îi spusese că ar trebui să-l ducă la psihiatru, pentru că şocul exploziei provocase, poate, vreo dereglare, numai că fiul ei nu voia s-o asculte, iar deşteptul de Luciniu n-avea grija copilului, umbla prin tribunale să revendice ce credea el că i se cuvenea din moştenirea lăsată de bunică-su, de ajunsese să nu mai vorbească cu alde frate-su şi cu verii lui buni, oameni cu carte şi cu maniere, da lacomi de avere şi care o tratau de sus, că ea era numai fată de ţăran chiabur, de făcuse puşcărie şi-i luaseră comuniştii pământul, să facă ceapeu, nu de boieri scăpătaţi ca ei, de avuseseră străzi cu numele lor, cum îi povestea bărbat-su, care insistase să se mute în blocul ăsta amărât numai pentru că fusese făcut pe un loc ce aparţinuse cândva lu’ tasumare…

Doamne, să nu-mi înnebunească băiatul, mai bine ia-mă pe mine, că el e curat, n-a păcătuit nici cu gândul, nici cu fapta…

Cum să nu gândeşti, când e vorba de copilul tău, şi cum să nu înnebuneşti cu asemenea gânduri, se întrebă Maria, iar gândurile continuau să i se încolăcească în minte, ca un boa care a luat-o razna…

Vladimir Mulţescu stătea şi el la soare, ieşise un pic la aer curat, nu mai putea să se relaxeze dacă stătea închis în casă, vorba ceea, îşi muta fundul de pe un scaun pe altul, opt ore pe scaun la serviciu, apoi se tolănea în fotoliu şi se uita la filme, la televizor, apoi mai citea câteva pagini, după care se întindea pe pat şi încerca să doarmă, insomnia îl chinuia de când se ştia, nu apuca să se odihnească aşa cum trebuia, era cheaun tot timpul, nici nu era de mirare că se îngrăşase ca un porc, că avea probleme cu tensiunea, bine că nu se apucase de băutură, ar trebui să se lase de fumat, ar trebui să facă o grămadă de lucruri dacă voia să-i fie bine…

Luase şi acum cu el o carte, să citească la soare – Comentariile lui Ben Hodara la numerelogia folosită în

Talmud, o chestie rarisimă, o găsise din întâmplare la un anticariat, unul dintre acelea improvizate prin centru, pe lângă universitate, o tarabă cu tot felul de volume de strânsură, cu un afiş mare *VINDEM CĂRŢI NUMAI CU 10.000 LEI*, Doamne, ce-au ajuns cărţile, altă dată îngropai o avere în ele şi erai sigur că poţi să-ţi recuperezi banii oricând, era suficient doar să dai de ştire că vrei să vinzi… – numai că gândurile îi fugeau de colo-colo, nu reuşea să se concentreze, aşa că rămase cu tomul greu, în copertă neagră, din pânză, în poală, mulţumindu-se să se bucure de căldură, ca un gândac…

Îşi aminti un banc vechi: *Ce-i un gândac*? *Un dac care gândeşte*. *Şi la ce se gândeşte*? *Cum să ajungă de Colorado*… Bancuri… Cine mai spune bancuri? Românii uitaseră să râdă. îşi amintea că, a doua zi după cutremurul din şaptezeci şi şapte, auzise vreo trei, patru bancuri despre cutremur, inventate sau adaptate adhoc. Eh, alte vremuri şi, mai ales, altă vârstă… Ceaiuri, dans, distracţie, toate cu bani puţini şi cu sărăcie, dar tinereţea le compensa pe toate, le dădea o frumuseţe pe care n-o va regăsi nicicând…

Chestia nasoală cu vârsta este că-ţi distruge speranţele. Poţi să-ţi faci planuri de viitor cât timp mai ai un viitor. Cât eşti tânăr, poţi să crezi că, până la urmă, vei reuşi, doar să ai răbdare şi să mai aştepţi. Dar, de la un moment dat, viaţa nu-ţi mai poate oferi nimic. Doar regrete că n-ai profitat de ocazii, că n-ai apucat viaţa cu ambele mâini, că n-ai trăit pe deplin…

Se uită cu silă la tomul cu copertă roasă. Cunoaşterea, cunoaşterea pe care şi-o dorise de când se ştia… La ce-i folosise? Devenise un depozit de informaţii nefolositoare, iar despre adevărata cunoaştere nu ştia nimic. Poate că nici nu există o adevărată cunoaştere, probabil că-i un mit al cărturarilor, care se amăgeau că nu pierduseră vremea de pomană, că osteneala lor avusese un

rost şi că numai ghinionul îi împiedicase să dea lovitura…

Zădărnicie-i totul, şi visare amăgitoare, din care nu vrei să te trezeşti, de teamă că realitatea va fi mai cruntă decât coşmarul în care te afli…

Indiferent de anii ce-i rămăseseră, moartea se apropia tiptil, aducând cu ea singura certitudine: viaţa lui se va sfârşi, iar odată cu ea, totul. Visele, speranţele, spaimele lui se vor spulbera într-o clipă, devenind neant…

Vladimir clătină puternic din cap, încercând să împrăştie deznădejdea ce-l cuprindea din ce în ce mai des în ultimul timp, de când se lăsase cuprins de sentimentul dezamăgitor de ratare, de irosire a şanselor pe care Domnul le dăruise tuturor, deci şi lui… Poate că în toată dezamăgirea lui îşi spunea cuvântul şi singurătatea.

O singurătate de care era pe deplin răspunzător.

Se uită spre locul de joacă al copiilor, unde se aflau, în momentul acela, doar cele trei fetiţe ale lui Pardailan. Drăguţe, bine îmbrăcate, dar aveau o oarecare nepăsare în gesturi, o indiferenţă în joacă… Frumoase. Vor mai fi frumoase un timp, apoi se vor maturiza brusc, se vor buhăi, se vor deforma, şi din toată frumuseţea lor exotică nu va rămâne nimic. Cum o chema pe nevasta lui Pardailan? Laura, da, Laura. Ciudat nume pentru o florăreasă… Rămăsese încă frumoasă după ce născuse cinci copii şi muncise ca disperata să-l ţină pe papiţoiul de bărbat-su, care ieşea din puşcărie doar ca să-i mai facă un copil, apoi găsea el o cale să intre înapoi. Noroc că nu era violent şi avea grijă să nu-şi supere vecinii.

Doamne, ce spaimă îl cuprinsese a doua zi după ce se mutase şi descoperise că sub el stăteau ţigani… Numai că ăştia erau neam de florari, mai civilizaţi şi mai potoliţi ca alţii, nu-l deranjau cu nimic, în afară de răcnetele casetofonului dus pe balcon, să afle tot cartierul că a ieşit Pardailan din închisoare, iar nevastă-sa l-a primit cu bucurie… Noroc că asemenea bairamuri aveau loc destul

de rar. Altfel, nu avea motive deosebite să se plângă…

Zâmbi amuzat. Cât se gândise la vecinii lui cu nume ciudate, îi trecuse spaima metafizică. Eh, nu-i nimic, o să revină ea, când i-o fi lumea mai dragă…

Iordan Popovici coborâse din tramvai şi se oprise în staţie, privind în jur, să vadă dacă nu descoperă vreun cunoscut. Simţea nevoia zdrobitoare să dea pe gât o tărie, care să-l usture pe gât, să

1 ardă în stomac şi apoi să-l umple de căldură. Dar cum să se ducă de unul singur la băutură? Dana l-ar toca mărunt:

— N-avem bani nici să mâncăm, abia reuşim să plătim întreţinerea şi curentul, fi-ţi-ar a dracului de băutură, nu poţi să te abţii deloc, parcă n-ai minte, te-a prostit ţuica…

Şi tot aşa, până-l apuca nebuneala şi-i rădea o palmă, iar ăla micu' începea să zbiere. Păi să nu te apuce pandaliile?

Ce ştie şi nenorocita asta de muiere ce-i în mintea lui? Se întâlnise cu Vidică Oacheşu, de la scularie, în pauza de masă. îşi luase pachetul şi se dusese pe alee, să stea la soare, să nu mai audă balamucul maşinilor din secţie. Nişte pâine cu brânză şi slănină, cu o ceapă zdravănă. Că nu-şi permitea să mănânce la cantină mâncare caldă, ca altă dată. Costa prea mult, hotărâse Dana. Las' că era bună şi slana, şi brânza, primite de la ţară, de la socri. Şi cum mânca el aşa, apăruse Vidică, şi el cu punga cu mâncare în mână, şi se aşezase pe bancă, lângă el. Şi ăla avea pâine cu brânză, da nu avea slană, ci nişte cârnaţi usturoiaţi. Mâncaseră şi după aia aprinseseră câte o ţigară. Se plânseseră că nu le ajung banii – că despre asta vorbeau toţi – înjuraseră sindicatul că nu reuşise nimic, apoi individul de la scularie îi zisese:

— Bă Iordane, am auzit de la Mircică ăla blondu, inginera, care-i trage clopotele lu' Mimoza, creaţa de la

secretariat, că luna viitoare se face iar reducere de personal. Treij' la sută. Crezi că mai scăpăm? Cică închide patronii două secţii. Da' n-a ştiut sau n-a vrut să-mi spună mai multe. Că şi el era îngrijorat, că dacă pleacă de aici, s-a ras pe bot de Mimoza, că n-o să-l aştepte fufa dacă n-o să facă rost de parai zdraveni…

Fir-ar ai dracu' cu reducerile lor! Unde mă-sa să găsească de lucru? Nici măcar nu lucra la stat, să ia compensaţii, cum a făcut minerii…

Îl ardea gâtul de-o duşcă, da dacă nu se întâlnea cu vreun vecin, nici vorbă să se ducă la cârciumă, că Dana l-ar fi mirosit imediat, şi nu putea să zică că i-a făcut cinste nea cutare, că muierea s-ar fi dus imediat să-i bată la uşă şi să întrebe dacă a fost cu bărbasu la terasă. Nu era chiar atât de tupeistă să întrebe şi dacă făcuse cinste, da să întrebe dacă fusese cu el la cârciumă ar fi întrebat. Afurisită muiere! Da bună şi în casă şi în pat.

Şi cum să nu-i sfârâie gâtlejul, că numai cât îşi aducea aminte ce-i spusese Vidică şi-l apuca groaza. Ce dracu' o să facă, că Dana avea o pensie pă caz de boală, că-şi distrusese creierii la filatură, din cauza zgomotului, şi abia se ajungeau cu leafa lui, da dacă rămânea şi fără salariu, ce-o să se facă?

Tot gândindu-se, ajunse acasă. Îndată ce intră în apartament, zise:

— Nevastă, scoate un pahar de ţuică. Mi-e sete.

Femeia se grăbi să-l servească, îi turnă din damigeană o porţie zdravănă. Aşteptă să tragă o duşcă, apoi întrebă cu fereală:

— Iordane, spune drept: ţi-a dat ăia plicu?

— Dănuţo, încă nu, da numai Dumnezeu ştie ce m-o aştepta mâine…

Ştia el foarte bine: toţi erau securişti.

În blocul ăla locuiseră pe vremuri ofiţeri. Dar acum erau toţi în civil. Deci fuseseră de la securitate. Iar pe el îl

mutaseră în blocul ăsta ca să-l supravegheze. Ascultau tot ce vorbea, că nici nu avea curaj să invite vreun prieten la el, se întâlneau în parc şi vorbeau uitându-se cu grijă înjur, să nu-i spioneze cineva…

Numai securişti. Se infiltraseră peste tot, se pregătiseră de câteva ori să preia puterea. Comuniştii, securiştii şi legionarii, ăştia nu lăsau democraţia în pace. Tot timpul pregăteau lovituri de stat, ca să-i omoare pe puţinii democraţi din ţară.

Şi nimeni nu-l credea. Când se rugase de fiul lui să-l ascundă, în timpul mineriadelor, să nu-l aresteze securiştii, după ce vor pune mâna pe putere, băiatul fusese de acord, dar zâmbind ciudat, că până la urmă preferase să stea acasă, indiferent de riscuri.

Nimeni nu-l credea, dar securiştii şi legionarii se înarmau şi se pregăteau să se înfrunte în străzile şi casele Bucureştilor…

Stelian Ştefănescu, pensionar, veteran de război şi citat pentru fapte de eroism pe front, se baricadă în casă, ca în fiecare seară, convins că se putea să fie arestat în timpul nopţii.

Rămase multă vreme ascultând zgomotele din bloc, dornic să audă din timp paşii celor ce ar fi venit după el. Nu se întrebase niciodată ce-ar fi făcut când s-ar fi trezit cu echipa venită să-l ridice. Altă dată ar fi luptat. Acum, bătrân şi bolnav, n-ar fi putut să opună nici măcar o rezistenţă simbolică.

Poate că nu vor veni.

Poate că se vor mulţumi să-l supravegheze, să-l spioneze şi să încerce să-l intimideze. Asta pentru că nu ajunseseră la putere. Nu puteau acţiona pe faţă, dar asta nu însemna că nu erau puternici şi organizaţi. Nici măcar preşedintele nu reuşise să le vină de hac.

Iar el se afla cu certitudine pe listele lor de persoane care trebuiau scoase din circulaţie. Aştepta de zeci de ani

să-l scoată sân circulaţie. Din perversitate, se mulţumiseră să-l supravegheze în blocul ăsta amărât, plin cu securişti duşmănoşi, care-i zâmbeau, se purtau amabili cu el, dar, de fapt, abia aşteptau să-i înfigă pumnalul în spate…

Soare… căldură… bine…

Cam la atât se reduceau impresiile de moment ale lui Pigulel. Stătuse întins pe bancă, lăsându-se copleşit de năvala razelor, care păreau să se scurgă numai ascupra lui, ignorând restul parcului. Căldura puternică îl toropise, îl moleşise, îi turnase plumb topit în muşchi şi-n tendoane, abia mai reuşea să se mişte, până şi respiraţia devenise ceva prea obositor, îi venea să se întindă, să se extindă, să se turtească, să se scurgă ca o piftie…

Piftie… răcoare…

Pigulel îşi strânse bruma de puteri ce-i rămăsese ascunsă pe undeva, prin trupul subţire, numai piele şi oase, şi se ridică de pe bancă. Transpirase tot. îşi scoase scurta din plastic şi o întinse pe lemnul vopsit în verde închis. Se duse până la fântâna din centrul parcului – un cerc din beton, cu un delfin din piatră în mijloc, un delfin ridicat într-un salt împietrit, ţinând în vârful botului o minge tot din piatră, pe care se scurgeau patru jeturi de apă scuipate de ţevi ascunse în rama circulară de beton. Apa se scurgea de pe animalul acvatic şi se aduna într-un bazin năpădit de bălării de baltă – papură, trestie –, ce prinseseră rădăcini în mâlul ce se formase pe fundul vasului din ciment, care nu fusese curăţat de ani de zile.

Pe Pigulel nu-l deranja că apa din bazin era murdară. Intră în ea îmbrăcat, se aşeză în bătaia unui jet şi se lăsă stropit de şuvoiul de apă călâie. Apoi deschise gura şi prinse în ea picături care se scurgeau de pe spatele delfinului, potolindu-şi setea.

După ce se bălăci un timp, scoţând un guiţat ciudat, plin de-o satisfacţie primară, ieşi din bazin şi se scutură, ca un căţel udat de ploaie. Se duse la banca pe care-l aştepta

cuminte scurta colorată în portocaliu şi scotoci prin buzunare. Scoase un muc de ţigară şi, după ce scotoci prin buzunare, descoperi ceea ce ar fi trebuit să ştie de la început: nu avea nici chibrit, nici brichetă. Se uită în jur, să ceară foc cuiva, dar parcul era pustiu la ora aceea, parcă dăduse molima în toţi, nu se vedea nici ţipenie. Ce dracu' să facă, să plece de cheaun pe străzi, doar o întâlni pe cineva cu ţigara în gură, sau să se ducă până la prăvăliile de la capătul blocurilor? îi era prea lene, pe de altă parte era ud, nici vorbă să-l lase cineva să intre în prăvălie cu apa aia care se scurgea din pantalonii lui…

Mai bine să mai stea un pic la soare şi să se usuce, să profite de soarele ăla cât mai era, că acum se face seară şi va trebui să-şi găsească un adăpost…

Puse chiştocul înapoi în buzunar şi, dacă tot dădu de sticluţa cu lac auriu, o scoase afară. Da, mai bine să tragă o porţie şi să doarmă un pic…

Turnă un strop de lichid în punga din plastic, o agită un pic, apoi o duse la gură şi începu să aspire încet, ţinând cât mai mult aerul în piept.

O dată… de două ori… de trei ori…

Culorile din jur deveniră mai vii, contururile mai distincte, îl copleşi un râs liniştit, ca o gâdâlitură în creier, da, viaţa era mişto, merita să trăieşti, aspiră din nou, devenise un gândac mare, căruia nu-i păsa de nimic, avea nevoie doar de soare, de soare, da, da, da, de soare, da, da, da…

Se întinse pe bancă şi închise ochii, având grijă, cu un rest de luciditate, să-şi tragă sub cap scurta cu comori în buzunare. Simţea lumina razelor trecându-i prin pleoape, portocalie ca şi haina lui, totul strălucea, vârtejuri portocalii şi roz se roteau din exterior către mintea lui, el mai chicoti o dată, apoi se cufundă în visul de linişte şi căldură…

Theofil Şerb o asculta pe Melania, care povestea

indignată:

— Deci am primit telefonul ăla de la vecini şi am fugit acasă, fără să-i mai cer voie lui nea Pândele, că nu mai aveam răbdare să

1 aştept până vine de la director. Şi când ajung acasă, ce să vezi! Poliţiştii stăteau cuminţi în faţa uşii şi aşteptau să apară cineva dintre proprietari! Da, domnule, uşa deschisă, că de aia mă chemaseră vecinii, iar ei nu îndrăzneau să intre!

— Şi ce-ai făcut? se interesă, cu sufletul la gură, Dumitreasca de la contabilitate, că se strânseseră în biroul lor o grămadă de curioşi.

— Ce să fac? Am intrat în casă, cu poliţiştii după mine. Ce să-ţi spun, tocmai bine ca să văd cum hoţii săreau din balcon, că noi stăm la etajul unu. Şi idioţilor ălora de la poliţie nu le trecuse prin cap să lase pe unul dintre ei la pândă, jos în stradă! Cică nu au voie să intre într-o casă dacă n-au mandat! Fir-ar ai dracu' cu mandatul lor şi cu democraţia asta aiurea!

— Şi până la urmă cum a fost? Ce ţi-au furat?

— Toţi banii din casă, adică nu mare lucru, că nu luasem încă leafa, nici eu, nici bărbatul meu. Adică vreo patru sute de mii. Un casetofon, nişte CD-uri ale băiatului, o haină de blană, un ceas, tacâmurile de argint de la mama, nişte bibelouri de porţelan, nişte bijuuri – prostioare din argint, cu pietre semipreţioase, pe care le cumpărasem de pe aici, un lănţişor de aur… Ce-au găsit şi ei într-o casă de funcţionari amărâţi.

Tăcu un moment, ca să-şi potolească nervii, apoi continuă:

— Ce naiba să facă şi poliţia, dacă legile sunt cum sunt? îi arestează, iar judecătorii le dau drumul sau le dau pedepse de nimic! Trăim în ţara lui Papură Vodă, asta e! Au venit nişte ofiţeri, au luat amprente de peste tot, că ăia avuseseră timp să scotocească peste tot, şi prin cămară, şi

prin frigider…

— Ce să-ţi fac, Melanio, uşă din metal ţi-a trebuit, zise sfătos Pândele. Ţi-am spus că asta-i o invitaţie adresată hoţilor: veniţi aici, băieţi, că uşa asta înseamnă că avem ceva de păzit!

— Ai dreptate, nea Pândele, răspunse amărâtă femeia. Lasă că se satură Costică de uşă specială, că acum, după ce-au tăiat-o pe asta, o s-o punem la loc pe aia veche. Bine că am păstrat-o pe balcon, că voia bărbată-meu s-o ducă la ţară. Asta e! Să vedem dacă o să reuşească poliţia să recupereze ceva, că eu una nu prea mai am vreo speranţă!

După aceea, cei strânşi în biroul lor începură să povestească tot felul de cazuri. Fiecare păţise câte ceva: i se furaseră actele şi banii din buzunar, îi fusese tăiată geanta, îi fusese spartă maşina. Cineva îşi aduse aminte de fratele lui Ilie Mutu, care fusese omorât pe stradă, într-o seară, cu doi ani în urmă, iar vinovatul nu fusese descoperit nici în ziua de azi…

Theofil nu se amestecase în discuţie, se mulţumise să asculte. Adevărul era că şi el, şi Elvira, trăiau cu spaima că le-ar putea fi spartă casa. Iar când Elvira lucra după-amiaza şi se întorcea seara târziu, îi dădea telefon când pleca de la serviciu, s-o aştepte în staţia tramvaiului, că nu puteai să ştii ce se putea întâmpla pe străzile alea întunecate şi pustii, pe care nu mai umblau, după ce se făcea întuneric, decât tinerii inconştienţi.

Unde erau vremurile în care se întorcea noaptea pe la unu, două, după ce terminaseră vreo lucrare urgentă, cerută de sus… Puteai să umbli fără frică.

Oare? Dacă se gândea bine, şi pe vremea împuşcatului fuseseră crime, bântuise un Râmaru, dar nu se ştia decât de cazurile ieşite din comun. Nu ca acum, cum dădeai drumul la televizor, primul lucru pe care-l aflai era că am mai fost omorât cineva, că un dement şi-a violat

fetiţa sau alte grozăvenii de felul ăsta.

Se tot vorbea de violenţa filmelor şi serialelor, dar nimeni nu se întreba dacă ştirile alea terifiante, care îmbolnăviseră de nervi o ţară întreagă, începând cu evenimentele din decembrie şi ţinând-o de atunci tot aşa, zi de zi, nu contribuiseră mai mult la escaladarea violenţei. La urma urmei, infractorii deveneau vedete, reporterii le vorbeau frumos, la persoana a doua plural, interesându-se cu mult tact dacă eroul putea să le povestească de ce făcuse ceea ce făcuse, iar individul se umfla în pene şi se mândrea cu isprava lui, rânj induşi gingiile către camera de luat vederi.

Trăim într-o lume nebună, îşi spuse Theofil, o lume care a pierdut noţiunea valorilor perene, le-a eliminat din viaţă odată cu valorile artificiale ale comunismului. Până la urmă o să le redescopere, în toată istoria s-a întâmplat aşa, numai că o să treacă timp, iar până atunci vor suferi inutil o mulţime de oameni…

— Bă Adi, hai să mâncăm ceva, propuse Ciprian. Mai lasă dracu’ treaba, că şi mâine e zi!

Avea dreptate, se făcuse târziu, trecuse de şase, cine să mai vină la firmă la ora aia? Domnul Rabinovici plecase de mult, făcuse ordine în acte, era cazul să plece şi ei acasă… Dar de unde să ştii ce se putea întâmpla? Legenda marii afaceri picată din senin nu-l lăsa să doarmă. Domnul Rabinovici dăduse lovitura într-o seară, când rămăsese singur la serviciu – fostul lui serviciu, unde era doar un subaltern oarecare – şi, pe neaşteptate, sunase telefonul. Răspunsese într-o doară, fără prea mult chef, convins că era cineva care greşise numărul sau bărbatul Mirelei, care se interesa dacă rămăsese peste program, de nu ajunsese încă acasă. Şi se trezise că discuta cu un domn colonel, de la serviciul de intendenţă al armatei, care avea nevoie urgentă, în câteva ore, de echipament de transmisie pentru un batalion special care urma să plece a doua zi,

dis-de-dimineaţă, în Bosnia, şi nimeni nu verificase până atunci dacă băieţii aveau tot ce le trebuia. Iar domnul Rabinovici a verificat stocurile, a dat telefoane pe la cunoscuţi şi, într-o oră, procurase totul. Comanda, plătită din afară, nu de pârlitul stat român, se ridicase la sute bune de mii de dolari, iar comisionul primit de domnul Rabinovici îi permisese să-şi deschidă firmă proprie şi să se lanseze în afaceri prospere.

Adi Saltimbancu visa şi el, ca mulţi alţii, să dea şi el lovitura. Numai că o asemenea lovitură se dă o dată în viaţă. Se descurca bine şi aşa, câştiga mult mai bine decât cei de vârsta lui, pusese şi ceva bani de-o parte, deocamdată economisea cât putea, îşi cumpărase doar un apartament ieftin pe strada Sfântul Raimond, să aibă unde să doarmă şi să-şi ţină hainele, până va ajunge să aibă şi el un apartament de lux, ca majoritatea cunoscuţilor lui.

Până atunci, se străduia să-şi creeze un cerc de prieteni, de relaţii care să-l ajute în viitoarele afaceri. Numai cine se mulţumeşte cu ce are un va reuşi în viaţă, asta era evident, iar el nu se mulţumea, degeaba îi ziceau ăia de la ţară să-l pupe pe Dumnezeu şi-n fund, pentru norocul pe care-l avusese.

Norocul şi-l face omul. Nu-i pică din cer.

Din cer pică numai nenorocirile. Şi singurătatea.

Poate că din cauză că era singur se zbătea atât şi se gândea numai la serviciu, evitând să lase cât de puţin timp şi pentru treburile lui personale. Pentru că, altfel, ar fi trebuit să se gândească la Mioara şi ar fi început să urle.

Dorel stătea în balcon, la soare, cu ochii închişi, lăsând razele – ce se înmuiaseră la ora aceea – să-i mângâie blând pielea subţire, extrem de sensibilă, abia refăcută, a cicatricei pe pe obraz. Fusese şi de dimineaţă în parc, dar soarele devenise iute prea puternic şi se grăbise să se întoarcă acasă, să se ascundă în răcoarea odăii lui.

Dar acum se înserase, soarele nu-l mai speria.

Îl speria apropierea nopţii.

Seara era plăcută, ar fi fost plăcută, numai că ea vestea sosirea a ceva groaznic, de care nu-l scăpa nimeni.

Degeaba sedusese la biserică, degeaba aprinsese lumânări şi se rugase. Probabil că Dumnezeu era prea ocupat să rezolve cazurile altora, care aveau mai multă nevoie de ajutor decât el. Sau, poate, trebuia să ispăşească pentru o vină pe care n-o cunoştea, pentru un păcat pe care-l săvârşise fără să-şi dea seama că păcătuia, iar până nu-şi va da seama de păcat şi de greşeala lui, nu va avea cum să se căiască şi să capete iertare.

Încercase să discute problema lui cu preotul bisericii din apropiere, dar nu reuşise decât să-l zăpăcească pe bătrânul acela cumsecade, dar neobişnuit cu subtilităţi şi cu lucruri care se abăteau de la normal.

Poate că ar fi trebuit să insiste, să ceară să i se recomande un om cu adevărat sfânt, care să-i găsească leacul. Un leac sufletesc, fără îndoială, pentru că trupeşte se întremase.

Sau, poate, ar trebui să se ducă la psihiatru, cum îi recomandase doctorul Florescu, medicul care-i tratase arsurile, un tânăr foarte priceput şi care ştia cum să se poarte cu pacienţii.

Dar ce să-i spună psihiatrului?

Că-i e groază de noapte?

Ba nu, nu de noapte, nici de întuneric. De somnul în întuneric. De visele care-l năpădeau în întuneric.

Nu, nu de vise. De *visul* care năvălea peste el în beznă. Visul, unicul vis pe care-l avea de la nenorocire. Un singur vis care nu se sfârşea niciodată, care se întrerupea doar când se trezea urlând şi care continua, din locul în care fusese întrerupt, de îndată ce adormea din nou.

Putea să doarmă liniştit ziua. Şi dormea minunat de odihnitor la soare. Dormea fără să viseze nimic. De fapt,

nu mai visase din copilărie, nu mai ţinea minte ce se întâmpla în visele de atunci, doar că erau *albe*, se desfăşurau într-o lume a unor nori pufoşi, ca din vată de zahăr. Într-o atmosferă plină de lumină. Şi se trezea întotdeauna zâmbind, bine dispus.

Dar, după explozia aceea ciudată din beciul blocului – despre care nu-şi amintea nimic, doar că intrase în încăperea întunecată din subsol şi, deodată, totul se transformase în flăcări şi durere – somnul i se transformase într-o existenţă paralelă, de parcă de îndată ce adormea pătrundea în altă lume, trecând, fără să ştie cum, graniţa dintre existenţa reală, cea obişnuită, în care vieţuise până atunci, şi o altă existenţă, în care viaţa lui era la fel de reală, numai că legile acelui univers erau altele. Erau legi ale *întunericului*. Pentru că visul lui de acum nu era *alb*, ca acela din copilărie, ci *negru*.

Iar acest lucru îl înspăimânta. Însă adevărata spaimă, cea care îl făcea să urle în vis atât de tare că se trezea şi continua să urle şi în cealaltă realitate, cea în care existau părinţii lui, se datora celor ce se petrecea în visul acela.

Şi-l îngrozea cu atât mai mult cu cât nu ştia ce se întâmpla în vis.

Ştia că visul continua seară de seară, ştia că acţiunea se relua de unde fusese întreruptă de trezirea lui îngrozită, dar n-ar fi putut să explice de unde ştia acest lucru.

Pentru că tot ce-şi amintea era că alerga printr-o beznă zăpăcitoare, de culoarea şi densitatea smoalei.

De cine fugea?

Nu ştia de cine. Probabil că-i fusese prea teamă să se uite în urma lui, sau poate că nu reuşise să vadă nimic prin bezna aceea cumplită, dar ştia, cu o certitudine de neclintit, că îl urmărea *ceva* groaznic şi că, o dată şi o dată, acel *ceva îl* va ajunge din urmă, iar atunci i se va întâmpla ceva indescriptibil de teribil.

Încercase să nu mai doarmă noaptea, să se

odihnească ziua, sub razele liniştitoare ale soarelui. Dar, indiferent cât de mult ar fi dormit, după miezul nopţii ochii i se închideau fără voie şi se pomenea din nou pe tărâmul spaimei neţărmurite…

— Marine, lasă dracu' hârtiile alea şi vezi că Lucica nu ştie să facă problemele la matematică!

Ce se întâmpla cu copilul ăla? Era tâmpit? Cum adică nu ştia să rezolve problemele la matematică? Păi nu era de mirare că nu reuşise să intre la liceu! Crezuse că fusese o întâmplare, că biata fetiţă fusese emoţionată, că nu se simţise bine, că prinsese o zi proastă, mă rog, tot felul de explicaţii pe care le găsesc părinţii ca să justifice eşecul progeniturii, dar acum începuse să se întrebe dacă fata asta avea pic de minte.

Intră în camera alăturată, unde Lucica stătea la masă, cu cartea cu exerciţii în faţă. Avea pe chip o expresie pierdută, de persoană rătăcită într-un tărâm necunoscut, fără nicio şansă de a găsi vreo cărare care s-o ducă înapoi, în siguranţa lumii obişnuite. Când îşi văzu tatăl, în ochi îi luci o groază atât de sinceră, atât de pornită din suflet, că Marin se simţi impresionat. Vru să spună ceva, s-o liniştească, dar fata începu imediat să plângă, într-un fel ciudat. Lacrimile i se scurgeau pe obraji, de parcă ar fi răsucit un robinet. Încolo, figura nu i se modificase de loc, doar colţurile gurii îi zvâcneau lent, involuntar.

Şi-i rămăsese în privire disperarea aia cruntă.

— Ce-i cu tine, Lucişor? întrebă Marin, impresionat fără voie. Ce te-a apucat?

Fata izbucni în hohote, de data asta trupul mătăhălos i se zguduia din toate încheieturile.

— Nu pot, tată, nu pot! Nu mai înţeleg nimic! Ce să fac, dacă-s proastă?

— Cum să fii proastă, draga mea, se repezi s-o consoleze maică-sa, care năvălise de dincolo, auzind plânsetele. Păi, dacă erai proastă, luai premiu în toată

şcoala primară?

— Tacă-ţi fleanca, Minodoro, că tu ai învăţat-o prost! Să stea şi să înveţe, că altfel o să ajungă să spele scările şi closetele!

— Ba ta să-ţi ţii fleanca! se răzvrăti femeia. Că dacă n-ai fi cheltuit aiurea toată agoniseala noastră cu avocaţii tăi şmecheri, am fi plătit şi noi nişte meditaţii, cum au făcut alţii, şi scăpăm de griji! Fata s-a străduit cât a putut, dar nu se descurcă singură. Astea’s vremurile, parcă n-ai şti! Ţi-a spus doamna Vasile că-ţi recomandă un profesor bun, dar tu nu şi nu, că n-ai bani de cheltuit! Acuma degeaba faci scandal! Ori ajuţi fata, ori o laşi în pace!

— Păi sigur, eu sunt de vină! Toată viaţa ai cocoloşit-o, de aia nu-i în stare de nimic! De-ar fi mai frumoasă ar putea să ajungă curvă, dar aşa, probabil că o să cerşească la capătul podului sau în faţa bisericii!

Şi ieşi, trântind uşa în urma lui. Mai auzi bocetul disperat al fetei şi mormăitul monoton al mamei care încerca s-o potolească. Se duse în bucătărie şi scoase mapa cu acte. Le răsfoi, lăsându-se cuprins un moment de mândrie. Neamul lui, al Aştefanilor, de răzeşi bogaţi şi viteji, miluiţi cu păşuni şi păduri de toţi domnii Moldovei, încă de pe vremea primului Muşat, avea să-şi regăsească strălucirea de altă dată. Vremurile se schimbaseră şi iată, hrisoavele vechi şi extrasele din cartea funciară, păstrate cu sfinţenie de părinţii lui în timpuri de răstrişte, căpătau din nou valoare. Avea să-şi recapete pământul străbunilor, pădurile din munţi…

Iar proasta aia mică o să-i mulţumească, într-o zi. O să facă din ea o cucoană şi o să-i găsească un bărbat bun.

Şi Marin Aştefanei rămase privind în gol, visând la viitor, în timp ce fiică-sa continua să bocească în braţele maică-sii.

Doamne, Doamne, de ce m-ai părăsit?

Sau poate mă pedepseşti pentru că, într-un timp, eu

te-am părăsit…

Vremurile sunt schimbătoare, schimbători sunt şi oamenii şi supuşi greşelii. Amăgire este totul, iar înţelepciunea înseamnă să-ţi recunoşti amăgirea. Numai Dumnezeu cunoaşte mersul lumii. Degeaba încearcă omul să modifice cursul istoriei, firea lui cea păcătoasă va transforma cele mai nobile idei în opusul lor, iar după un scurt ocol, după o scurtă irosire a şanselor şi după sacrificii inutile de nevinovaţi, cursul normal al lucrurilor va continua neabătut, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Toată istoria nu-i decât un lung şir de rătăciri şi de încercări, pentru că de la părintele nostru Adam omul n-a făcut decât să nesocotească poruncile lui Dumnezeu, uitând că nu-i decât pulbere ce în pulbere se va întoarce…

Iacob Segal se simţea plin de împăcare. Greşise cumplit faţă de Domnul lui Israel, dar îşi ispăşise păcatele. îşi renegase Dumnezeul, dar în vremuri de restrişte Domnul nu-şi întorsese faţa de la el…

Se simţea bine când se întorcea de la sinagogă. Se ducea zilnic şi discuta cu vechi prieteni. Sau cu foşti duşmani, dintre cei pe care-i vârâse în închisoare în vremea rătăcirii lui, şi care-i deveniseră prieteni pe când se întâlniseră în puşcărie.

Unde rămăseseră visele tinereţii lui, când se răzvrătise împotriva lumii, sperând s-o schimbe din temelii?

Recunoştea acum că se înşelase în metodele folosite. Nu puteai schimba firea omului peste noapte. Nu puteai să-l faci pe om să se lepede de mentalitatea sa de făptură făcută din praf şi scuipat, chiar dacă acel scuipat fusese dumnezeiesc. Omul întina cele mai nobile idealuri şi le transforma în opusul lor.

Va veni o vreme când oamenii se vor ridica deasupra condiţiei lor.

Dar numai cu ajutorul lui Dumnezeu.

Numai că, între timp, antisemiţii se strecurau peste tot. Antisemiţii distruseseră comunismul, impregnându-l cu naţionalismul lor murdar. Antisemiţii dezlănţuiseră holocaustul împotriva poporului lui Dumnezeu. Antisemiţii foloseau anticomunismul ca pretext pentru a otrăvi conştiinţele. Iată, acum se ridicau statui şi erau declaraţi eroi naţionali monştrii care trimiseseră milioane de oameni în lagăre. În toate ţările foste comuniste, fasciştii erau reabilitaţi, urmaşii lor căpătau înapoi averi adunate prin crime. Şi începuseră să scoată capul şi aici, în România. Legionarii se organizau, perverteau gândirea celor tineri, pregăteau noi masacre.

De ce nu plecase în Israel? De ce nu plecaseră şi puţinii evrei rămaşi în România? Pentru că aici se născuseră, aici erau mormintele părinţilor. Pentru că erau prea bătrâni ca să înceapă o viaţă nouă. Pentru că munciseră în ţara asta şi aveau dreptul să se odihnească la bătrâneţe aici. Şi pentru că iubiseră pământul ăsta, chiar dacă rămăseseră credincioşi lui Iahve.

Fuseseră tot timpul împărţiţi între două credinţe, între două fidelităţi. Şi nimeni nu le înţelesese sfâşierea, conflictul permanent şi durerea.

Ba da, antisemiţii înţeleseseră. Şi profitaseră de punctul lor sensibil ca să încerce să-i distrugă.

Dar Domnul Bătăliilor nu le permisese.

Însă, cu toată credinţa lui, regăsită după atâtea rătăciri, Iacob Segal avea o slăbiciune: se temea de noapte. Fusese arestat de fiecare dată noaptea. Şi ne se putea împiedica, de îndată ce se întindea întunericul, să nu se lase cuprins de spaimă. Fascişti, comunişti, legionari – toţi erau antisemiţi, nişte laşi care erau gata oricând să ucidă un biet bătrân.

Trase zăvoarele şi se rugă în tăcere, rugându-l pe Dumnezeu să-i dăruiască linişte şi împăcare.

Pardailan aşteptase în tăcere, ascuns în umbra de la

colţul străzii, până când grupul de tineri din faţa intrării în bloc se împrăştiase. Atunci se strecurase iute până pe scară. Se uitase atent în jur, se uitase şi în urmă, se liniştise că nu-l urmărise nimeni şi fugise iute pe trepte, până la etajul al doilea. Descuiase uşa şi intrase.

Laura era în bucătărie, călca nişte rufe, fredonând. Se întorsese speriată, auzind mişcare, apoi se luminase la faţă, recunoscându-l.

— Cristi! Bine ai venit! Când ţi-a dat drumul? Hai în casă. Să scol copii. De ce nu m-ai anunţat, n-am pregătit nimic, nu-i strop de băutură în casă. Să fug repede să cumpăr ceva, la prăvălia lui Tănase e deschis toată noaptea, să le spun lu' Gigi şi lu' Plic că ai venit, păcat că n-am ştiut, că-i spuneam Brânduşii să-mi ţină locul la tarabă mâine dimineaţă, auăleu, că mâine în zori vine şi Gherasim cu marfă proaspătă, să-i dau un telefon să nu mai vină, să-i dea florile lu' alde Didina…

— Taci, femeie! o întrerupse Pardailan. Din clipa asta să nu mai scoţi o şoaptă. Să nu mai zici nici pâs!

Femeia înlemni. Nu-l auzise niciodată pe bărbatul ei vorbind cu un glas atât de ameninţător. O caftea tot timpul, da aşa trebuia, să simtă că o iubeşte, dar ce s-ar fi făcut fără el? Numai că de data asta era altceva, simţea ea că nu-i în regulă ceva, nu-l văzuse nicicând pe Cristi atât de… speriat? îngrozit?

Se sperie şi ea şi întrebă în şoaptă:

— Ce-ai păţit?

— Am dat de dracu', Lauro, fă. Am belit carasu. Ce bani ai în casă?

— Păi vreo trei milioane, că trebuie să-i plătesc florile lu' Gherasim… Da mă duc mâine la bancă şi scot cât îţi trebuie…

— Dă-mi cât ai. Ba mai bine nu. Opreşte-ţi cât trebuie să-i dai omului, să nu-şi dea seama nimeni că s-a întâmplat ceva şi dă-mi ce rămâne. Cât să mă descurc o zi, două.

Mâine te porţi ca de obicei, să nu ştie nimeni că m-ai văzut, te duci liniştită la colţ şi-ţi vezi de flori, stai până pe seară, iar după aia vii acasă şi duci copii la mă-ta. îi laşi acolo, le zici la ai tăi că vrei să zugrăveşti sau ce-oi vrea tu. După aia îţi vezi de treabă, te duci duminică şi-ţi vinzi bălăriile, iar când termini te întorci acasă şi te încui. Nu aprinzi lumina, nu dai drumul la televizor, nu răspunzi la telefon. Nu deschizi la nimeni. Numai mie, dacă vezi că-s singur. Dacă sunt cu cineva, nu contează cu cine, nu deschizi. Te mişti încet, să nu-şi dea seama nimeni că eşti acasă. Ai priceput?

— Da, bâigui femeia.

— Acuma dă-mi ceva de mâncare şi fă-ţi monetaru, că trebuie s-o şterg. Şi ai grijă cum te mişti, să nu trezeşti copii. O să-ţi explic eu ce-i, când o să trec pe aici. Până atunci, e mai bine să nu ştii nimic şi să uiţi că m-ai văzut.

Peste zece minute, Pardailan dispăru, de parcă n-ar fi fost.

Iar Laura rămase îngrozită, ştiind că un mare pericol îi ameninţa nu numai bărbatul, dar şi întreaga familie.

Vouă. tuturor celorlalţi care nu aveţi învăţătura aceasta şi n-aţi cunoscut adâncimile Satanei, cum le numesc ei, vă zic: Nu pun peste voi altă greutate.

Numai ţineţi cu tărie ce aveţi, până voi veni.

Celui ce va birui şi celui ce va păzi până la sfârşit lucrările Mele, îi voi da stăpânire peste neamuri.

Le va cârmui cu un toiag de fier şi le va zdrobi ca pe nişte vase de lut, cum am primit şi Eu putere de la Tatăl Meu.

Şi-i voi da luceafărul de dimineaţă.

Rosalim Vatamanciuc închise Biblia şi încercă să pătrundă înţelesul cuvintelor din Apocalipsă.

Nu pun peste voi altă greutate. Făgăduiala Domnului era limpede, dar greutăţile se tot adunau, spinarea i se încovoiase tot cărându-le, recunoştea că nu avea destulă

învăţătură ca să priceapă totul, mintea nu-l prea ajuta, dar cum se împăca făgăduiala aceea cu ceea ce trăia?

Respecta cuvântul Domnului, căci numai credinţa îl ajutase să îndure atâtea.

Şi poate că era neştiutor şi păcătuia fără de vrere, pentru că altfel, de ce s-ar fi îndoit de adevărul cuvintelor Domnului?

Nu putea exista decât o singură explicaţie: cuvintele acelea se adresau celor care le ştiau tâlcul, nu celor simpli la minte ca el. El trebuia să-şi păstreze credinţa curată, să nu se îndoiască şi să îndure. Iar dacă avea vreo nelămurire, n-avea decât să întrebe mâine, la casa de rugăciuni. Se vor găsi acolo destui fraţi care să-i explice pe îndelete.

— Închide Cartea, Rosalime, se auzi din dormitor vocea Svetlanei. Stinge lumina, că nu ne dau banii afară din casă, şi lasă copii să doarmă în pace.

Puse Biblia pe poliţa de deasupra frigiderului şi intră în încăperea în care dormea cu soţia şi cei doi copii mai mici. În cealaltă cameră dormeau cei doi băieţi mai mari şi soacră-sa – Dumnezeu se ţină, că fără ea nu s-ar fi descurcat, Svetlana ar fi trebuit să renunţe la serviciu şi, oricât de puţini bani aducea acasă, că de ca femeie de serviciu nu primea mare lucru, dar oricum, mai făcea curat pe ici, colo, trudea din greu, biata de ea…

Respectase cuvântul Domnului şi nu se lăsase ispitit de păcatul lumii în care trăia. De aceea Domnul îl vindecase, atunci când medicii nu-i dăduseră nicio şansă, şi-i găsise un loc în care să-şi poată câştiga cinstit pâinea zilnică, pentru el şi copii lui.

Era dator să respecte cuvântul Domnului, nu numai pentru că-l vindecase, ci şi pentru că-i deschisese ochii şi-l făcuse să recunoască adevărul, să fugă de minciuna în care trăise o mare parte din viaţă.

Şi se ruga în fiecare seară lui Dumnezeu să-i

lumineze şi pe părinţii săi, care rămăseseră în orbirea lor strămoşească, încrezându-se în popi beţivi şi preacurvari. Nu ştia ce-l durea mai mult, faptul că îşi puneau în pericol sufletul, refuzând adevăratul cuvânt, sau că nu mai voiau să audă de el şi-l izgoniseră în lume, refuzându-i accesul în comunitatea lipovenilor pravoslavnici.

Poate că Dumnezeu o să-i asculte ruga şi o să-i aducă pe calea cea bună. Sau poate o să-i ardă în focul veşnic, pentru că se încăpăţânau să rămână alături de închinătorii viţelului de aur.

Căci nu mai era mult şi Mântuitorul va veni iarăşi pe pământ. Nu mai era mult, nici măcar un an, ba chiar puţin peste o jumătate de an, şi cerurile se vor deschide, iar aleşii se vor îmbrăca în veşminte albe şi vor aduce slavă Celui Atotputernic.

Însă înainte de asta asupra pământului se va abate foc şi pucioasă şi mulţi nevinovaţi îşi vor găsi sfârşitul, aşa cum se întâmplă peste Dunăre, unde căzuseră bombe chiar în ziua sfântă a învierii Domnului.

Pentru că puţini vor fi aleşii care vor urca direct la ceruri.

Oamenii de rând, care au păcătuit cu gândul sau cu fapta, de voie sau fără de voie, vor fi înviaţi şi judecaţi, iar cei drepţi vor avea parte de slava Atotputernicului.

Dar, îşi zise Rosalim, cu judecata-i de om încet la minte, înseamnă că mai întâi trebuie să murim, pentru ca Domnul să ne poată învia…

Îşi propusese de mult să-i întrebe pe pastor şi pe bătrânii casei de rugăciuni cum stăteau lucrurile în privinţa aceea, dar de fiecare dată uitase. Poate că n-o să uite să întrebe mâine…

Somnul se repezise asupra lui ca un vultur, îl înşfăcase în gheare şi zburase cu el în celălalt tărâm, schimbând întunericul liniştitor al camerei cu o beznă terifiantă.

De data asta, Dorel reuşi să zărească înjur câte ceva – nu prea mult, dar ceva, spre deosebire de nopţile anterioare, când se împleticise în negreala aceea lipicioasă, densă, ce-i prinsese trupul ca într-o pânză de păianjen. Şi acum bezna era la fel de mată, de *materială*, şi se opunea mişcărilor lui, dar, într-un fel bizar, fără aşi reduce întunecimea sau densitatea, devenise *mai transparentă*, îi permitea, într-un fel sadic, să vadă câte ceva.

Iar această permisiune a beznei de a fi străbătută de privirea lui avea ceva îngrozitor, prevestea primejdii şi teroare.

Dorel încercă – la fel ca în celelalte nopţi – să fugă, să scape din îmbrăţişarea spurcată a negurii. Iar aceasta, cu o ironie ameninţătoare, îl lăsa să-şi mişte picioarele, să înainteze de-a lungul unui tunel fără început şi fără sfârşit.

Cu toate că simţea greutatea ceţii aceleia bituminoase, ce i se prinsese de membre, băiatul reuşea să avanseze, să-şi împingă trupul de-a lungul acelui coridor căruia îi zărise în noaptea aceea pentru prima oară conturul vag, abia schiţat.

Nu vedea totuşi unde pune piciorul, partea de jos a tunelului era acoperită de-o ceaţă mai deasă, de parcă s-ar fi condensat, sau bezna ar fi fost supusă gravitaţiei şi atrasă de podea, oricum, Dorel putea să vadă, vag, – *ca prin ceaţă*, nu-i aşa, din moment ce era înconjurat de ceaţă? –, doar la nivelul ochilor. Mai degrabă bănuia că tunelul acela avea un tavan şi *simţea*, într-un fel indescriptibil, că tavanul acela nu se afla mult deasupra capului său.

Cuprins de-o curiozitate de moment, ce învinse teroarea ce-l cuprindea întotdeauna în visul acela, şi fără a-şi domoli goana, ridică mâinile, dorind să pipăie ce se afla sus. Avu sentimentul straniu că tavanul fugi, se feri de atingerea lui, i se păru că simte un curent ciudat de aer

produs de fereala aceea.

Şi auzi în urma lui un hohot de râs.

Ştiuse tot timpul că în urma lui exista ceva – cineva – care-l urmărea, ceva rău, de care trebuia să fugă din răsputeri. Ştiuse că, dacă acel ceva îl va ajunge, i se va întâmpla ceva indescriptibil de groaznic, ceva care depăşea puterea lui de închipuire.

Numai că fusese mai mult o bănuială, o intuiţie, nejustificată de nimic.

Acum acea bănuială se transformase în certitudine. Pentru că râsul acela nu fusese omenesc, conţinuse în veselia lui demonică atât ameninţare, răutate înnăscută, trufia unei superiorităţi sadice, cât şi satisfacţia fiarei care se pregăteşte să-şi satisfacă poftele.

Râsul acela era un mijloc de a răspândi groaza.

Iar Dorel se lăsă copleşit de groaza aceea şi strigă disperat

— Nu un strigăt de ajutor, nu o exprimare a dorinţei de a trăi, ci doar o manifestare primitivă a neputinţei sale.

Şi se trezi acoperit de sudoare rece.

Deşi nu mai adormi până în zori, groaza aceea nu-l părăsi nici în starea de trezie. Şi era convins că nu-l va părăsi vreodată.

Când Pigulel se trezi, cu trupul înţepenit şi îndurerat de atât stat întins pe lemnul tare, se făcuse noapte. Parcul fusese năpădit de întuneric, de umbrele concentrate ale arborilor. Dar umbra, întunericul, se strânsese parcă numai în jurul lui, în zona aceea cu copaci din jurul băncii. Puţin mai încolo, lumina care venea din stradă, de la ferestrele blocurilor, reda lucrurilor, plantelor, aspectul normal.

Parcul era pustiu şi acoperit de tăcere. De undeva, din depărtare, se auzeau zgomote slabe, parcă venind din altă lume: voci stridente, care se certau cu patimă, zăngănitul unui tramvai, claxonul unei maşini… Dar care

nu făceau decât să exagereze liniştea aceea stranie.

Ciudat, dar nu-i era nici foame, nici sete. În schimb, avea o poftă nebună de fumat. Scotoci în buzunar după o ţigară întreagă

— Era clar că un chiştoc, oricât de lung, nu l-ar fi săturat şi se gândi, necăjit, că trebuia să plece de acolo, din linişte şi pace, ca să caute un foc.

Atunci, pe neaşteptate, simţi în stânga lui o mişcare şi văzu cu coada ochiului o flacără ce-i fusese oferită.

Aprinse ţigara şi trase cu satisfacţia simţită doar de-un fumător înrăit ce fusese silit să-şi ţină viciul în frâu. Nu avusese curiozitatea să se uite către cel care fusese atât de amabil. Abia după ce simţi fumul arzându-i plăcut plămânii, întoarse capul.

În beznă se vedea doar o siluetă vagă, o formă întunecată. Avu impresia că zăreşte nişte sclipiri galbene, ca de ochi de lup. Ba nu, erau verzui, ca de ochi de pisică. Pigulel râse, amuzat, mintea lui, zăpăcită de atâta lac, nu găsea nimic bizar în culoarea aceea schimbătoare, de fapt nu era foarte conştient că vedea ceva – dacă vedea –, nici nu-i păsa dacă vedea ceva sau dacă se crease în mintea lui o imagine, fără legătură cu realitatea.

— Ce zici, băiete, ne distrăm şi noi un pic? se auzi o voce gravă, uşor răguşită, ce-i picura în urechi ceva liniştitor, ca un balsam pentru suflet. Eşti de acord să ţi-o trag?

De ce nu? îşi spuse Pigulel, individul părea un tip manierat, probabil plin de bani, mai mult ca sigur o să se poarte cu blândeţe, poate se alege şi el cu ceva, la urma urmei individul nu-i cerea ceva nou, făcuse treaba aia de mic, îl învăţaseră băieţi mai mari din casa de copii, apoi, cât vagabondase pe străzi, o făcuse uneori din plăcere, alte ori pentru bani – mai ales cu străini, care aveau pretenţia să se spele mai întâi – alteori o făcuse de frică sau de nevoie, oricum, ce mare lucru? Totul era ca individul să nu-

i facă rău, îi era o groază teribilă de durere, de bătaie, mai bine să-i facă pe plac, erau singuri în parc, nu avea cum să scape de el, ce rost avea să facă nazuri?

Nu zise nimic şi îşi dădu jos pantalonii.

Apoi, când simţi străinul acela pe care nu-l văzuse la faţă pătrunzând în el, când avu impresia că-l înconjoară o strânsoare rece, ca a unei menghine din muşchi de oţel, i se făcu frică şi vru să ţipe, dar ţipătul se reduse la o simplă intenţie, nedusă până la capăt…

Vladimir nu se culcase, rămăsese să citească din cartea rabinului înţelept.

Dar, oricât se străduia, nu înţelegea nimic, mintea îi fugea în toate părţile, ca o bobiţă de mercur pe-o placă din sticlă.

Se gândi să dea drumul la televizor, apoi renunţă, la ora aceea nu mai erau filme, putea doar să găsească vreun talk-show, iar politică, iar înverşunare şi incapacitate de a accepta opinia altuia, mai bine lipsă.

Fără să vrea, gândurile i se înfăşurară iarăşi în jurul ideii zădărniciei, a inutilităţii oricăror eforturi. Pe pământ trăiau miliarde de oameni, fiecare cu vise, ambiţii şi dorinţa de a ieşi din anonimat. La ce folosea să cauţi înţelepciune, să creezi – opere de artă, lucrări ştiinţifice, filosofice, de orice fel? Totul era trecător, gloria o găseau fotbaliştii şi demagogii, vedetele unor spectacole idioate sau ale unor seriale tâmpite, iar uitarea se aşternea imediat peste ei, de îndată ce atenţia publicului se concentra asupra altuia. Şi chiar de-ai fi revoluţionat cunoaşterea lumii, amintirea acestui lucru ar fi durat o clipă, în comparaţie cu veşnicia.

Suntem rotiţe neştiutoare într-un mecanism imens, în care, poate, avem fiecare un rost. Sau, la fel de posibil, nu avem. Trăim inutil, ne zbatem degeaba, trecem prin viaţă fără să folosim cuiva. Suntem flăcări care ardem cu putere, cu vâlvătaie, încercând să atragem atenţia, dar fără a

produce căldură – sau fără ca acea căldură să fie altceva decât o risipă zadarnică de calorii…

Gândurile lui obişnuite, din fiecare seară.

Apoi, subit, Vladimir avu o senzaţie ciudată, de parcă ar fi fost zguduit – mintal – de cineva care voia să-l trezească, să-i înlăture lehamitea neîmplinirilor. îl cuprinse sentimentul cunoaşterii rostului său, al rostului oamenilor: fiecare avea de făcut ceva, un anumit lucru, la care numai el se pricepea – sau numai el era de faţă în momentul necesar – iar acel lucru, aparent insignifiant, de cele mai multe ori nebăgat în seamă, ba chiar în contradicţie cu ambiţii şi talente vizibile, avea o importanţă crucială pentru existenţa universului.

Vladimir se hlizi, amuzat de prostiile ce-i treceau prin minte, la miez de noapte. La urma urmei, redescoperise predestinarea, ba chiar într-o formă patetică, pentru rataţi.

Numai că, după ce se culcă şi rămase un timp în întunericul plăcut al dormitorului, nu putu să alunge gândul că urma să i se întâmple ceva deosebit, că avea să-şi descopere un rost neaşteptat şi bizar.

— Trezeşte-te, dragule, ce-i cu tine?

Theofil deschise ochii şi văzu, la lumina veiozei, figura îngrijorată a Elvirei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, buimăcit.

— Gemeai în somn, scoteai nişte sunete ciudate, de parcă ai fi vorbit într-o limbă necunoscută, îi explică femeia. Mi-a fost teamă că ţi-e rău. Te văicăreai de parcă te-ar fi durut ceva.

— Probabil că am visat ceva, numai că nu-mi aduc aminte să fi visat. Cât despre vorbit în limbi străine, drăguţo, ce bine mi-ar fi prins acum să fi ştiut şi eu o limbă străină – engleză, franceză, cum ştiu toţi puştii ăştia de azi…

— Ei, lasă, dragule, aşa au fost vremurile noastre, am învăţat şi noi cât s-a putut, nu oricine a avut posibilitatea

să facă o facultate şi să ia lecţii particulare. Ne-am descurcat şi aşa, că am învăţat ce nu învaţă ăştia de acum: să muncim din greu. Spune drept, te simţi bine? Nu vrei să-ţi fac un ceai?

— Săru' mâna, drăguţo, n-are rost, hai mai bine să ne culcăm la loc, mâine trebuie să ne ducem la lucru, chiar dacă-i sâmbătă…

Elvira stinse lumina şi se cuibări la el în braţe. După câteva secunde, începu să pufăie subţirel, ca o mâţă ce torcea.

O invidiase întotdeauna pentru talentul ei de a adormi de îndată ce punea capul pe pernă. Muncea mult, draga de ea, şi abia avea răgaz să se odihnească, să-i deie Domnul sănătate, că fără ea m-ar întinde câinii, cum zicea biata mamaie…

Privind prin întuneric, aşteptând să-l cuprindă iar adormirea, Theofil se pomeni că încerca să-şi amintească visul din care fusese trezit. Nu-şi amintea nimic. Avea însă impresia că nu fusese vorba de niciun vis, că nişte lucruri din mintea lui încercaseră să se rearanjeze altfel, ca să iasă la iveală ceva ce fusese pus la păstrare pentru vremuri deosebite. Iar vremurile acelea sosiseră şi el nu găsise încă lucrul care-i trebuia. Nasolia consta în faptul că nu ştia nici care era lucrul acela de care avea nevoie, nici la ce urma să-l folosească.

Pigulel fu descoperit pe la şase şi jumătate dimineaţa, de nişte muncitori care se duceau la serviciu şi scurtaseră drumul prin parc. Întrucât făceau lucrul ăsta în fiecare dimineaţă, poliţia nu-i bănui nicio clipă. De altfel, cadavrul aurolacului arăta într-un asemenea hal, încât era evident că numai un individ sărit rău de pe fix putuse să facă aşa ceva.

Copilul fusese violat, torturat, i se înfipsese un băţ în anus, fusese ars cu ţigara. Poliţia nu redase presei toate amănuntele, nu menţionaseră muşcăturile ciudate,

deosebit de adânci, dar ziarele fuseseră pline şi aşa cu destule orori. Opinia publică fusese impresionată, câteva zile poliţia făcuse cercetări intense, anchetase toţi suspecţii de pedofilie şi violenţe sexuale, dar nu descoperise nimic.

După aceea ancheta intrase într-o rutină de durată, părinţii îşi supravegheaseră un timp copii, apoi atenţia publicului fusese atrasă de alte grozăvenii.

Tragedia din parcul de lângă strada Sfântul Raimond nu implicase direct localnicii. La urma urmei, murise doar un vagabond necunoscut. Cei din zonă uitară iute întâmplarea. Aveau grijile lor.

Aşa că şi acest semn trecu neobservat. Dar cine s-ar fi priceput să-l interpreteze corect?

A doua vineri (16 iulie 1999)

Niky şi Luky Călin se refugiaseră în vechea sală a calculatoarelor, acum amenajată în sală de preluare date.

Numai că în sala imensă, care adăpostise cu zece ani în urmă patru calculatoare IRIS 50, cele şase fete care clămpăneau de zor la tastaturile PC-urilor ocupau doar un colţişor. Restul spaţiului

— Cu excepţia câtorva mese pe care fuseseră instalate câteva PC-uri rămase fără stăpân, în urma reducerilor succesive de personal – putea fi folosită foarte bine drept teren de fotbal sau de tenis. Tot ce se putea scoate, vinde sau refolosi fusese îndepărtat de acolo. Se zicea că direcţia ducea tratative cu o firmă, care ar fi fost dispusă să închirieze spaţiul ăla drept depozit de medicamente, numai că fiind vorba de spaţiul unei întreprinderi de stat, banii s-ar fi vărsat la buget, deci nici conducerea, nici sindicatul nu vedea vreun avantaj în închirierea aia. Ba mai mult, după ce auzise nişte bârfe că afacerea urma să se facă în schimbul unui comision gras, netrecut în niciun fel de acte, directorul general (rămas cu titlul ăsta de pe vremea când Centrul de Calcul avusese

trei sute de angajaţi) decisese să nu mai închirieze nimic, temându-se să nu fie reclamat la minister.

Aşa că sala rămăsese aproape pustie, iar soţii Călin deciseseră să se refugieze acolo, din cauza căldurii de la etaj. Sigur, temperatura nu atinsese cifrele record din vara trecută, numai că atunci fuseseră două, trei zile de zăduf ucigător, apoi vremea revenise la valori suportabile. Acum, în vara asta, chiar dacă termometrul nu indicase mai mult de 36 – 37 grade Celsius, se menţinuse constant de trei săptămâni, iar pereţii şi asfaltul se încinseseră şi disipau o căldură remanentă, care se adăuga pojarului trimis de cer. Noroc că în vechea sală fusese păstrată instalaţia de climatizare, o magaoaie de pe vremuri, care ocupa o cameră întreagă alături de sala calculatoarelor, o chestie care nu se mai fabrica din 1986, dar care era tare folositoare acum, pe arşiţă. Având în vedere că aveau de terminat o lucrare urgentă şi de mare importanţă pentru minister, directorul tehnic le oferise birourile şi calculatoarele disponibile în spaţiul climatizat.

— Ai vorbit cu părintele Popovici? întrebă Luky, ridicându-şi pentru o clipă privirea de pe hârtia pe care îşi schiţase o schemă de principiu a programului la care lucra.

— L-am sunat pe mobil şi s-a declarat de acord să vină la noi pe seară, după ce terminăm de lucrat. Cred că-l încânta să nu bată oraşul pe vremea asta, răspunse Niky.

Lucrau amândoi în Centrul de Calcul de cincisprezece ani, de când terminaseră facultatea. Erau buni, formau o echipă adevărată, şi ar fi găsit cu uşurinţă un loc de muncă mai de viitor şi mai bine plătit. Dacă n-ar fi avut toate problemele alea…

Bine că Luky îşi revenise, suportase totul foarte bine, era o femeie tare, poate şi pentru că se cufunda în muncă şi uita de toate, îşi spuse Niky.

Poate că ideea sfinţirii casei era bună, poate că Dumnezeu îşi va îndrepta privirea spre ei. La urma urmei,

nu erau bătrâni, puteau încă să mai aibă o viaţă, o familie a lor. Chiar dacă, într-un fel, necazurile îi uniseră şi simţeau că-şi ajung unul celuilalt…

Melania plecase în concediu, şeful, nea Pândele, începuse să-şi ia recuperările acumulate în ultimul an, pentru că se zvonise iarăşi că în toamnă se vor face reduceri de personal, deci şansele de a rămâne la slujbă şi după ce depăşea vârsta de pensionare deveniseră egale cu zero. Aşa că în birou rămăseseră doar Theofil şi Mity Cenuşă, un debutant, proaspăt absolvent de ASE. Debutanţi, aşa le spunea acum, nu stagiari. Băiat bun, dar care urma să înveţe de abia de acum înainte ce avea de făcut. îi mergea mintea şi-şi vedea de treabă. Însă cei vechi erau atenţi ce vorbeau când era de faţă, pentru că nu se aflase încă a cui pilă era. Şi trebuia să fie pila cuiva, din moment ce fusese angajat în momentele astea, când posturile fuseseră blocate, nu se mai făceau promovări, iar cei care se apropiau de pensie fuseseră nevoiţi să-şi înainteze dosarele…

— Domnu’ Şerb, ridică puştiul nasul din ziar, ce ziceţi de noua declaraţie a preşedintelui?

Ce să zic? comentă în sinea lui Theofil. Că mă scârbesc toţi? Că paranoicii unora numi se par mai grozavi decât paranoicii altora? Sunt toţi o apă şi-un pământ. Nu suport năvala asta de ură, de înverşunare nelimitată. Parcă eram un popor tolerant. Parcă suntem într-o democraţie, în care fiecare are dreptul la opinie. Acum, cine nu-i cu noi e împotriva noastră, iar ai noştri au dreptate chiar şi când îşi batjoc de lege. Ba mai mult, sunt deştepţi pentru că fac asta, în timp ce ceilalţi sunt nişte porci dacă fac acelaşi lucru. De fapt, de ce mă mir şi de ce îi condamn inutil pe ai noştri? Păcatul ăsta e atât de omenesc şi atât de răspândit! Am văzut atâtea filme sovietice, iar în ultimii ani am văzut atâtea filme americane, ca să ştiu că frazele sunt aceleaşi, că dacă le spunem noi sunt bune, iar dacă le spun ceilalţi

sunt rele... Grozav filmul ăla brazilian, parcă Sărutul femeii păianjen îi spunea, ce idee avusese scenaristul să-şi imagineze – sau poate chiar văzuse în realitate – filme făcute de nazişti despre mişcarea de rezistenţă, în care tot sistemul de valori fusese răsturnat... Dar atenţie, să am grijă ce-i răspund puştiului, cine ştie pe cine o să informeze despre opiniile mele... Ce-am ajuns, să ne fie frică să vorbim, mai rău ca pe vremea lui Ceauşescu...

Şi, în timp ce dădea puştiului un răspuns cât mai neutru, care, la o adică, să nu poată fi interpretat negativ nici de cei de la putere, nici de cei din opoziţie, că nu aveai de unde să ştii ce va rezulta din alegerile din anul viitor, Theofil îşi mai spuse: Asta a făcut din noi dictatura. Am ajuns să ne temem de orice, să nu ne asumăm nicio responsabilitate. Şi să nu acceptăm nici la alţii curajul care ne lipseşte. Suntem un popor de oameni îngroziţi. Nici nu-i nevoie de represiune, pentru că amintirea represiunilor trecute ne înspăimântă suficient. Nu ne vine să credem că au trecut vremurile în care trebuia să ne fie frică. Suntem ca nişte animale ţinute atât de multă vreme în cuşti, încât atunci când ni se dă drumul în pădure, ne sperie libertatea şi ne întoarcem de bunăvoie la cuşca din care abia am fost scoşi.

Adriana Padarnovici cobori din tramvai şi rămase un moment pe refugiu. Se uită atentă înjur.

Nimic suspect.

Abia atunci se grăbi să traverseze strada, până pe trotuar.

Avusese grijă, ca de obicei, să nu fie singură, dar nici împreună cu cineva potenţial periculos. De parcă mai puteai să ştii în ziua de azi cine era periculos sau nu!

Se învârti un pic în jurul tarabei cu fructe de la colţul străzii şi abia când văzu că un grup destul de mare pomi pe strada Sfântul Raimond – un grup de oameni serioşi, între două vârste, multe femei cu aspect respectabil şi

bărbaţi cu început de chelie, toţi obosiţi şi terminaţi de căldură, slujbaşi care se întorceau acasă, probabil, ba nu, mai degrabă pensionari, pentru că ea avea program redus, din cauza bolii, pleca de la slujbă mai devreme decât ceilalţi, de aceea putea să evite aglomeraţia periculoasă din tramvai, când nu-ţi puteai apăra nici avutul, nici trupul, de mâinile lacome ce se strecurau, nevăzute, prin înghesuială, deci cei din grupul ăla trebuie să fi fost pensionari sau meseriaşi care lucrau în vreo fabrică, ce-şi începea programul în zori – se luă după el, rămânând doar la câţiva paşi în urmă, să poată să-i vină cineva în ajutor, dacă ar fi fost nevoie.

Adriana era conştientă de inutilitatea măsurilor ei de precauţie, ştia că în ziua de azi n-o să sară nimeni s-o salveze, nu pentru că oamenii ar fi fost mai laşi ca altă dată, ci pentru că poliţia şi procuratura nu făceau nimic ca să apere cetăţenii. Chiar astăzi doamna Frâncu povestise că asistase, tocmai când să plece la serviciu, deci pe la opt dimineaţa, cum fusese jefuită o vecină din bloc, care ieşise pe uşă exact înaintea dânsei. Un puştan care se plimba pe acolo, ca şi cum ar fi aşteptat autobuzul, se întorsese brusc, se repezise la femeie şi-i rupsese lănţişorul de aur de la gât, apoi o luase la goană şi dispăruse. Da, domnule, ziua în amiaza mare! Şi nu intervenise nimeni. Şi de ce-ar interveni? Ca să-ţi înfigă derbedeul un cuţit în burtă şi să se aleagă cu doi, trei ani de închisoare

— Asta dacă o să-l prindă, bineînţeles –, iar tu să te duci direct în cimitir?

Grupul din faţa ei se tot reducea, oamenii intrau pe rând pe uşile blocurilor. Până să ajungă la ea acasă, la blocul trei, nu mai rămase nimeni. Noroc că mai erau doar câteva zeci de metri. Se uită în urmă. Nu venea nimeni, de abia spre capătul străzii se zărea cineva. Parcurse în grabă distanţa până la intrarea în bloc, abia reţinându-se să n-o ia la fugă.

Mai avea un hop şi gata!

În holul blocului nu era nimeni. Nici vreun cunoscut, locatar din bloc, nici vreun necunoscut. Scoase cheile, pe care le ţinea pregătite în buzunar, descuie iute uşa, o întredeschise şi se furişă dintr-o singură mişcare şerpuită prin deschizătura îngustă, apoi trânti uşa în urma ei, cu un gest de multă vreme exersat şi trase cele trei zăvoare.

Oftă uşurată.

Scăpase şi de data asta.

Lăsă poşeta să-i cadă din mână – nu-i nimic, o s-o ridice mai târziu, să se potolească un pic, inima îi bătea nebuneşte. Se trânti pe canapea şi închise ochii.

Simţea transpiraţia rece scurgându-i-se pe spate, între sâni, pe obraji… îi tremurau genunchii şi mâinile.

În apartament era linişte, nu se auzea nimic nici la vecini, probabil soţii Călin nu veniseră încă de la serviciu, mai mult ca sigur că nu veniseră, ei veneau de obicei târziu, bieţii de ei, bineînţeles că nu-i mai atrăgea nimic încasa asta, după nenorocirile prin care trecuseră…

Abia într-un târziu se linişti, ştiind că abia acum urma ce era mai greu: teroarea nopţii ce avea să vină.

Era cald, o căldură înăbuşitoare, o căldură vestitoare de nenorociri.

Aşa fusese cu patruzeci şi şapte de ani în urmă, la canal.

Zăduful îi toropise pe toţi. Zăduful, oboseala şi foamea. Singurii care mai aveau energie, suficientă ca să ţipe şi să lovească, erau gardienii. Care-i îndemnau să-şi facă norma, pentru că altfel nu vor primi de mâncare în seara aceea. Numai că epuizarea le venise de hac, nu-i mai speria foamea, nu le mai păsa de mâncare, nu mai voiau decât să se odihnească un pic, să se întindă pentru o clipă la umbră…

Maestrul Clăbuceanu, celebrul as al baroului, care avusese curajul să apere nişte cunoscuţi acuzaţi de

complot împotriva statului şi care ajunsese alături de cei pe care încercase zadarnic să-i salveze, gâfâia greoi şi icnea jalnic de fiecare dată când ridica lopata încărcată cu pământ. El, Stelică Ştefănescu, îndrăznise să-l strige pe gardian şi să-i atragă atenţia că bătrânul putea să păţească oricând ceva. Gardianul rânjise, voise să-i tragă o palmă, apoi se răzgândise. Probabil că nu voise să rişte o revoltă, sau primise ordine să nu mai tortureze deţinuţii, nu se ştie ce fusese în capul lui, dar nu bătuse pe nimeni, ba chiar îl lăsase pe maestrul Clăbuceanu să stea la umbră. Numai că le interzisese tuturor celorlalţi să bea vreun strop de apă. Până seara li se uscaseră limbile şi cerul gurii. Dar nu ceruse niciunul îndurare, nu se umilise nimeni…

Şi parcă mai fusese o dată la fel de cald. Asta se întâmplase cu cincizeci şi şapte de ani în urmă. Cincizeci şi şapte! O viaţă de om…

Da, fusese pe undeva, pe lângă Odessa. Se dusese să inspecteze posturile de gardă avansate, aflate undeva, pe câmp, şi nimerise în bătaia puştii unui lunetist rus. Bolşevicul îl ratase de puţin. Se aruncase pe burtă şi făcuse pe mortul. Apucase, ca unică măsură de siguranţă să-şi pună lopăţica Lineman în dreptul capului, pentru că nu avusese încredere că o să reziste casca la gloanţele duşmanului. După vreo oră de stat întins în bătaia soarelui, simţise că-l apucă nebuneala şi încercase să-şi schimbe poziţia. Rusul probabil că-l pândise, că nu fusese sigur că-l dăduse gata, că începuse iar să tragă. Auzise glonţul zăngănind în cască – trecuse deci prin lopăţică – şi nu mai mişcase. Simţise sudoarea curgându-i pe frunte şi apoi uscându-se, îşi dăduse drumul pe el când nu-şi mai putuse ţine urina… Fusese groaznic. Dar cel mai groaznic fusese când începuseră să umble furnicile pe el. Să-l ciupească. îl mânca, îl ustura, dar rezistase. Abia după ce se lăsase întunericul îndrăznise să se mişte, să se târască încet, încet, până în liniile româneşti. Se minunaseră toţi

văzându-l.

Da, rezistase atunci, rezistase şi mai târziu, când fusese rănit. Rezistase şi la interogatorii, şi în închisoare…

Cum de rezistase atunci, iar acum se lăsase copleşit de groază?

La început crezuse că din cauza bătrâneţii, a slăbiciunii fizice, a grijii pentru nevastă şi copil. După aceea se lămurise: era uşor să rezişti când ştiai cine-i duşmanul, când puteai să-l înfrunţi bărbăteşte. Fie el rus, miliţian, judecător, gardian, duşmanul purta o uniformă, nişte semne distinctive, îl recunoşteai de departe. Dar securiştii… ăştia se strecurau peste tot, putea să stea lângă tine şi să nu-ţi dai seama cu cine aveai de-a face. Te trezeai chemat la securitate şi ţi se reproduceau discuţii pe care le crezusei intime. Oh, şi de-ar fi fost doar atât! Te-ai fi învăţat să-ţi ţii gura, să nu mai vorbeşti nici faţă de cei apropiaţi. Dar ţi se aduceau acuzaţii absurde, pe care nu le puteai combate, pentru că nu le ştiai. Erai judecat şi condamnat fără să cunoşti învinovăţirile. Şi, la un moment dat, când te aşteptai mai puţin, erai ridicat şi erai supus unui simulacru de judecată.

Însă vremurile acelea trecuseră, poate unii dintre securişti crezuseră cu adevărat că fac bine, că apără ţara şi poporul, numai că se bazaseră pe informatori fără scrupule şi fără milă, care denunţau din invidie, din prostie, din răutate.

Cum să ştii care erau? Oricine putea fi denunţător, oricine putea fi şantajat şi terorizat ca să denunţe pe oricine.

Crezuse că, după căderea lui Ceauşescu, tot mecanismul ăla infernal se prăbuşise, că se va afla adevărul.

Îi trebuise ceva timp ca să-şi dea seama că erau prea mulţi cei care fuseseră implicaţi, că adevărul n-o să iasă nicicând la iveală. Securiştii se infiltraseră pretutindeni,

erau bine instruiţi, plini de bani, aveau reţele bine organizate, se reuneau periodic, se dedau la provocări, sabotau prin toate mijloacele democraţia.

Şi, bineînţeles, făceau liste cu cei pe care să-i cureţe după ce vor ajunge din nou la putere.

Îţi zâmbeau în faţă, te întrebau cum merg treburile la partid, se declarau adepţi convinşi ai schimbării, dar în realitate nu făceau decât să se infiltreze, să te tragă de limbă şi să întocmească rapoarte.

Toţi vecinii erau securişti. Toţi stăteau la pândă, notau cine venea să-l viziteze. îi ascultau discuţiile. Avea casa plină cu microfoane. Nu mai îndrăznea să invite pe nimeni la el, se întâlnea cu foştii camarazi de arme sau cu colegii de partid prin parcuri, prin pieţe, acolo unde nu-i putea asculta nimeni.

Cum să te aperi de cei care nu te înfruntau deschis, despre care nu-i ştiai din ce tabără fac parte, care loveau pe la spate?

Nu se lăsase doborât nici pe front, nici în închisoare. N-o să se lase doborât nici acum.

Şi Stelian Ştefănescu stătea în zăduful din apartament, neştiind dacă să dorească să se înnopteze, să fie mai răcoare, sau să-şi dorească să se lungească ziua cât mai mult, pentru că noaptea era perioada favorită de lucru a securiştilor…

Ce căldură teribilă! încercase să se ducă până la sinagogă, dar căldura îl făcuse să se întoarcă, nu răbdase să aştepte prea mult în staţie. Tramvaiele circulau după placul vatmanilor, era o bătaie de joc, cineva spunea că era o grevă undeva, sau o manifestaţie, oricum circulaţia fusese blocată un timp, sănătatea lui şubrezită de închisori nu-i permitea să stea în soare, îl cuprinsese ameţeala şi abia reuşise să ajungă acasă.

Da, făcuse închisoare în două regimuri, dar căldura îi aducea aminte de canal. Nimeni nu-şi închipuia cât de

greu fusese. Mult mai greu decât la Doftana. Pentru că îl condamnaseră tovarăşii lui. Iar ceilalţi deţinuţi politici, burghezi care ajunseseră acolo din cauza atitudinii lor duşmănoase – dar fusese mare păcat că fuseseră nimiciţi acolo oameni de mare valoare, specialişti care ar fi putut fi folosiţi la construcţia noii societăţi, da… – îşi băteau joc de el şi de cei câţiva activişti ajunşi printre ei în urma unor epurări al căror rost nu-l pricepuse.

Şi gardienii se purtau ca nişte fiare. Cu toţi, dar în primul rând cu ei, *trădătorii*.

Unul îl numise într-o zi *jidan nazist*. Ce aberaţie! însă insulta îl duruse şi nici în ziua de azi nu-şi dădea seama ce-l jignise mai mult: antisemitismul individului necioplit sau faptul că îl considerase ca fiind purtătorul unei ideologii care dusese la moartea a milioane dintre conaţionalii lui.

Bănuise încă de pe atunci că socialismul se va prăbuşi din cauza antisemitismului care fusese bine înrădăcinat în minţile oamenilor de rând. Pentru că acei conducători ridicaţi din rândul maselor, oricât de inteligenţi ar fi fost, nutreau în sinea lor o ură instinctivă faţă de cei care nu proveneau din aceeaşi categorie socială. De aceea pierise Pătrăşcanu şi mulţi ca el. Iar ura aceea ancestrală se manifesta şi faţă de cei din alt neam, chiar dacă luptaseră din greu pentru victoria comunismului. Da, Ana Pauker, Chişinevski şi alţii trebuiau înlăturaţi, pentru că atât Dej, cât şi cei din jurul lui, erau în sinea lor – poate chiar fără să-şi dea seama – antisemiţi. Şi Stalin fusese.

Iar toată chestia asta se împletea cu antisemitismul general. Avusese ocazia să audă că evreii erau urâţi pentru că se implicaseră în toate ororile comunismului, că fuseseră oamenii ruşilor şi favorizaseră extinderea imperiului sovietic în ţările din jur. Sigur, printre activiştii comunişti fuseseră mulţi evrei, care crezuseră ca proştii – aşa cum făcuse şi el – că socialismul va construi o societate

fără ură – de rasă sau de alt fel – şi ajunseseră victimele erorii lor. Dar a considera că evreii fuseseră principalii vinovaţi de aberaţiile făcute în numele comunismului era mai mult decât o eroare, era o manifestare inconştientă a unor credinţe ce nu aveau nevoie de dovezi. Nu s-a gândit nimeni să-i acuze pe gruzini de crimele comuniste, deşi atât Stalin, Beria şi alţi conducători sovietici fuseseră gruzini. În schimb, evreii erau condamnaţi fără să fie nevoie de dovezi.

Se convinsese cu timpul că greşise în tinereţe, că lumea nu ajunsese încă la acel nivel de conştiinţă care să-i permită să construiască o societate mai bună, că omul era condus în primul rând de interes – deşi, cu o făţărnicie teribilă, întreaga omenire îi considera pe evrei ca fiind indivizi interesaţi şi mercantili, fără să vadă nimeni doza masivă de idealism şi de dragoste de oameni din învăţătura lui Marx. Şi sperase că răsturnarea unei orânduiri care combina demagogia socialistă cu un naţionalism inconştient, fără să acorde nici cel mai mic credit vreuneia dintre cele două ideologii, va duce la ceva mai bun.

La urma urmei, Marx avusese dreptate, societatea viitorului se putea construi doar în ţările dezvoltate, nu în Rusia cea barbară. Căci nu în Uniunea Sovietică trăiau muncitorii bine, ci în Statele Unite. Americanii construiau adevăratul socialism, cel care oferea şanse egale tuturor şi un nivel de trai omenesc, nu clicaturile aberante, în care cizmari ajungeau şefi de stat.

Crezuse deci că va apuca măcar acum, la sfârşit de viaţă, o societate mai bună în ţara pe care o iubea şi pe care refuzase s-o părăsească. Numai că aberaţiile la care asista, distrugerea conştientă a tot ce se construise cu eforturi şi sacrificii îl făcea să se îndoiască de viitor. Întotdeauna trebuie să alegi între două rele, asta-i lecţia vieţii. Şi nu putea să-l convingă nimeni că o societate în care reînvie mişcările fasciste, în care antisemitismul avea

la dispoziţie ziare şi reviste, iar nivelul de trai scădea cu o viteză ameţitoare, putea fi mai bună decât cea socialistă.

Sincer vorbind, când trecea prin centrul Bucureştiului şi vedea afişe care anunţau adunări ale legionarilor, consacrate comemorării lui Corneliu Codreanu, i se făcea frică. Se aştepta din clipă în clipă să fie atacat pe stradă, să i se impună să poarte în piept steaua galbenă.

Uneori regreta că nu plecase în Israel.

Şi acolo ce să facă, să aştepte să-l omoare arabii?

Ianis Papanicolau era supărat în ultimul hal. Afacerile merseseră destul de bine un timp, tocmai începuse să caute un sediu mai în centru, se săturase de apartamentul ăsta minuscul, la etajul unu într-un bloc de mahala, şi aşa, din senin, treaba începuse să se dea peste cap.

Neplăcerile începuseră cu vreo lună în urmă. Pentru început, chestii la care se aşteptase. Controale de la garda financiară, de la finanţe, de la cine vrei şi cine nu vrei.

Nu era nicio tragedie, nu aveau cu ce să-l prindă, actele fuseseră întotdeauna în regulă. Numai neplăcerea de a pierde timpul pe lângă nişte indivizi idioţi, puşi pe căpătuială sau pur şi simplu idioţi. Le băga ceva în buzunar, le dădea de băut şi de mâncat şi scăpa de ei.

Venise unul decis să-l facă praf, luase totul la puricat, fusese convins că se întâmplă ceva necurat în firma lui, refuzase să bea, refuzase invitaţia la masă, nu voia să se mânjească. Şi la sfârşit fusese foarte fericit că găsise un nimic pentru care să-l poată amenda, o nimica toată, un milion, o amendă exagerat de mare pentru gravitatea faptei, numai că Ianis o pusese special pe contabilă să-i arate un raport greşit, să găsească şi ăla ceva, că-l apucase disperarea.

Pentru că nimeni din firmă nu ştia ce învârtea de fapt Ianis în firma lui, din moment ce aparenţele erau de corectitudine, unchiul lui îi spusese din start, Ianis,

săptăteşti toate dările şi să ai actele în ordine, să nu găsească nimeni ceva suspect, că te trimit să faci curat în bordelul din Malta dacă-mi încurci treburile.

Şi avusese grijă să nu le încurce, pentru că, dacă reuşea aici, urma să se ocupe de afaceri mai importante şi mai bănoase.

Aşa că scăpase cu bine de controalele acelea, care-l îngrijoraseră numai pentru că se putea ca în spatele lor să se afle vreo informaţie confidenţială, plasată procuraturii de vreun concurent fără obraz. Dar fusese convins tot timpul că, indiferent de ce ar fi ştiut inspectorii, n-ar fi găsit nimic.

Numai că de câteva zile lucrurile căpătaseră o turnură de-a dreptul idioată.

Avuseseră loc nişte incidente inexplicabile: becurile se ardeau aiurea, explodau zgomotos tocmai când trata vreun contract. Frigiderul se stricase din senin, tocmai pe căldura asta, trebuise să cumpere unul nou – nicio tragedie, bani avea, dar îl enervase faptul în sine. Tot felul de mărunţişuri, care-i făcuseră pe toţi nervoşi şi puşi pe harţă: poşta încurca scrisorile, banca zăpăcea facturile şi extrasele de cont, o comandă se pierduse şi nimeni nu-i dădea de urmă…

Chestii care nu se întâmplaseră în firma lui niciodată. Se răţoise la subalterni, puştoaia aia foarte muncitoare, Paula, bocise de zor, celelalte stătuseră îmbufnate toată ziua.

Iar acum, colac peste pupăză, nu numai că se defectase instalaţia de climatizare şi firma de service anunţase că abia peste o săptămână va trimite pe cineva s-o repare, ci o luaseră razna şi calculatoarele. La început cel de la facturare, noroc că observase înainte să fie prea târziu şi recalculaseră totul, de mână. Apoi cel al contabilei. Se distrusese fizic hard-discul, nimeni nu ştia de ce, individul de la firma de unde-l cumpărase se uitase

ca viţelul la poarta nouă, mărturisise, uluit, că nu mai pomenise aşa ceva.

Tragedia era că asta însemna să se încarce din nou toate operaţiunile făcute în luna aceea, pentru că dacă situaţiile nu erau la zi, dacă actele nu erau în ordine, speranţele lui de avansare se duseseră pe apa sâmbetei.

Până în prezent, calculatorul lui personal, pe care se aflau evidenţe de care nu ştia nimic contabila lui – care ar fi fost foarte uimită să afle de existenţa lor – nu păţise nimic.

Încă.

Dar Ianis avea nişte bănuieli. Pe care nu îndrăznea încă să şi le formuleze.

Ţiganul solid, masiv, ca un taur, cu o cămaşă albă cu mânecile suflecate, stătuse la coţul străzii fără să se ascundă, aşteptând vizibil să fie remarcat. Nu fusese greu să-l remarce, pentru că pe stradă era lume puţină, din cauza căldurii. În niciun caz un om fără vreo treabă aparte n-ar fi stat aşa, în soare. Şi după ce a transpirat bine, de i se făcuse cămaşa leoarcă, şi după ce a fost sigur că Laura îl văzuse bine, se apropiase şi întrebase:

— Tu eşti muierea lu’ Pardailan?

Nu-i spusese bărbatului ei *Cristi*, aşa cum făceau prietenii foarte apropiaţi sau neamurile, deci individul nu-l cunoştea foarte bine.

— Da, se mulţumise ea să răspundă.

— Şi unde ţi-e bărbatul?

— La puşcărie.

— Nu mai e. A fugit acum trei săptămâni.

Laura rămăsese cu gura căscată. Uimirea ei fusese cu adevărat sinceră, pentru că evadarea nu se potrivea de loc cu firea bărbatului ei, care nu riscase niciodată să fie hăituit de poliţie. Nimerea des la puşcărie, dar pentru găinării mărunte. După comportarea lui ciudată, din seara în care apăruse pe neaşteptate şi pe furiş, bănuise că i se

întâmplase ceva neobişnuit, că-l ameninţa ceva. Dar nu se gândise o clipă că ar fi evadat. Şi nici el nu se comportase ca atare, nu o pusese să ia legătura cu prietenii care ar fi putut să-i facă rost de acte, să-l ascundă, să-l scoată din ţară. Dimpotrivă, îi ceruse să nu spună nimănui că-l văzuse.

Aşa că afirmaţia individului, că Pardailan evadase, o luase prin surprindere. Se uitase plină de îndoială la el şi-l întrebase, ironică:

— Atunci de ce nu l-a căutat poliţia? N-ar fi trebuit să mă pomenesc cu gaborii acasă, să mă întrebe de el?

— Or fi ştiind ei de ce. Dacă-l vezi pe bărbatu-tău, să-i spui că l-a căutat Fănel. Ştie el ce înseamnă asta.

După aia se întorsese şi plecase, cu mirosul lui de transpiraţie cu tot.

Laura rămăsese lângă taraba ei cu flori, zăpăcită.

Ştie el ce înseamnă asta. Nu ştie el cine sunt.

Adică pe Cristi îl ameninţa ceva grav. Ce tâmpenie putuse să facă?

Şi unde se ascundea? Că nu mai dăduse semn de viaţă după ce venise pe furiş în seara aia. Luase banii pe care putuse să îi dea – adică nimica toată, vreo câteva sute de mii – şi dispăruse. Ce putea să facă fără bani? Cum să se descurce cu mărunţişul ăla?

Dar dacă îşi găsise alta?

Dacă îşi găsise alta, o s-o găsească ea şi o să-i smulgă părul.

O s-o tăvălească bine şi o să-şi ia bărbatul acasă. Nu era o problemă, mai făcuse chestia asta şi altă dată. Cristi al ei era un bărbat bun, dar cam muieratic. Însă era bărbatul ei şi trebuia să-l păstreze, pentru că altfel se făcea de baftă, ce fel de nevastă era dacă nu putea să-şi păstreze bărbatul?

Ea făcuse tot ce putuse să-l facă să se întoarcă mereu la ea, după ce se sătura să călărească vreo curvă cu ardei

iute sub fustă. Se potolea şi venea acasă, ca un cotoi jumulit, dornic să o potolească şi să o facă să-l ierte.

Numai că de data asta se întâmplase altceva.

De ce nu venise după bani? Strânsese câteva milioane bune, pregătise haine şi diferite lucruri. Dusese copii la părinţii ei şi-i lăsase acolo, spre bucuria bunicilor, dar şi a nepoţilor. Le spusese că vrea să facă ordine în casă, să fie curat când s-o întoarce Cristi, iar bătrânii o aprobaseră, aşa trebuia să se poarte o nevastă ca lumea.

Da, aşa trebuia să se poarte o nevastă ca lumea. Numai că unde îi era bărbatul, în ce se amestecase, de nu mai venea acasă?

Şi cine era Fănel ăsta? Ce însemna când îl căuta pe cineva?

S-ar fi dus să-l întrebe pe Gică al Tanţei, că ăsta ştia tot ce se întâmpla printre ţiganii din toată ţara, da' ar fi fost bine? Nu le-ar fi dat vreo idee şi se răspândea imediat zvonul?

Mai bine să aştepte, să vină Cristi şi să se sfătuiască împreună…

Stătea sub umbrela decolorată, din pânză roşie, iar sudoarea

I se scurgea pe trup, de-i venea să se despoaie în plină stradă…

De îndată ce ajunsese acasă se întinsese pe pat. Se simţise bine cât fusese în tramvai, dar imediat ce intrase în curte îl copleşise iar ameţeala aceea ce se năpustise asupra lui la serviciu, care-l făcuse pe nea Pândele să-l trimită acasă de îndată ce remarcase ceva deosebit la el.

Nu se simţise rău, nu-l duruse nimic, doar că avusese o stare ciudată, de parcă ar fi plutit, mintea nu-i fusese în stare să se concentreze asupra hârtiilor întinse în faţa lui pe birou, citise de trei ori pagina bătută la maşină şi nu reuşise să priceapă nimic.

Rămăsese cu privirea aţintită asupra referatelor,

nereuşind nici măcar să urmărească discuţia dintre şef şi tânărul stagiar, care dezbăteau de zor viitorul naţionalei de fotbal. O discuţie neutră, care mobiliza însă patimi şi înverşunări la fel de depline ca orice discuţie din vremurile astea. Lumea se înverşuna la fel de puternic când discuta despre Eminescu sau Cioran – de parcă toţi deveniseră experţi în poezie sau frlosofre – ca şi în cazul disputelor politice, însă era de preferat să te certi pe o chestie de fotbal, că asta nu se putea întoarce împotriva ta, în timp ce o părere despre vreun partid te putea lăsa fără slujbă. Acum sau mai târziu.

Nea Pândele îşi dăduse seama că nu se simţea în apele lui când îi ceruse părerea într-o privinţă – nu reuşise să-şi dea seama despre ce fusese vorba, probabil dacă Dobrin ar fi fost la fel de mare ca Hagi, dacă ar fi fost transferat la Real Madrid, după cum se zvonea pe vremuri că se făcuseră oferte, refuzate de conducerea de atunci – iar Theofil îl privise dezorientat, de parcă i s-ar fi vorbit într-o limbă străină.

Ba nu, nu fusese senzaţia aceea, pricepuse fiecare vorbă, numai că fiecare cuvânt părea să străbată printr-o coajă groasă, cleioasă, care-l întârzia şi-l distorsiona, iar el nu mai avea putere să pună vorbele în ordinea cuvenită, să le separe de bruiajul acela neauzit şi să le dea înţelesul iniţial.

Se trezise brusc din ameţeală – dacă putea fi numită ameţeală – când auzise vocea speriată a lui Mity Cenuşă:

— Domnu’ Şerb, ce-i cu dumneavoastră? Nu vă simţiţi bine?

Bălmăjise ceva, nu-şi amintea ce, iar băiatul se grăbise să-i aducă un pahar cu apă rece, din frigiderul de la secretariat. Cine ştie ce-i spusese Sofrcăi, că dactilografa apăruse şi ea, îngrijorată. Directorul lipsea, fusese chemat la guvern, se zvonea că oficiul va fi comasat cu alte două, trei oficii şi agenţii de mică importanţă,

rezultând o agenţie naţională, în frunte cu un preşedinte cu rang de secretar de stat. Bineînţeles, mărirea unuia însemna necazul multora, iarăşi s-ar fi făcut reduceri de personal. Dar, dacă ar fi să judecăm corect, îşi zise Theofil, prin ceaţa bizară care-i cuprinsese mintea, nici nu mai e nevoie de atâta lume, dacă am munci serios am fi suficienţi doar jumătate. Dar cu ceilalţi ce să faci, că-s oameni în vârstă, cine-i mai angajează?

Nea Pândele se gândise puţin, apoi se decisese:

— Du-te acasă, Theo, directorul nu mai vine azi, iar dacă totuşi o să se întoarcă, o să fac un bilet de voie şi o să-i explic eu că ai făcut o criză din cauza căldurii.

— Dar, domnule Popescu, se nedumerise stagiarul, credeţi că-i bine ca domnul Şerb, în starea în care este, să plece pe zăduful ăsta?

— Te oferi tu să-l duci acasă cu maşina? se hlizise Sofica.

Puştiul se bosumflase, umilit. Durerea vieţii lui era că nu avea încă maşină. Ar fi fost în stare de orice ca să facă rost de una, indiferent cât de veche ar fi fost.

Theofil plecase şi, culmea, cum ieşise pe uşa instituţiei, cum se simţise mai bine. Nu avu însă niciun fel de mustrări de conştiinţă. La urma urmei, plecase cu numai o oră mai devreme, nea Pândele nu-i făcuse o favoare chiar atât de mare, iar dacă s-ar fi întors directorul, ar fi fost pe banii lui.

În timp ce mergea cu tramvaiul se gândise chiar că ar fi putut să facă nişte cumpărături şi să se plimbe un pic prin parc. Trebuia doar să treacă pe acasă şi să ia nişte bani şi o sacoşă.

Numai că de îndată ce intrase în curte simţise că se învârte pământul cu el. Abia reuşise să descuie uşa şi mai mult se prăvălise înăuntru decât intrase în casă. Apoi se aruncase în pat şi se cufundase într-o stare de leşin.

Sau de visare, pentru că senzaţia aceea bizară, de

trăire absurdă, incompletă, putea fi atât rezultatul visului cât şi al delirului.

Avea sentimentul că nimerise într-un univers ceţos, neclar, cu imagini distorsionate, ce se roteau în jurul lui, ameţindu-l şi mai mult.

Universul acela nu era duşmănos, dar – într-un mod pe care nu şi-l putea explica, pe care nu-l înţelegea – încerca să-i transmită ceva. Cu răbdare, cu meticulozitate, ca şi cum acel *ceva* din lumea visului – sau a delirului – ştia că el nu era încă în stare să-i priceapă mesajul.

În cele din urmă, Theofil adormi cu adevărat, plonjând într-un somn odihnitor, fără vise, fără mesaje şi fără nimic anormal.

Spre seară, când Elvira se întoarse de la serviciu şi-l găsi întins în pat, se sperie. Theofil se trezi, cu mintea limpede, şi-i zâmbi, potolindu-i temerile:

— N-am păţit nimic, drăguţo. Probabil că a fost căldura de vină. M-a cuprins o ameţeală la serviciu şi nea Pândele mi-a dat voie să plec cu o jumătate de oră mai devreme. Am dormit un pic şi acum mă simt nou-nouţ, ca un ou proaspăt.

Femeia se linişti, văzându-l zâmbitor, şi nesimţind nici pic de miros de băutură. Se temuse că-şi sărbătorise cineva ziua la slujbă, că Theofil băuse ceva tărie pe zăduf, fără să mănânce nimic şi i se făcuse rău.

Dar nu se întâmplase nimic grav.

În timp ce se aşezau la masă, în bucătărie, Theofil avu impresia că totuşi visul – dacă fusese vis – reuşise să-i transmită ceva: un avertisment vag, că se apropie un mare pericol şi că trebuie să se pregătească să-l înfrunte.

Dorel dormise îndelung, profitând de soare şi căldură. Nu mirase pe nimeni că se dusese la culcare imediat după prânz. Căldura îi scosese pe toţi din circulaţie, îi toropise, le luase orice chef de acţiune. Devenise de înţeles pentru mulţi de ce în zonele tropicale

exista un alt ritm, o altă planificare a activităţilor.

Dar Dorel nu se culcase în timpul zilei din cauza căldurii. Ci pentru a evita somnul din timpul nopţii.

Visul lui devenea tot mai clar, tot mai ameninţător. Sau poate că visul fusese tot timpul limpede, doar mintea lui refuzase să ţină minte grozăvenia, refuzase ameninţarea aceea directă, evidentă. Se refugiase în refuzul de a o percepe ca un struţ ce-şi înfundă capul în nisip, ca un copil care-şi trage pătura peste cap pentru a izgoni monştri.

Ceea ce nu recunoşti că există nu există.

Însă, indiferent că recunoştea sau nu existenţa ameninţării, ea exista. Se afirma din ce în ce mai puternic cu frecare noapte. Deşi dormea în fiecare zi cât mai mult, deşi încerca să-şi petreacă noaptea citind sau uitându-se la toate prostiile de la televizor, exista un moment al nopţii în care puterile lui nu mai puteau face faţă presiunii somnului şi adormea.

Imediat începea goana îngrozită de-a lungul coridorului întunecat, fără sfârşit. Iar din urmă se auzea – din ce în ce mai distinct, cu fiecare noapte – zgomotul a ceva îngrozitor, care se apropia tot mai mult.

Un zgomot de *târâre*.

Nu îndrăznea să privească în spatele lui, să se uite la făptura care se târa după el. Pentru că *ştia* că, de-ar face aşa ceva, atunci privirea lui ar întâlni privirea arzătoare – da, arzătoare la propriu, îi simţea dogoarea de jăratec pe omoplaţi – şi s-ar lăsa hipnotizat de ea, picioarele ar înceta să se mişte, iar monstrul s-ar apropia de el şi l-ar înghiţi.

Se străduia deci să gonească din răsputeri, fără să se odihnească o clipă, deşi simţea că-l dor plămânii, că picioarele abia mai reuşeau să păşească prin beznă.

La un moment dat, când nu mai avea pic de vlagă, simţea că se împleteceşte, se izbea cu picioarele de tot felul de obstacole nevăzute din beznă, se împiedica, gata să

cadă, intuind, fără să vadă, că făptura târâtoare care-l urmărea se apropia, şi îl cuprindea o asemenea spaimă, un asemenea sentiment de neputinţă, că începea să urle, disperat.

Abia atunci se trezea, tremurând din toate încheieturile şi scăldat în sudoare.

Îşi revenea cu greu, îi trebuia din ce în ce mai mult timp ca să-şi potolească bătăile nebuneşti ale inimii. Să se zvânte pe el transpiraţia rece ca gheaţa.

Şi să i se relaxeze muşchii îndureraţi ai picioarelor.

Pentru că începuse, în ultimul timp, să se trezească având febră musculară la picioare, iar gambele pline de jalituri proaspete.

Părintele Popovici acceptase să sfinţească locuinţa familiei Călin din mai multe motive, cel mai evident fiind că urma să scoată şi el un ban cinstit. Dar nu numai din cauza asta. Ci şi pentru că îl bucura să răspândească astfel credinţa, să apropie oamenii de biserică. Şi, mai mult decât orice, pentru că înţelesese că perechea aceea cu înfăţişare de intelectuali trecuse prin necazuri mari. Ceva cu un copil mort într-un accident, nici el nu fusese prea atent, nici bărbatul cu ochelari – singurul care vorbise, femeia se uitase stânjenită în pământ, de parcă i-ar fi fost ruşine să apeleze la asemenea superstiţii ruşinoase – nu fusese foarte explicit. Era însă evident că oamenii aceia aveau nevoie de consolare, numai că trebuiau luaţi cu binişorul, nu trebuia să forţezi lucrurile, altfel îi speriai. Biserica îşi recuperase mulţi dintre credincioşi, oiţe speriate care nu îndrăzniseră să se manifeste atunci când fusese rău, dar care acum se închinau demonstrativ când treceau prin faţa vreunei biserici. Însă adevăratul câştig era alcătuit din tineri, care credeau cu sinceritate, mintea lor nu fusese spurcată de educaţia ateistă, care, chiar dacă nu convinsese în totalitate, tot reuşise să strecoare îndoială.

Ajunse la ora stabilită în faţa blocului şi sună la uşa apartamentului pe care scria doar cifra 2. Fusese aşteptat, pentru că i se deschise imediat.

Locuinţa era tipică pentru categoria socială a proprietarilor: o bibliotecă imensă, care ocupa un perete întreg al sufrageriei, cu volume amestecate: literatură universală, cărţi poliţiste în franceză, manuale de informatică, diverse dicţionare, romane SF în engleză, câteva romane sentimentale – luate probabil din curiozitate –, câteva albume de artă, blocuri masive de volume ieftine din BPT. Un televizor color, un calculator cu husă pe el. O măsuţă joasă în faţa canapelei, flancată de două fotolii. Mobilă STAS, luată din magazinele socialiste. Nici lux, dar nici sărăcie lucie. Nivelul mediu, decent, întreţinut cu grijă. Un interior funcţional, cam aglomerat, dar suportabil. Nu foarte plăcut, numai suportabil. Ca în multe alte case, fără o personalizare aparte, dar lipsit de kitschuri.

Femeia îi spuse *Sărut mâna*, *părinte*, cu un glas timid, stânjenită evident de un asemenea salut, probabil că sărutase mâna unui preot doar la nuntă. Intelectuali care se feriseră de biserică deşi, în felul lor, erau probabil credincioşi. Nu văzu nicio icoană în sufragerie, ci doar una veche în dormitor, primită probabil cadou de la vreun bătrân din familie, o icoană adevărată, nu o pictură ce imita icoanele din mănăstiri.

Femeia pregătise un vas cu apă şi lumânări, după cum le ceruse.

Rosti cuvintele rituale, chemând mila lui Dumnezeu asupra casei locuită de Nicolae şi Lucreţia, stropi cu ajutorul smocului de busuioc apă sfinţită prin locuinţă, trecând dintr-o încăpere în alta, apoi aprinse o lumânare şi începu să facă semnul crucii la uşori cu flacăra acesteia, lăsând o urmă neagră, slabă. Nu voia nici să le strice vopseaua de pe tocurile uşilor, dar nici să nu respecte

ritualul.

Abia făcuse prima cruce, când auzi o voce:

— Şi prin asta crezi că ai luat această casă în stăpânire, în numele Domnului tău?

Vocea era rea, batjocoritoare. îi amintea, într-un mod ciudat, de o voce pe care o cunoscuse, cândva.

Se întoarse iute, speriat şi supărat. Cum îşi permiteau aşa ceva? Dar cei doi îl priveau cu un respect sincer şi se închinau de zor, cu stângăcia celui care nu e prea obişnuit cu gestul.

Începuse să aibă halucinaţii? Oboseala, mai mult ca sigur. Căldura, alergătura, grijile. Şi, mai mult ca sigur, vârsta. Se duse către uşa bucătăriei şi începu să recite *Tatăl nostru*.

Atunci auzi din nou vocea aceea batjocoritoare:

— Vrei să te lupţi cu mine, nevolnicule?

Iar lumânarea i se stinse în mână, de parcă lumina ei ar fi fost strivită brusc, de o strânsoare nemiloasă.

Rămase locului o clipă, ne ştiind cum să reacţioneze. Gazda, inginerul Călin, se repezi cu un chibrit, să reaprindă lumânarea. îşi recăpătă, cât de cât, stăpânirea de sine, şi încercă să rostească din nou cuvintele rugăciunii.

— Nu prin vorbe poţi să mă înfrunţi, prăpăditule, ci prin credinţă. Cât de puternică este credinţa ta?

Cât de puternică este credinţa ta? Mai auzise cândva cuvintele astea! Dar unde? De la cine?

Ridică lumânarea, să traseze semnul crucii şi pragul de sus al uşii, dar mâna îi tremura atât de tare, că trebui s-o lase în jos.

— Întotdeauna ai fost fricos. Un laş. Gata de orice ca să-ţi aperi pielea nenorocită. Pentru credinţă se fac sacrificii, se moare. Tu eşti gata să mori pentru credinţa ta?

Eşti gata să mori pentru credinţa ta?

Ştia cine rostise cuvintele acelea, pline cu un sentiment aflat dincolo de dispreţ. Colonelul Iacoban. Recunoscuse şi vocea.

Dar cum de auzea vocea unui colonel ce murise cu patruzeci de ani în urmă? Probabil aiura… sau erau mustrările de conştiinţă…

— Mustrări de conştiinţă? Pentru asta ar trebui mai întâi să ai conştiinţă, preotule! Tu n-ai avut niciodată aşa ceva.

— Nu-i adevărat! îşi strigă durerea ce-l măcina de ani de zile părintele Popovici. Nu-i adevărat! Am greşit, recunosc, dar am ispăşit. Doamne, cât am ispăşit! Şi m-am căit din adâncul sufletului meu. Iar Dumnezeu mă va înţelege şi mă va ierta, pentru că El este iubire şi înţelegere!

— Chiar crezi asta? Chiar crezi că te va ierta?

În vocea aceea exista o asemenea convingere, că preotul simţi renăscând în el îndoieli vechi, ce-l roseseră de *atunci*.

— Vezi? Nici măcar tu nu crezi că poţi fi iertat. Pentru că n-ai fost niciodată în stare să lupţi pentru credinţa ta.

— Nu-i adevărat! NU-I ADEVĂRAT!

— Nu? Atunci înfruntă-mă! Dar, dacă n-ai credinţă, credinţă *adevărată*, vei pieri ca un miel dus la jertfire.

Siguranţa ce răzbătea din cuvintele acelea ce-i răsunau în minte, rostite de un securist mort de multă vreme, era atât de mare, că-l îngrozi. Dar, pentru prima oară în viaţa sa, preotul îşi simţi sufletul ameninţat.

— Doamne, nu mă lăsa în nevoie, ai milă de mine şi izbăveşte-mă!

— Nu te va izbăvi nimeni, prostule! se auziră cuvintele ironice, dispreţuitoare. Iată, te voi însemna, ca să arăt că eşti al meu, că ai fost de mult al meu!

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le auzi

părintele Popovici în viaţa pământească, pentru că în clipa următoare simţi colţi imenşi, arzând ca para focului, ce i se înfipseră în picior. Apoi o strânsoare puternică, de odgoane groase de oţel, care-i strivi pieptul.

Scoase un horcăit îndurerat şi se prăbuşi pe podeaua holului, sub privirile îngrozite ale soţilor Călin.

Adriana aprinsese toate luminile din apartament. Şi din baie, şi din bucătărie, şi din debara.

Era o absurditate, ştia prea bine, cum să intre cineva în debara? Putea, eventual, să fi pătruns în casă înaintea ei şi să se fi ascuns acolo când o auzise sosind. Dar după ce verificase fiecare colţişor, cum să ajungă acolo un om obişnuit, care nu putea să treacă prin ziduri, ca în filmul ăla vechi, nemţesc?

Ştia foarte bine că se lăsa cuprinsă de paranoia, însă asta nu-i folosea la nimic.

După cum, altă dată, stingea toate luminile din apartament, închidea şi televizorul, şi se ascundea în beznă, ca un mic animăluţ speriat, ce speră ca întunericul să-l apere de fiarele de pradă, uitând că acestea au miros foarte dezvoltat şi-l pot adulmeca de la distanţă.

Adriana se uita la televizor numai dacă închidea complet sonorul, să poată auzi cel mai mic zgomot din apartament. Să ştie din timp dacă încerca să intre cineva peste ea. Pe măsuţa din faţa ei se afla un telefon celular, cu numărul de la poliţie deja pregătit. Avea şi telefon obişnuit, dar dacă violatorul tăia firele?

Pentru că Adrianei nu-i era atât de mult frică de hoţi, cât de violatori, de monştrii care torturau victimele înainte de a le ucide. La urma urmei, un pic de sex nu i-ar fi stricat, îşi spunea ea câte o dată, mai ales că nu mai avusese o relaţie ca lumea de multă vreme, dar indivizii ăia care pătrundeau în apartamentele femeilor singure nu veneau să facă sex – să fim cinstiţi, existau prostituate pe toate drumurile – ci ca să tortureze, să chinuie, să ucidă.

Nu trecuse nicio lună de când poliţia găsise puştiul ăla, un aurolac, se zice, dar cine ştia cu adevărat cum stau lucrurile, că ziarele sunt pline de anunţuri cu copii dispăruţi de acasă, deci găsise puştiul ăla masacrat groaznic, îi povestise ei madam Aurica de la morgă, că aduseseră cadavrul mai întâi la spitalul lor, Dumnezeu ştie de ce, poate li se stricase duba, după aceea îl luaseră şi-l duseseră la Institutul Medico-legal, nu-l lăsaseră mult, dar fusese suficient să se uite căţele la el şi să povestească după aceea, îngrozite, dar şi excitate, da, erau ca nişte iepe în călduri, să povestească tot ce văzuseră, cum fusese violat în toate chipurile, muşcat, sfâşiat, sugrumat… Şi după toate astea, copilul fusese făcut bucăţi la autopsie, că asta e, trebuie să se analizeze toate celea, iarvinovatul se plimbă bine, mersi, gata oricând să mai săvârşească încă o asemenea faptă.

Cum să dormi liniştită, când în jurul tău se întâmplă tot felul de grozăvenii? Ziarele sunt pline de crime abominabile, violurile au ajuns ceva banal, sunt pomenite în treacăt, numai incesturile mai interesează pe cei din presă, vezi la televizor în fiecare seară câte un degenerat care-şi violează copii, Doamne, în ce lume trăim, monştrii au ajuns vedetele presei…

De-ar fi avut şi ea soţ, poate ar fi dormit liniştită, altfel e cu un bărbat în casă, numai că nu era vina ei, o femeie trebuie cerută de cineva, nu se poate arunca de gâtul cuiva, asta fac numai curvele…

Atunci, gândurile ei obişnuite, temerile cotidiene, fură întrerupte de ceva de care se temuse tot timpul, ceva ce aşteptase cu groază să se întâmple o dată şi o dată. Şi, contrar aşteptărilor ei, în momentul acela se simţi ca niciodată: calmă, gata să acţioneze.

De dincolo de peretele ce-o despărţea de vecini se auzi un răcnet îndurerat, disperat, mai degrabă un horcăit instinctiv decât un strigăt conştient.

Adriana se ridică hotărâtă, apucă bâta de baseball – pe care o cumpărase din talcioc, o chestie din metal, cu mâner din plastic – şi telefonul mobil de pe masă, şi se repezi pe hol, către uşa familiei Călin

Şi dădu nas în nas cu Luky, care gâfâi:

— Doamnă Padamovici, bine că vă văd, la dumneavoastră veneam, s-a întâmplat o nenorocire!

— A păţin domnul Niky ceva?

— Nu, doamna Padamovici, popa Popovici. L-am chemat să ne sfinţească apartamentul, după toate cele care ni s-au întâmplat… I s-a făcut rău deodată, a început să vorbească de unul singur, apoi s-a făcut vânăt la faţă şi a căzut lat!

— Infarct, mai mult ca sigur, bombăni Adriana să-mi iau trusa şi vin imediat.

Se întoarse în apartament şi lăsă bâta, dar puse telefonul în buzunarul halatului de casă. Nu poţi să ştii niciodată, iar ea, ca asistentă medicală, văzuse destule în viaţa ei…

Luciniu Dumitraşcu era furios. Sigur, astea erau necazurile cu funcţia lui de administrator al blocului: când ţi-era lumea mai dragă, atunci se găsea cineva cu probleme. De data asta avusese de-a face cu poliţia.

O chestie cam ciudată, sigur că înţelegea de ce veniseră pe capul lui în miez de noapte, numai că îl treziseră din somn, iar el era mort de oboseală. Abia se întorsese de la ţară, unde muncise ca un rob, că pe Dorel nu se putea bizui, încă nu se refăcuse, tot mai avea coşmaruri, plus că trebuia să înveţe, că peste un an avea examene. De băiat se ocupase cât putuse, îi asigurase meditatori, avusese grijă să înveţe nişte limbi străine, să se ridice la nivelul neamului din care făcea parte, chiar dacă sărăciseră, poate o da Dumnezeu să recapete măcar o parte din ce fusese al lor, că se auzea că legile de retrocedare a proprietăţilor se vor vota până la urmă în

parlament, că băiatul lui merita o altfel de viaţă decât cea pe care o dusese el. Păcat numai că Dorel era atât de firav şi de slăbănog, cu cine naiba o fi semănând, poate cu mă-sa mare din partea maică-sii, că restul neamului fusese zdravăn şi cu viaţă lungă, şi ştiuse să se bucure de ea. Că din cauza soacrei era mai mult pe drumuri, cine să vadă de pământ şi de grădină, că bătrâna abia se mai mişca, trebuia el să se ocupe de toate celea. Serviciu, administraţia blocului, munca la ţară, nici el nu ştia când apuca să le facă pe toate şi acum, când se odihnea şi el un pic, venise poliţia să-l trezească.

Şi măcar să fi venit cu vreo treabă serioasă, care nu permitea amânare. Pur şi simplu voiau nişte informaţii despre amărâţii ăia de Călini. Adică amărâţi nu erau, din punct de vedere material, ca să zicem, dar după povestea care li se întâmplase… Le spusese tot ce ştia – adică nu prea mare lucru, iar indivizii se scuzaseră şi plecaseră.

Numai că lui îi fugise somnul, alături Maria sforăia uşor, femeie bună, o nevastă cum trebuia, cam simplă şi cam fără şcoală, de femeie de la ţară, dar gospodină bună, iar ai ei fuseseră avuţi, noroc cu alea zece hectare pe care le recuperase răposatul socru-său în 1990, că se mai cârpiseră cu banii, că el, cu dosarul lui, mai mult de maistru nu putuse să ajungă, dar s-au schimbat vremurile, poate că nu pentru el, că la vârsta lui, mare lucru nu-i mai trebuia, măcar Dorel să aibă parte de altfel de viaţă, să-l ajute Dumnezeu, că după ce era atât de tăntălău, numai cu nasul în carte, slab şi prăpădit, îl mai lovise şi chestia aia cu accidentul…

Doamne, că iar începe să ţipe, taci, băiatul tatii, trezeşte-te, că-i numai un amărât de vis, fir-ar ai dracu’ de doctori, că bani ştiu să ia, dar să te facă bine, neam… Că pentru tine m-am străduit şi mă străduiesc, că n-o să iau cu mine nimic pe lumea cealaltă, totul o să-ţi rămână ţie, ca măcar tu să ai parte în viaţă de ce n-am avut eu…

Vladimir Mulţescu citise până târziu. Uitase să mănânce. Se trezise că-l durea capul şi-i ghiorăiau maţele, aşa că lăsase cartea şi se dusese să caute ceva în frigider. îşi făcuse nişte sandvişuri, cu tot ce găsise, cu gândul să le ia cu el în sufragerie şi să-şi continue cititul.

Numai că se trezise muşcând din pâinea împănată cu salam şi caşcaval, gândindu-se că tot cititul ăla era pierdere de timp, că ar trebui să stea şi să mediteze, să încerce să înţeleagă ceva din tot cea acumulat.

Dacă acumulase cu adevărat ceva.

Da, citise o grămadă de chestii oculte, dar dacă, din întâmplare, ar avea cineva – sau chiar el însuşi – nevoie de ajutor într-o problemă care depăşea normalitatea, ar fi în stare să facă ceva?

Se îndoia.

Muşca din sandviş şi-şi spunea că tot efortul pe care-l făcuse fusese o formă masochistă de amuzament, că, din moment ce citise ceva absolut nefolositor, ar fi putut să răsfoiască nişte romane poliţiste, că apăreau acum precum ciupercile după ploaie, măcar cu alea s-ar fi distrat cu adevărat.

Însă acum era prea târziu, îşi formase deja anumite gusturi, anumite obişnuinţe, se îndoia că l-ar încânta să descopere acum literatura SF sau de aventuri.

Rămânea însă întrebarea: dacă în viaţa lui, sau a cuiva apropiat, s-ar ivi probleme legate de ocultism, cine ar putea da o mână de ajutor? Toate cărţile lui vorbeau de nişte ritualuri nedefinite, de concentrarea forţelor psihice, de mobilizarea unor energii interne, însă la modul general. Numai că nimeni nu dădea niciun sfat practic. Probabil pentru că niciunul dintre autori nu ştia nimic precis, se mulţumeau să facă presupuneri, să lanseze un fel de ipoteze de lucru

— Unele logice, inteligente, e adevărat, dar numai atât. Ca şi cum cărţile despre ocultism ar fi fost

echivalente cu un fel de lucrări despre teoria generală a fizicii nucleare, despre principiile fundamentale ale atomului, iar cineva s-ar fi întrebat cum poate să construiască un reactor nuclear în baza informaţiilor de acolo. Pentru că nu scrisese nimeni un manual de inginerie a ocultismului – sau, mai bine zis, un manual practic pentru aplicarea în casă a ocultismului. Adică sfaturi practice, fără prea multă filosofeală.

Şi ce dacă? Nu citise niciodată cărţile acelea acceptându-le conţinutul necondiţionat, cu gândul că aveau să-i folosească în lupta cu forţele malefice. Nici nu crezuse vreodată că existau asemenea forţe, acceptase termenii ca alegorii pentru categorii ale spiritului.

Fusese o formă de amuzament intelectual, de felul celor care analizează partide de şah jucate de mult, şi în care nu se mai poate schimba nimic, pentru că, de-ai fi vrut să corectezi o mişcare, nu aveai de unde să ştii cum ar fi reacţionat partenerul, care avea şi el o personalitate, un temperament, o concepţie de joc, deci nu puteai să te substitui ambilor jucători, aşa că partida era îngheţată în sloiul timpului trecut, inamovibilă, puteai doar să mimezi că joci, nu să participi cu adevărat. La fel făcuse şi el, citise chestii care-i permiteau jonglerii intelectuale, satisfacţii subtile, dar despărţite de viaţă prin sticla groasă a imaginarului, a evazionismului.

Însă ciudăţenia era că la ora aceea târzie din noapte, în timp ce mesteca preocupat pâine cu salam, i se înfipsese în minte, ca unpironfolosit la crucificare, o întrebare care nu se lăsa ignorată: dar dacă existau forţe malefice?

Locotenentul Pleahăţ îl sunase pe Luciniu Dumitraşcu devreme, pe la şase şi jumătate, explicându-i că dorise să-l prindă înainte să plece la slujbă.

— Domnule Dumitraşcu, îmi cer scuze că v-am deranjat aseară, sau mai bine zis azi-noapte, şi vă deranjez şi acum. Însă se ivise o problemă. Mai bine zis o speranţă.

Pe picioarele preotului Popovici, care a decedat ieri seară în apartamentul familiei Călin, aparent din cauza unui infarct, medicii au descoperit nişte muşcături ciudate, care semănau ca formă cu cele găsite pe trupul copilului asasinat în parc, acum vreo lună. Speram să aflăm cine-i asasinul şi, de ce să nu mărturisesc, am bănuit că soţii Călin ar putea fi amestecaţi în povestea asta, mai ales că povestea istorisită de ei era ciudată rău. Numai că la autopsie a reieşit un fapt straniu, care-i scote din culpă pe vecinii dumneavoastră: rănile de la picioare par a fi anterioare cu mult sosirii preotului în blocul în care şi-a găsit moartea, începuseră deja să se cicatrizeze în momentul decesului. Facem acum cercetări asupra felului în care şi-a petrecut victima ultimele zile. Mai mult, unul dintre medici susţine că-i vorba de răni vechi, care, dintr-un motiv necunoscut, s-ar fi redeschis cu puţin timp înaintea morţii ciudate a preotului.

Şi cu aceasta încheiase, rugându-l să nu povestească nimănui din bloc faptul că-i bănuise, chiar pentru scurt timp, pe soţii Călin. Şi nici despre urmele de pe picioarele preotului decedat.

Astfel, şi următorul semn a trecut neobservat de către cei care ar fi trebuit să-l cunoască şi să se alarmeze.

A treia vineri (13 august 1999)

Trecuse şi eclipsa.

Mai văzuse una la fel, prin anii cincizeci. Sau poate şaizeci. Ba nu, cincizeci trebuie să fi fost. Oricum, era liber, fusese reabilitat

— Într-un fel –, îşi găsise şi o slujbă măruntă, de funcţionar la sindicate, ţinea evidenţe, întocmea rapoarte şi statistici…

Da, cam pe atunci fusese. Locuia pe lângă podul Grant, într-o cămăruţă dintr-un căsoi naţionalizat. Ieşise şi el în stradă, împreună cu ceilalţi şi se uitase la discul solar printr-un ciob de sticlă, pe care-l afumase…

Eclipsa de atunci se deosebise de cea de acum doar prin televiziune.

Atunci ieşise în stradă, acum preferase să stea în casă, să se uite la televizor, să vadă propagarea evenimentului pe tot globul. Ce afacere fusese şi eclipsa asta! Toţi îi acuză pe evrei că sunt afacerişti, dar afacere mai mare decât asta cu eclipsa nu văzuse. Sute de milioane de oameni, miliarde poate, fuseseră atraşi la spectacole, la concerte, în excursii… Ca să vadă ce? Ceva ce-ai fi văzut foarte bine stând în curte. Sau în balcon, cum făcuse el. De ce să nu recunoască, îi plăcuse spectacolul televizat, mutase imaginea de pe un canal pe altul, iar din când în când ieşea în balcon şi privea soarele. Când eclipsa totală se apropiase de Bucureşti, se îngrijorase o clipă, pe cer se întinseseră nori groşi, iar soarele abia se vedea dintre ei. Lasă că-i mai bine, îşi spusese el, putea să se uite şi fără ochelarii ăia speciali, cărora li se făcuse atâta reclamă

— De parcă păţise ceva că rândul trecut se zgâise prin ciobul ăla afumat! Iar Dumnezeu fusese alături de el şi chiar în clipele eclipsei totale dăduse norii într-o parte, făcuse o fereastră în ei, iar el putuse să vadă măreţia soarelui ce răzbătea de dincolo de lună.

Da, se bucurase pe deplin de eclipsă.

Numai că trecuse şi eclipsa, pe următoarea n-o va mai apuca, dispăruse eclipsa, devenise o amintire, aşa cum devin toate, cum dispar toate…

Numai antisemiţii nu dispar.

Pentru ce, Doamne?

Da, eclipsa trecuse, dar ştiuse cu câteva zile înainte că afacerea nu va fi chiar atât de grozavă pe cât se credea.

Iar când văzuse ce spectacole se organizaseră în toată lumea, înţelesese că nici nu avea cum să fie o afacere mare, cum crezuseră proştii. Păi cine să vină să vadă eclipsa în România, când putea s-o vadă în Anglia sau

Franţa? Sau câtă lume îşi dădea seama că în Suedia eclipsa nu era chiar la fel de completă ca în România? Şi atunci, de ce şi-ar fi părăsit ţara, ca să vină tocmai aici să se zgâiască cinci minute la cer?

Noroc că plasase din timp toţi ochelarii ăia idioţi, avusese o intuiţie teribilă şi-i dăduse la preţ mai mic decât al altora. Nu câştigase cât se aşteptase unchiul său, dar nu ieşise în pagubă, ca alţii, care se lăcomiseră, crezându-i pe români mai proşti decât erau.

Sau poate că erau proşti, dar nu aveau bani de risipit pe

Măcar în privinţa asta scăpase.

Pentru că altfel, ghinionul se ţinea după el ca un câine flămând.

Fişierele se tot ştergeau. Calculatoarele se virusau în draci. Două fete îşi dăduseră demisia, exasperate de crizele lui de furie.

Garda financiară îl călcase iar şi-l amendase zdravăn, pentru că nu fusese la zi cu evidenţele.

Dar astea erau nimicuri, mărunţişuri.

Se părea că se prinsese concurenţa ce învârtea. Sau numai nişte şmecheri de la vamă.

Nu-şi dădea seama exact.

Însă îi fuseseră blocate trei transporturi în vamă, fără a fi acuzat de ceva precis, îmbaza unei ordonanţe de urgenţă cu conţinut ambiguu, interpretabil.

Crezuse că-i vorba de ciubuc şi încercase să dea cât dădea de obicei. Toţi fugiseră de el ca de dracu'.

Trebuia să găsească pe cineva mai sus. Bineînţeles că asta însemna costuri suplimentare, deci reducerea beneficiilor. Unchiul său avea să-i facă un scandal monstru. Numai că nu găsea pe nimeni care să-i facă lipeala.

Aşa că totul putea să sară în aer.

Dacă ar reuşi să afle cine-l săpa, l-ar aranja imediat şi lucrurile ar intra în normal. Discutase cu cineva, care

cunoştea un kurd – dacă o fi kurd, din partea lui putea să fie şi chinez, că nu-i păsa, numai să-şi facă treaba.

O să le arate el cine-i Ianis Papanicolau!

Pompiliu Nobilescu era pe cale să facă o criză. O criză gravă.

Din nefericire, doar el fusese de vină. El şi comoditatea lui proverbială, că nu se mai învăţa minte o dată!

Se dusese la wc-ul de la serviciu – cel la care au acces numai personalul circumscripţiei financiare, că la cel la care are acces şi publicul… – şi-şi aşternuse liniştit un strat de bucăţi de ziar pe scaun – aşa văzuse el şi-n filmele americane, numai că ăia puneau hârtie igienică, pentru că aveau din belşug, nu veneau cu ea în buzunar, ca amărâţii – şi-şi văzuse liniştit de treabă.

Numai că, în timp ce se scremea de zor – îl chinuiau de de un timp nişte constipaţii crunte – probabil că se mişcase fără să-şi dea seama, cine ştie ce se întâmplase – că se trezise la un moment dat stând pe marginea din ceramică a closetului. Tragedia fusese că tocmai atunci dopul de rahat se hotărâse să iasă şi, pentru câteva secunde pe care s-ar putea să le plătească din greu mai târziu, rămăsese pe closetul ăla spurcat. Se ştersese el cum putuse, dar, bineînţeles, nu se dusese la closet cu dezinfectante după el, aşa că nu-şi dădea seama cât de mult fusese năpădit de microbi. Cu siguranţă fusese năpădit de microbi. Acum conta doar cât de gravă fusese infecţia. Dacă scăpa doar cu o blenoragie obişnuită, sau chiar şi cu un sifilis, scăpase ieftin. Măcar astea erau vindecabile, sigur că trebuia să treacă prin ruşinea de a se duce la spital, de a da declaraţii şi a trece prin toată umilinţa tratamentului, dar astea erau chestii secundare, *putea să le supravieţuiască*.

Dar dacă se molipsea de SIDA?

Dacă se molipsea de SIDA era pierdut, nu mai avea

scăpare.

Şi cât se străduise să-l convingă pe şef să-l lase să facă în continuare muncă de teren!

Pentru că atunci îşi rezolva problema uşor: când simţea că are nevoie, întrerupea inspecţia pentru o jumătate de oră, se urca în maşină şi fugea repede acasă, în baia lui permanent sterilizată, unde avea pregătite tot felul de dezinfectante. Apoi, liniştit, se întorcea şi-şi continua inspecţia.

Dar aici, la sediu, era obligat să reziste o zi întreagă, cu riscul de a păţi ce păţise azi…

Iar presa dădea periodic statistici îngrijorătoare, privind înmulţirea de cazuri de boli venerice, care de care mai ucigătoare şi mai greu de tratat.

Fără a mai pomeni că însăşi detectarea lor din timp era din ce în ce mai problematică.

Îşi făcuse testele pentru hepatită şi C, dar ţinuse să-şi aducă ace de seringă proprii, nu era convins că în spitale acele de unică folosinţă se folosesc doar o dată, apoi se aruncă. Te duci la clinică să te cauţi de-o boală şi te trezeşti molipsit de-o chestie şi mai gravă.

Iar tâmpiţii mai fac reclamă la prezervative, se vorbeşte pretutindeni de sex protejat, de parcă în asta ar fi constat salvarea omenirii! Omenirea nu mai avea nicio şansă, va plăti din cauza păcatelor ei, va plăti pentru inconştienţa cu care îşi făcuse de cap atâta vreme, el însuşi regulase o mulţime de tipe, gagici uşuratice, care cădeau la pat iute, şi numai Dumnezeu ştie cu ce se pricopsise, pentru că viruşii ăştia aveau perioadă de incubaţie lungă, te credeai sănătos, iar tu erai putred până-n măduva oaselor…

Până la urmă reuşi să-şi stăpânească tremurul mâinilor şi se întoarse în birou. *Ştia* că era infectat. Întrebarea era cât va mai dura până se va vedea, iar ceilalţi vor fugi de el, ca de un ciumat.

Când a rupt Mielul pecetea a şasea, m-am uitat şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s-a făcut negru şi luna a devenit sângerie…

Rosalim închise cartea.

Semnele se împlineau unul după celălalt. Sfârşitul lumii se apropia.

Erau prea multe potriviri, ca să fie doar o coincidenţă. Lumea se zbuciuma în întregime, pământul părea că-şi suportă cu greu povara de păcătoşi şi idolatri, care se închinau la viţelul de aur al tehnologiei. Războaiele începuseră să se apropie de lumea creştină, cea care nu pricepea cu niciun chip că trebuia să se lepede de interpretarea veche şi greşită a cuvântului lui Dumnezeu. Vorba veche zice *Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă în traistă*. Degeaba s-a jertfit Iisus, dacă vorbele lui rămân şi acum, după două mii de ani, tot neînţelese cum se cuvine…

Da, semnele se împlineau unul după altul. Deci războaiele din vecini, în inima Europei. Cutremure pe tot globul. Inundaţii şi secete nimicitoare.

Iar acum două zile, soarele se întunecase.

Şi nimeni nu-şi dădea seama ce însemna faptul acesta. Fusese încă un prilej de sărbătoare şi de petreceri uşuratice, fără noimă.

Câte lucruri s-ar fi putut face cu banii cheltuiţi! Câţi oameni ar fi fost salvaţi de foame, iar cei dezbrăcaţi şi umili ar fi putut fi îmbrăcaţi împărăteşte!

Nimeni nu pricepea, iarvechile biserici nu-şi dădeau seama că se apropia ceasul socotelilor, când Domnul va întreba: *Slugă netrebnică, spune ce-ai făcut cu talantul pe care ţi l-am dat*?

Întrebase la casa de rugăciuni ce trebuia să facă. Pastorul îi ascultase nedumerirea şi se bucurase, ba chiar îl lăudase pentru grija lui. După care îi explicase că nu are de ce să se îngrijoreze, ei făceau parte dintre cei pe care Domnul îi va primi la Judecată în trup, ca răsplată pentru

credinţa lor. Nu era nevoie să caute moarte de martiri, nu aveau de ce să fie îngrijoraţi.

Domnul va avea grijă de oiţele Sale.

Dorel se trezise din somn odihnit şi bine dispus. Spera ca în noaptea asta să nu adoarmă deloc – sau măcar foarte puţin. Pentru că visele lui de noapte deveneau tot mai groaznice, tot mai înfiorătoare. Noroc că era în vacanţă şi nu numai că putea să doarmă când voia, dar nici nu era obligat să-şi petreacă timpul în societate. Pentru că-i era tot mai greu să fie în mijlocul oamenilor, să se poarte corespunzător realităţii de zi, fără să se lase influenţat de coşmarurile de peste noapte.

Începuse să ţină minte ce se petrecea în grota aceea întunecoasă, în care alerga fără încetare. Şi, dacă în general coşmarurile îşi păstrau caracterul neclar, de teroare mai degrabă intuită decât conştientizată, remarcase că visele din noaptea dintre vineri şi sâmbătă aveau o anumită limpezime, că putea să perceapă prin bezna tunelului imagini şi sunete, care se legau între ele, constituind un tablou al unei realităţi terifiante.

Descoperise de curând că făptura care-l urmărea prin întunericul lumii paralele în care era aruncat după ce adormea era o reptilă, o târâtoare solzoasă.

Pardailan stătea în apartament, cu storurile trase. Noroc că se mai potolise căldura. Nu îndrăznea să deschidă ferestrele, nu îndrăznea să pornească televizorul. Stătea ascuns şi dormea cât mai mult, aşteptând să se întoarcă Laura de la florile ei. Iar Laura trebuia să se comporte ca de obicei şi să vină cât mai pe seară, după ce termina marfa pe ziua aceea.

Copiii rămăseseră la părinţii neveste-sii, spre bucuria tuturor. Măcar de grija lor scăpase, era convins că nu le va face nimeni niciun rău acolo, socrii lui erau persoane prea importante printre ţiganii florari ca să se ia cineva de ei.

Abia aştepta să-i vină muierea acasă, să se

drăgostească în tăcere, nebuneşte, ca la început. Pentru că nu aveau altceva de făcut.

Venise într-o noapte, se strecurase pe scările întunecate şi bătuse la uşă, iar femeia îl auzise imediat, dormise iepureşte sau nu dormise deloc, îi deschisese imediat şi îl băgase în baie, să lepede jegul şi duhoarea ascunzişului în care vieţuise ca un animal.

Apoi, după ce se iubiseră până-n zori, îi povestise de vizita individului care-şi spusese Fănel. O pusese să-i spună cum arăta şi se convinsese că nu era de glumă. Era chiar Fănel – sau semăna perfect cu ceea ce se spunea despre ace/Fănel, pentru că prea puţini dintre cei care-l văzuseră apucaseră să mai povestească ceva despre el.

Şi-i spusese răposatul taică-său: Cristi, să nu faci niciodată afaceri cu ţiganii, fă cu românii, că-s destul de proşti să se lase fraieriţi.

Nu-l ascultase pe taică-său şi rău făcuse, iar acum nu avea cum să-i ceară sfatul, pentru că trecuse în lumea drepţilor de vreo zece ani…

Fusese un om deştept şi cunoştea bine lumea, deşi Pardailan se îndoia că s-ar fi descurcat şi-n lumea asta aspră, ca o junglă, de după revoluţie.

Cam de la revoluţie începuse să nu-l asculte pe taică-său, de când acesta îl trimisese să se ducă în piaţă, la universitate, în decembrie, împreună cu alţi colegi de serviciu, că pe atunci Pardailan avusese slujbă, lucrase ca lăcătuş într-o fabrică, scotea bani buni şi din leafă, şi din ce ciupea pe şişuri şi boxuri, făcute la comandă.

— Nu mă duc eu la revoluţie, taică, răspunsese el. De ce să-mi pun eu pielea îmbăţ? Pe vremea lui Ceauşescu am dus-o bine, de ce să mă duc să-l dau jos?

— Pentru că astea-s vremurile, prostule, îi replicase bătrânul. Şi nu trebuie să-ţi rişti viaţa, că ai nevastă şi copii. Numai cât să te vadă lumea pe acolo, oameni care să depună mărturie mai târziu că ai fost şi tu. Că o să fie tot

felul de avantaje, îţi spun eu, ascultă-mă şi de data asta şi o să-ţi fie bine.

Nu-l ascultase şi-i păruse rău mai târziu.

Însă nici nu se dusese, ca alţi zurlii, să atace circa de miliţie. Stătuse acasă, cu Laura şi băieţii, şi se uitase la televizor. îşi trimisese femeia după bere, la alimentara, şi chefuise până după sărbători, când se potolise toată nebunia.

Avusese cu ce, că el câştiga bine la fabrică, Laura aducea bani buni de pe flori, ce-i trebuise lui revoluţie?

Chiar, ce-i trebuise lui revoluţie? Că de n-ar fi fost amărâta aia de revoluţie şi-ar fi văzut de treaba lui şi nu s-ar fi vârât unde nu-i fierbea oala.

Şi-i spusese taică-său, cu puţin înainte să moară, că aşa-s bătrânii, când simt că li se apropie sfârşitul se apucă să povestească tot felul de chestii, să stea potolit şi să-şi vadă de ale lui, fără să se întindă mai mult decât îi era plapuma.

— Mă, copile, trebuie să fii atent în viaţă, că nu ştii când te trezeşti trimis la Bug. Să-ţi vezi de ale tale, să ai grijă de nevastă şi copii, să-ţi respecţi neamurile, că numai ele or să te ajute la greu, şi să ai grijă să nu ieşi aiurea în faţă. Tu de ce crezi că-ţi zicem Cristi, deşi în acte te cheamă Pardailan?

— O poreclă, îşi dăduse el cu părerea, mărturisindu-şi în sine că nu se întrebase niciodată, îi plăcuse numele, dar nu-i păsase cum se pricopsise cu el.

— Smaranda a vrut să te botezăm Cristian. Numai că ei i-am explicat şi a priceput, iar Cristi ţi-am zis doar între noi. Păi, mă blegule. dacă te-ar fi chemat pe tine Dinulescu Cristian, tu-ţi dai seama ce-ai fi păţit în viaţă? Că pe tata lu’ străbunicii îl chema Dinu. şi când străbunicul meu a fost eliberat din robie de conu Mihalache Kogălniceanu – să-l odihnească Dumnezeu –, au vrut să-i facă acte pe nume de Costică Dinulescu. Numai că el era ţigan deştept

şi n-a vrut, a cerut să-i zică Başibuzuc. Să ştie toţi care i-or auzi numele că era ţigan. Păi dacă auzea cineva de un muncitor Cristian Dinulescu. unu care-şi vedea de treabă, nu se gândea să-l facă maistru sau să-l pună într-o delegaţie care să-l întâmpine pe tovarăşii? Şi când se trezea în faţă cu un ţigan, nu zicea *Al dracu' cioroi*, *a vrut să ne înşele*, *să se dea drept român*? Şi ce-ar fi zis ăia din acelaşi neam cu tine, când ar fi auzit ce nume ai? Că te-ai lepădat de naţia ta, că te dai mare. De aia ţi-am zis Pardailan, să se ştie de la distanţă ce eşti ţigan, şi încă unul de-ăla prost, că n-a ştiut ta-su nici măcar cum se citeşte numele ăla franţuzesc. Pentru că românu-i fraier şi-i place să se simtă mai presus de alţii. Capra râioasă stă cu coada în sus, băiete. Lasă-i să creadă că-s deşlepţi. fă pe prostul şi vezi-ţi de ale tale. Vorbeşte frumos, spune *să trăiţi şi săru-mâna*, nu te arata elegant între străini, când eşti printre români vorbeşte stricat, cu accent exagerat şi lasă-i să te creadă tâmpit. Aşa poţi să-i tragi în piept mai uşor. Dar să nu faci afaceri cu ţiganii. Ăştia-s bănuitori, au suferit prea multe umilinţe şi trebuie să se poarte şi acum umili cu fraierii, aşa că-s gata să-şi scoată pârleala pe pielea ălora ca ei. ca să arate că au onoare. Ajută-te cu ei, dacă n-ai încotro, dar să fii corect, că altfel o încurci. Iar dacă trebuie să faci afaceri cu ţiganii, atunci ai grijă cu cine faci, că între triburi ştii şi tu că-i duşmănie şi nu se amestecă unii cu alţii.

Îi explicase taică-său bine atunci, dar cine fusese atent? Vorbe de bătrân, trăit în alte vremuri. Şi cum să nu uiţi vorbele alea, când vremurile păreau altele?

Numai că acum regreta că nu-l ascultase, stând ascuns în casă şi negăsind nicio scăpare.

— Bună seara, domnule Dumitraşcu.

Nu se înserase încă, deşi era ora nouăsprezece. Dar Luciniu Dumitraşcu nu trezărise din cauza salutului – să zicem nepotrivit – ci din cauza celor care i-l adresaseră.

În faţa lui stăteau soţii Manoilescu.

— Săru’ mâna, doamnă. Bună ziua. domnule Manoilescu. V-am spus, nu-i cazul să vă îngrijoraţi, dacă se vor încurca lucrurile o să vă anunţ eu. Deocamdată avem încă fonduri, ne descurcăm pentru moment…

Soţii Manoilescu… Arătau slabi şi jigăriţi, pielea feţei li se lipise de oase, arătau ca nişte schelete ambulante. Nici nu era de mirare, probabil că nu mai mâncaseră ca lumea de aproape doi ani de zile. de când rămăseseră şomeri. Probabil că li se terminase şi ajutorul social, că ăla de şomaj se dusese de mult. Şi nici nu aveau vreo şansă să găsească vreo slujbă, că amândoi erau bolnavi şi cam duşi cu pluta. Degeaba îi sfătuise să discute cu vreun medic, să încerce să se pensioneze medical, că ar fi avut motive. Nu-l ascultaseră.

Nu-şi mai plătiseră întreţinerea de mai bine de un an. le fusese tăiat curentul, vai de capul lor. Ce să lucreze la negru, că nu se pricepeau la nimic şi nici nu-i ţineau balamalele… Fuseseră o viaţă întreagă mici funcţionari într-o fabrică închisă de multă vreme, nu ştiau decât să completeze fişe de materiale. Cine mai avea nevoie de aşa ceva? Acum toţi patronii căutau puşti care să zbârnâie pe calculator, nu amărâţi de pe vremea creionului chimic. Iar dacă amărâţii ăia erau lipsiţi de spirit practic şi cu capul în nori, nu aveau nicio şansă de supravieţuire.

— N-am venit să vă mai cerem vreo păsuire, domnule Dumitraşcu. spuse cu glas blând, serafic, femeia. Aţi fost şi aşa foarte amabil, nici nu ştim cum să vă mulţumim. Am venit să plătim întreţinerea.

— Restanţele, penalizările şi luna curentă, o completă bărbatul.

Luciniu rămase cu gura căscată.

— Am vândut apartamentul, îi explică Manoilescu. aşteptându-se la mirarea administratorului. Am hotărât că nouă ne ajunge şi o cămăruţă într-un bloc vechi, de

dinainte de război. N-avem nevoie de prea mult spaţiu.

Apoi scoase un teanc zdravăn de bancnote roşiatice, de câte o sută de mii.

— Unsprezece milioane şi trei sute de mii, dacă nu mă înşel…

Dumitraşcu căută prin hârtii, găsi situaţia exactă a datoriei.

adăugă suma pentru luna curentă şi-i spuse rezultatul. Bine că le dăduse Dumnezeu mintea românului cea de pe urmă, că dacă mai amânau mult. asociaţia le scotea casa la licitaţie şi nu se alegeau cu nimic… întocmi chitanţa, numără atent banii şi dădu restul, apoi zise, din suflet:

— Mult noroc, doamnă şi domnule Manoilescu! îmi pare rău că plecaţi, dar bine că v-aţi rezolvat problemele… Acum ce faceţi?

— Păi mai avem nişte datorii de plătit, că nu vrem să lăsăm nimic în urma noastră care să ne facă de râs. Rămâneţi cu bine. domnule Dumitraşcu. Vă mulţumim pentru toate, că aţi fost un om de mare caracter şi vă suntem foarte îndatoraţi!

Dumitraşcu chiar rămase ca la dentist, dar îşi reveni iute şi le răspunse la salut, deşi cei doi tocmai închideau uşa camerei de la mansardă, unde era biroul administraţiei.

Nu apucase să întrebe cui îl vânduseră. Spera să aibă parte de vreun locatar cumsecade. Sau măcar de cineva care investise doar ca să bage banii în ceva care nu se devaloriza, cum făcuse turcul ăla care cumpărase apartamentul 12. care nici măcar nu trecea pe aici. să-şi vadă proprietatea. îi trimitea o sumă periodic prin mandat poştal, iar la sfârşit de an el, Laviniu. îi transmitea prin poştă o notă cu diferenţa de plată. Şi primea diferenţa peste câteva zile. tot prin mandat poştal, împreună cu avansul pentru luna ianuarie. Corect om, turcul. Probabil

că aşa fuseseră osmanlâii întotdeauna, de ieşise vorba aia, cu nuanţă peiorativă, dar care în cazul respectiv se potrivea perfect: *turcul plăteşte*…

— Bogdane, nu mai fuma atâta, arză-le-arfocu de ţigări, că nu-ţi face bine la ficat! se răsti din sufragerie Raluca Căliman – căreia prietenii îi ziceau Reli, aşa se prezenta ea peste tot, Reli Căliman, ca să evite cacofonia.

Bogdan stătea pe balcon, la răcoare, şi-i răspunse în dorul lelii:

— Păi ce, dacă fumez nu le arde focul?

Femeia bombăni ceva, dar n-o auzi. Lasă să se uite la telenovelele ei, să fie şi ca fericită măcar o oră acolo, că i-o fi ajuns şi ei viaţa asta de tot rahatul! Copii nu veniseră, mai lucrau sau se duseseră la vreun prieten, îi înţelegea, ce plăcere să simtă venind acasă, în apartamentul ăla înghesuit, unde se călcau pe picioare, erau tineri şi căsătoriţi nici de un an, trăgeau din greu şi puneau fiecare bănuţ de-o parte, să-şi cumpere şi ei o casă a lor. Dar la ce bun, le explicase el într-o seară, banii se devalorizau cu fiecare zi. iar în bănci nu puteai să ai încredere. Începuseră deja să dea faliment una câte una. Iar el nu mai avea mult de trăit. Mă-sa o să se ducă să stea la ţară de cum o să dea firul ierbii şi până o să cadă prima zăpadă, cât o mai trăi şi ea. iar casa o să le rămână lor. că nu avea cui să rămână. Dârei se strâmbaseră. *Ce vorbeşti*, *măi tată*, *lasă că* o să te faci bine.

N-o să se facă bine. Simţea el. îl treceau tot felul de junghiuri, nu-i mai spunea nimic lui Reli, să nu-şi facă griji, bine că ea ieşise la pensie, avea un venit asigurat, mic. mărunt, dar sigur, tocmai la ţanc ieşise, că la două luni după aceea filatura se închisese şi toate femeile care lucraseră acolo intraseră în şomaj. El mai avea trei – aproape patru ani – până la pensie, dar n-o s-o apuce, cu ficatul nu-i de glumit, degeaba încercau medicii să-i explice c-o fi, c-o păţi, se lămurise el.

Toţi doctorii îl întrebau dacă-i băutor. Băuse şi el în tinereţe, dar cu măsură, la o nuntă, la o sărbătoare, de două, trei ori pe an. Şi uite că avea ficatul praf, de parcă ar fi ţinut-o numai în chiolhane. Nimeni nu se gândea cum fuseseră anii ăştia din urmă, vreo zece – ba nu, cincisprezece, că nebunia începuse de pe vremea lui Ceaşcă, atunci când făcea cu schimbul la cozi cu Reli, el se ducea de seara, iar ea venea să-l schimbe la şase dimineaţa, că lucra în schimbul de noapte, iar el pleca la slujbă direct de la coadă. Şi nebunia asta pentru două kile de oase şi doi fraţii Petreuş. că aşa li se zicea la puii ăia de atârnau doi la kil. Iar după revoluţie numai mitinguri, greve, mineriade, de înnebuneai de te uitai la televizor, leafa nu mai ajungea de nimic. Iar doctorii îl întrebau de ce şi-a făcut ficatul praf. de parcă ar fi fost singurul care se îmbolnăvise.

Ciudat era că acum, când se lămurise cum stăteau lucrurile şi se împăcase cu ideea, începuse să-l atragă viaţa. Nu plăcerile vieţii, că din astea nu-i mai rămăsese nimic – nici mâncare, că n-o să-i spună cineva că-i mare plăcere să mănânci brânză de vaci şi ceai de sunătoare; nici băutură, că ar fi fost nebun să bea alcool, după durerile cumplite pe care le avusese.

Nu, nici viaţa în sine, ci evenimentele vieţii. În lume se întâmplau multe ciudăţenii, multe evenimente deosebite, că nu erau proşti ăia care vorbeau de sfârşitul lumii. Dar ar fi vrut să apuce şi el anul două mii, ba poate şi două mii unu, că atunci se intră în mileniul trei, aşa explicase un domn la televizor.

Deocamdată prinsese eclipsa. Cică abia peste şaizeci de ani o să mai fie una. el o apucase pe ultima din mileniul doi. Mare lucru. Stătuse în balcon şi se zgâise la cer, nu se uitase la televizor decât la început, voise să vadă el cu ochii lui, să simtă schimbarea de temperatură, vântul, toate celea.

Dacă Dumnezeu o să vrea, o să apuce şi Anul Nou. După aceea, cum o vrea Cel de Sus.

Şi trase din ţigară, bucurându-se de fumul amărui.

Viaţa era frumoasă, îşi spuse el. Păcat că unii îşi dau seama de asta prea târziu, iar majoritatea niciodată…

— Eugenio, ce-s cu fetele ale dă n-a venit, nu vezi că s-a întunecat? Acuşi se face miezul nopţii, nici tramvaiele n-o să mai circule, cum or să ajungă până aici, la capătul lumii?

— Pă mine mă întrebi, mă Laure? Nu vezi că mă uit pă geam din două în două minute, că am făcut cărare până la calorifer?

— Da pă cine să întreb, dacă nu pă mă-sa, care le-a crescut şi le-a educat? Că io, când te-am curtat, pă vremea noastră, veneam seara la tac-tu şi-i ceream voie să-i scoţ fata la dans şi-mi umfla ochii de nu te aduceam acasă până suna stingerea la pompierii dă la foişor.

— Eee, alte vremuri, Laure, şi altă lume… Te pui cu ăştia tinerii, că ei le ştie pă toate mai bine ca nişte amărâţi ca noi. Las că n-o să păţească nimic.

— N-o să păţească? Atuncea dă ce te tot duci la geam şi te zgâieşti ca o proastă în întuneric, că tot nu vezi nimica?

— Mă uit, bărbate, că nu mai ştii ce să crezi, zău aşa. Mai ţii minte când mă întorceam noaptea dă la filatură, cu zurlia aia a lu' Căliman, dă şade la etaju doi? O dată nu mi-a fost frică să bat drumu'. Râdeam cu nebuna aia dă Reli, că glumeaţă era, glumeaţă şi frumoasă, şi acum ce-a ai uns, vai dă capu' ei… Râdeam şi mergeam, şi până să ne dăm seama, ne trezeam acasă. Da' nu ne-a fost frică niciodată că o să se ia cineva dă noi sau că o să păţim nu ştiu ce… Că acum, când te uiţi la televizor, sau citeşti în ziare, numai prăpădenii, parcă a înnebunit toţi, dă le Cernobîl ni se trage, să ştii tu!

— Ce spui, Eugenio? Te trezeşti că ai descoperit ceva

mai tare dăcât chestia aia dă zicea la televizor, Viagra, dă ţi să scoată şi n-o mai potoleşti nici cu zece gagici mişto! Păi dacă ar fi fost Cernobîlu dă vină, ce mare greutate era să-i pună la radiat pă toţi ăia la care nu li să scula? Ieşea mai ieftin, femeie, şi mai curat, căi şi dezinfecta, dă nu mai ezista atâtea boli!

— Prost eşti. mă Laure, numai la sculat te gândeşti, că dacă la tine, pauză, crezi că toţi o fi la fel! Nu dă sculat vorbeam, ci dă bibilică. Că radiat la cap trebe să fii să regulezi babe dă optzeci dă ani şi copii dă zece ani! Parcă nu-s dăstule muieri în putere pă lumea asta!

— Nu mai sântără, femeie, c-a plecat toate alea cu mâncărime între picioare la turci, să facă gologani.

— Da' io zic că tot Cernobîlu e dă vină. că normali nu-s ăia dă fac chestiile astea.

— Ce dracu' e cu fetele astea. Eugenio, că mă apucă pandalelele, o să le iau la palme când o veni!

— Potoleşte-te, Laure, că nu-s fetele noastre dă luat la palme, e fete bune şi cu carte, dă parcă nici n-ar fi din neamu' nostru, că de n-ar semăna cu tine aş crede că mi le-a schimbat la maternitate sau că am păcătuit cu frun prinţ, fără să ştiu. zău aşa!

Adevărul este că surorile Păduche – Traiana şi Tiberia – gemene, blonde, studente bursiere în ultimul an la politehnică, facultatea de calculatoare, semănau leit cu tatăl lor, erau o versiune teribil de mult îmbunătăţită a acestuia, atât ca fizic, dar mai ales ca intelect. Lasă că nici Laurenţiu şi nici Eugenia nu fuseseră urâţi la vremea lor, iar madam Păduche era gospodină harnică, îi ţinuse pe toţi curaţi şi îngrijiţi şi se pricepuse la croitorie – aşa reuşise să-şi îmbrace fetele să nu le fie ruşine să iasă în lume, chiar dacă familia fusese săracă. De, ban la ban trage şi păduche la păduche. Păduchi nu avuseseră, dar nici bani.

Numai că frumuseţea fetelor făcute cam la bătrâneţe le mânca sufletul părinţilor. Cele două veneau târziu, când

terminau orele la facultate, mai lucrau şi la o firmă, mai ieşeau şi ele în lume cu colegii – înţelegeau ei. că erau fără şcoală, nu şi proşti.

Că-i spusese madam Eugenia o dată lui Laurenţiu:

— Mă Laure. dacă vor. n-au flăcât să şi-o tragă, că nici tu nu m-ai lăsat până după nuntă. Şi n-o fi nicio tragedie dacă o veni cu frun plod. că abia aştept să-mi cresc nepoţii. Da dacă o pune mâna pă ele fro bandă d-asta dă umblă peste tot şi le bate dă le schilodeşte, ba poate le şi omoară?

Laurenţiu nici nu voise să mai discute. Groaza că fetele lui, minunile lui, bucuria vieţii şi răzbunarea lui pe lumea întreagă, ar putea păţi ceva îl scotea din minţi. Pe el îl înspăimânta cel mai mult zvonurile care apăruseră prin presă, că mafia ţigănească fura fete şi le obliga să se prostitueze.

Era om simplu, dar fusese educat – atât cât fusese – în respectul unor nonne morale pe care nu le încălcase. Nu furase, nu jignise, se îmbătase moderat, îşi plesnise nevasta rar şi numai între patru ochi, să n-o facă de râs. Aducea leafa întreagă acasă, avusese grijă ca fetele să aibă tot ce le trebuia – adică fusese, după cât îl dusese pe el mintea, un soţ şi tată bun.

Iar acum lumea gemea de indivizi care încălcau cu dispreţ tot ce însemna codul lui moral şi nu le făcea nimeni nimic!

Ce dracu’ făcea fetele alea dă nu mai venea o dată?

— Io nu mai rezist! izbucni el, în cele din urmă. Mă duc să le aştept în staţie!

— Laure, să nu le baţi, că bag divorţ! răcni după el Eugenia.

N-o să le bată, ştia el că avuseseră treabă, dar nu mai putea să stea degeaba, în faţa ochilor vedea doar scene de viol din filmele de la televizor, fi-v-ar televiziunea a dracu’, că aţi stricat lumea cu porcăriile vostre!

Theofil stătea în faţa televizorului şi se uita la film. Nu pricepuse nimic din el şi nu-şi dădea seama ce se întâmplase. Mintea îi rătăcise, nu se ştie unde, şi se pomenise, brusc, că revenise la normalitate, fără să-şi aducă aminte la ce se gândise în ultima jumătate de oră. Oricum, nu la film.

Ce naiba se întâmpla cu el?

Pauze de felul ăsta avusese şi la serviciu. Se pomenea că se holbează la o hârtie, fără să-şi aducă aminte când o primise şi ce trebuia să facă. O citea, se lămurea, afla discret cine se interesase de problemă, până la urmă nu ieşise niciodată cu scandal, dar treaba îl îngrijora.

Dacă acceptase chestia cu *ruptul filmului* la băutură – deşi nici asta nu era o treabă foarte normală – faptul că începuse să i se întâmple acelaşi lucru şi la trezie îl făcea să intre la idei.

Era ceva în neregulă cu mintea lui.

Mai mult.

Avea o bănuială. O bănuială groaznică.

Probabil de vină erau filmele şi romanele poliţiste cu justificare luată din patologia psihologică.

Dar începuse să creadă că în el existau două personalităţi.

Una era cea obişnuită, a lui Theofil Şerb, funcţionarul cu studii medii de la Oficiul pentru sigilii, ştampile şi însemne oficiale. Un cetăţean model, căsătorit, liniştit şi fără probleme.

Cealaltă?

Nu ştia nimic despre ea.

Doar că, din când în când – şi tot mai des de-o lună – îi luă locul.

Tot ce ştia – tot din filme şi din cărţi – era că, de obicei, o asemenea personalitate se deosebea complet de cea normală, dădea dovadă de agresivitate, avea înclinaţii morbide, săvârşea crime groaznice şi se dădea la fund

când se punea problema responsabilităţii.

Ce fel de personalitate se ascundea în el?

Una inteligentă, fără îndoială, din moment ce nimeni dintre cei din jur nu-şi dăduse seama că-i luase locul

Tragedia era că nu putea să afle nimic, nu-i putea întreba pe cei din jur Nea Pândele, ce-am făcut eu ieri pe la ora două? sau Măi Mity, ce caută hârtiile astea pe biroul meu, cine le-a adus şi ce voia de la mine?

Nu, nu putea întreba aşa ceva, colegii l-ar fi crezut nebun

— Sau măcar surmenat. Iar în vremurile astea, în care fiecare îşi pândea colegii, să vadă care s-ar putea pensiona, fie şi pe caz de boală, numai să fie mai puţini cei care ar urma să fie disponibilizaţi, ar fi fost nu o prostie, ci curată sinucidere să dai semne de slăbiciune.

Se mai zvonea că legea funcţionarului public prevedea – ca o cerinţă obligatorie – ca funcţionarul public să fie sănătos. Şi dacă nu era, ce făceau cu el, îl împuşcau?

Sigur, nu putea lăsa lucrurile aşa cum erau, starea lui se putea agrava, fie că era vorba de o personalitate multiplă, fie că erau doar pierderi momentane ale capacităţii de memorare.

Dar din ce motive ar putea să-şi piardă, fie numai momentan, memoria, amintirea a ceea ce făcuse?

Dacă avea o tumoare pe creier?

Theofil se cutremură. Avea la dispoziţie două alternative: fie suferea de-o boală psihică gravă, fie avea o afecţiune fizică şi mai gravă, de obicei mortală.

Ce era mai bine? Să-şi facă o examinare medicală serioasă şi să afle că mai avea de trăit doar câteva luni, să toace bani cu doctori şi operaţii, sau să lase lucrurile să evolueze aşa cum îi era sortit? Tot acolo ajungea, dar măcar Elvira n-o să ştie nimic, n-o să sufere, măcar ea să fie liniştită, mititica, o să afle totul abia la sfârşit, poate că sfârşitul o să fie iute, fără chinuri, poate că moartea va fi

doar o perioadă de lipsă de memorie, da, numai că una fără de sfârşit…

Iordan îşi trecu iute mâna peste pieptul hainei, pipăind prin ţesătura de plastic buzunarul interior. Portofelul era acolo, fermoarul era închis, nimeni nu-i tăiase haina cu lama, era în regulă. Puse sacii pe umăr – îi legase împreună de capete, să-i poată căra pe amândoi, că nu era nebun să ia un taxiu de la gară, l-ar fi costat o avere, ce rost avusese să se ducă la ţară şi să muncească ca disperatu, dacă risipea banii pe taxiuri, dă-i în mă-sa de gheşeftari, n-are decât să-i jumulească pe fraierii cu parale – cu parai adică, acum paralele nu mai făceau niciun ban.

Urcă în tramvaiul 12. Avea de mers o grămadă, pe urmă trebuia să schimbe tramvaiul, bine că se înserase, se mai răcorise, îl luase dracu' pe tren, fusese un zăduf cum nu-şi închipuise, mai ales că stătuse tot timpul încheiat la scurtă. Fusese cald, da suportase, că nu se compara cu ce îndurase zi de zi în secţie.

Numai că acuma se terminase cu secţia, cine ştie când şi unde o găsi de lucru, bine că scăpase de grijă, că-l treceau toate bâţâielile de se trezea noaptea visând că-l da afară.

Eee. şi acuma l-a dat!

Dănuţa făcuse o criză când a auzit, a apucat-o asmu, se sufoca, a trebuit să cheme salvarea, da când a venit era doar un sanitar, care a zis că el n-are ce să-i facă, la spital nu putea s-o ducă, nu era caz grav, să se ducă ea pe picioare a doua zi la doctoru' de familie, să-i dea ăla tratament sau trimitere la spital, că d-aia ia bani de la Casa de Asigurări şi ciubucuri de la pacienţi, nu ca el, care nu primeşte nici măcar o cafea, că Dănuţa se enervase atât de tare că-i trecuse sufocarea şi a răcnit o dată de s-a auzit până la etaju trei *De la nişte şomeri amărâţi vrei cafea*, *ciubucarule*? *După ce nu mi-ai dat măcar o aspirină*, *acolo*, *mai ceri şi pomană*? *Huă*, *nenorocitule*! Şi o tulise

individul, că şi el fusese gata să-i care o carabă. Şi de enervare, le trecuse supărarea cu şomaju şi trăseseră câte o ţuică, după care se giurgiuliseră ca în tinereţe... Mda, are şi necazurile partea lor bună...

Îşi lăsase sacii într-un colţ al tramvaiului, protejându-i cu picioarele, că nu ştiai când ţi-i spinteca unu şi te lăsa fără slănină şi fără brânză. Că-i dăduse soacră-sa şi două găini, nişte ouă învelite în ziar, cârnaţi afumaţi şi făină, mălai, fasole, ce se găseşte pe la ţară. Las că prindeau bine, că de acum trebuia să facă economie. Cu ce cărase el acum o să se descurce o lună. Şi muncise, ce să zici, noroc că era sănătos, deşi la cât plăteau ăia la ţară, mai bine lipsă...

Se dusese cătrănit şi cu sufletu' amar ta ţară – că-l chemaseră mai dinainte să-i ajute la săpat, la cosit –, amărât că-l dăduse la şomaj, iar tâmpitu' ăla bătrân ce crezi că găsise să-i spună? *Lasă*, *mă Iordane*, că nu-i nicio pagubă, vii la noi, că avem destul de muncă, de mâncare se găseşte, mai iese şi un ban, n-o să muriţi de foame...

Mai că-i venise să-i tragă una peste bot, boşorogu' dracu'! După ce-l argăţise ani de zile, se bucura de necazul lui să capete slugă gratis! Păi d-aia plecase el de la ţară, de la părinţii lui. să ajungă argat la socri? Că şi până atunci, el la săpat, el la secerat, el la cosit, că nu mai avusese concediu întreg de nu mai ţinea minte, iar când era la tăiatul porcului şi la alte împărţeli, cumnaţii aveau parte egală, deşi nu veneau decât în ajun de sărbători, să-şi încarce portbagaju cu damigene şi cârnaţi. Mama voastră care v-a făcut! Maţi găsit pe mine dă prost? Las că vă arăt eu vouă, marţafoilor!

Se enervase atât de tare, că uitase să coboare. Noroc că erau la capăt de linie şi stătea mai mult, da tot a trebuit să se înghiontească cu ăia care se grăbeau să prindă un scaun.

Îşi pipăi buzunarul, banii erau la locul lor, sacii erau

întregi, mai avea destul de mers, dă Doamne să ajungă cu toate acasă, că acum nu-şi mai putea permite vreo pierdere!

Însă Iordan Popovici nu voia să recunoască de ce-l supărase atât de mult remarca socrului: pentru că toată viaţa se temuse să nu ajungă sluga cuiva. La fabrică nu fusese slugă, avusese drepturi, exista sindicat, eventual te duceai şi la partid şi făceai scandal, dacă era cazul. Dar acum nu mai avea niciun drept. Nu-i rămânea decât să fie slugă, să înghită orice şi să accepte orice.

Adriana Padamovici ajunsese acasă târziu, după înnoptat. Lucrase în schimbul doi, cel mai rău şi pe care-l evita cât putea. Prefera să lucreze noaptea decât după-amiază. Pentru că atunci se ducea la spital mai devreme şi pleca dimineaţa. Venea la slujbă şi se întorcea acasă pe lumină, când pericolul era mai mic. Numai că acum, cu problemele ei de sănătate, şefa nu prea îndrăznea s-o programeze de noapte. Iar când era în schimbul doi, orice ai fi făcut, chiar dacă pleca mai devreme – cum era ea, cu orar redus – tot pe întuneric ajungea acasă şi trebuia să străbată strada pustie, aproape alergând, cu spaima să n-o atace cineva, dar cu o spaimă la fel de mare să n-o vadă lumea şi s-o vorbească, pentru că pe ea o cunoştea multă lume, o mai chemau oamenii la vreo injecţie, la vreo urgenţă, că-i bine să ştii o soră lângă casă, când ai vreun necaz.

De data asta – ca întotdeauna, de altfel – ajunse cu bine acasă şi se încuie în apartament.

Însă, ca niciodată, senzaţia că este în pericol n-o părăsi. Camerele ei, refugiul ei, nu-i oferiseră sentimentul că se află în siguranţă.

Acolo, în întuneric, aşteptând să apară şi să se încuie – ca să nu poată fugi iute afară – pândea *ceva*. Nu *cineva*, ci *ceva*.

Adriana rămase cu mâna pe cheie, neştiind dacă

trebuia să descuie uşa şi să fugă pe coridor. Apoi râse, duse mâna la comutator şi-l apăsă. Lumina puternică inundă apartamentul, iar teama se disipă, ajungând la un nivel suportabil.

La urma urmei, avea ceva pregătire medicală şi-şi dădea seama că teama ei de a fi violată nu era tocmai normală, dar era o teamă bazată pe realitate, se întâmplau multe nenorociri în zilele astea, când – cum zisese ziaristul ăla? – *disoluţia autorităţii statului* permite infractorilor să scape nepedepsiţi.

Numai că acum o luase razna, începuse să se teamă de monştri care pândesc sub pat sau în spatele fotoliului, la adăpostul întunericului!

Râse din nou, strident, exagerat, şi nu-i plăcu sunetul pe care-l auzi. O imitaţie de râset ridicolă, jalnică, patetică.

Care-i dezvăluia o teamă reală.

Pentru că, oricât n-ar fi vrut să recunoască, oricât ar fi luptat împotriva acestei recunoaşteri, *simţea*, *ştia* că avea de ce să se teamă.

Şi rămase în holişorul puternic luminat, nemişcată, neîndrăznind nu numai să intre în sufragerie, dar nici măcar să crape uşa şi să-şi strecoare mâna, ca să aprindă lumina din încăperea vecină…

Vladimir Mulţescu se uita la televizor.

Văzuse un western vechi, cu John Wayne, Ricky Nelson şi alţi actori cărora nu le reţinuse numele, deşi îi tot văzuse prin diferite filme, mai ales în roluri secundare.

Se bucurase de film şi, abia acum, după ce se terminase, îşi dăduse seama de ceva: toţi cei pe care îi privise cu puţină vreme în urmă erau morţi.

Deşi îi văzuse, îi auzise, se bucurase de spectacolul interpretării lor, ei nu mai existau.

Sigur, arta oamenilor redase întotdeauna faptele şi figurile unor persoane importante, care rămâneau în amintire chiar şi după moartea lor. Dar una era să citeşti –

sau să ţi se recite – o epopee despre vitejiile unor eroi din vechime sau să priveşti un tablou sau o sculptură ce reprezenta un asemenea erou – pentru că mijloacele artistice nu puteau înlătura impresia de manierism, de simbol al acelor reprezentări – şi cu totul altceva era să priveşti un film, al cărui scop era să dea impresia de veridicitate.

Dar nu calitatea redării conta.

Ci ceea ce se afla în spatele ei.

Vladimir îşi dăduse seama în momentul acela că trăia într-o civilizaţie a morţilor. O civilizaţie în care morţii continuau să trăiască printre cei vii, într-o încercare a celor vii de a-şi demonstra că iată, cei decedaţi n-au dispărut dintre noi, probabil că nici noi, la rândul nostru nu vom trece pe deplin în neant după moarte, pentru că vom continua să rămânem printre cei vii prin fotografii, înregistrări video făcute la nunţi, botezuri şi alte ocazii mai deosebite.

De parcă s-ar uita cineva la ele după moartea celor interesaţi direct!

Câtă amăgire! Câtă autoamăgire!

Existenţa pământească nu se va continua după moarte, asta-i sigur, şi-i surprinzător faptul că şi cei care cred în nemurirea sufletului nu-şi dau seama că acel suflet va fi, după moartea trupului, ceva care va renunţa la amintirile pământeşti – chiar dacă se va reîncarna în alt trup, va uita ce-a fost în altă existenţă. Deci, chiar dacă sufletul este nemuritor, amintirile existenţei unui om, suferinţele şi bucuriile lui, emoţiile – adică tot ce înseamnă omul acela – dispar odată cu trupul lui. Şi dacă sufletul nu mai are identitatea trupului, atunci moartea omului este, de fapt, la fel de deplină, indiferent dacă sufletul supravieţuieşte trupului sau nu.

Într-un fel sau altul, existenţa celui ce eşti încetează în momentul morţii şi din tot ce te-a caracterizat, te-a

desemnat ca făptură individuală, unică, nu mai rămâne nimic…

— Se pare că sunt sortit să vă deranjez noaptea, zâmbi încurcat locotenentul Pleahăţ.

— Nu face nimic, mormăi Luciniu Dumitraşcu, încheinduşi bluza de la pijama. Ce naiba s-a mai întâmplat.

— Soţii Manoilescu. Au fost găsiţi acum vreo două ore, lângă un bloc turn din Vatra Luminoasă. Morţi.

— Doamne apără şi fereşte! Păi i-am văzut pe la şase, şapte, veniseră să-şi plătească restanţele la întreţinere. Am înţeles că vânduseră apartamentul…

Apoi îl fulgeră un gând:

— Nu cumva au fost ucişi şi jefuiţi? Că, după ce şi-au plătit datoriile, trebuie să le fi rămas nişte zeci de milioane…

— Nu, n-au fost ucişi, nici jefuiţi. În geanta femeii am găsit o scrisoare, în care explica totul. După ce şi-au achitat tot ce datorau, au cumpărat loc de veci într-un cimitir mai mărginaş şi au comandat două înmormântări. Au plătit totul, în avans, s-au dus la un preot şi s-au spovedit şi s-au împărtăşit, ba chiar au dat bani să li se facă pomeni şi slujbe, conform obiceiurilor creştineşti. Da, domnule, şi-au pregătit totul, iar după ce au achitat peste tot, după ce n-au mai avut nicio datorie pe pământul ăsta, le-a rămas vreo două, trei sute de mii. Am găsit în geantă, alături de scrisoarea despre care v-am povestit, o listă cu plăţile făcute, iar de ea, prinse cu un bold, chitanţele. Da… După ce şi-au terminat toate treburile, s-au dus la o grădină de vară modestă, de cartier, au mâncat câte o friptură şi au băut câte o halbă cu bere, apoi au urcat într-un taxi şi au cerut să fie duşi la o anumită adresă. Probabil că se gândiseră din timp, pentru că ştiau că acolo era un bloc mm şi că puteau ajunge fără nicio problemă pe acoperiş. Da, domnule, s-au urcat pe bloc şi au sărit de acolo. De la etajul paisprezece. N-aveau nicio şansă să

supravieţuiască.

Locotenentul cel tinerel tăcu un moment, apoi continuă:

— Am trecut pe aici, împreună cu noul proprietar, să vedem dacă găsim ceva în apartament care să confirme sau să infirme sinuciderea. Apartamentul era curat. N-am găsit nimic. M-am gândit să trec şi să vă anunţ, poate doresc vecinii să se ducă la înmormântare, poate se oferă cineva să-i supravegheze pe cei de la pompele funebre… De fapt, nici nu ştiu de ce-am trecut, domnule Dumitraşcu. Presupun că simţeam nevoia să discut cu cineva…

A patra vineri (3 septembrie 1999)

Theofil se trezi brusc. Sau avu sentimentul că se trezise brusc, deşi, după locul în care se găsea nu avea cum să fi dormit, însă avea mintea înceţoşată, neconectată la realitate, nu se localiza în timp şi spaţiu, ca atunci când te trezeşti într-un loc pe care nu-l recunoşti…

— Ce-i cu tine, Theo? Ţi-e rău? auzi el vocea lui nea Pândele.

— Ce s-a întâmplat? se îngrijoră Meleania, care tocmai intra pe uşa biroului.

— Nu ştiu, îi explică nea Pândele, de parcă Theofil n-ar fi fost de faţă. Ne povestea filmul de aseară de la televizor, şi s-a oprit brusc, fără niciun motiv. Iar acum se uită la noi de parcă ar fi picat din lună… Theo, ce-i cu tine, băiatule? Zi ceva, răspunde când te întreb! se enervă bătrânul, vizibil marcat de incident.

— Lasă-l în pace, nu vezi ce palid e? îl repezi femeia. Theo, să-ţi aduc un pahar cu apă rece? Sau să-ţi fac o cafea?

Theo nu răspunse. După şocul iniţial, se liniştise. Era la serviciu, printre colegi, nu i se întâmplase nimic grav. Se uita spre calendarul de pe perete, al cărui cursor fusese potrivit cu un rând mai jos decât ar fi trebuit. Se jucase cineva cu el sau slăbise elasticul şi alunecase. Nu-şi dădu

seama de ce, dar neglijenţa aceea măruntă îl deranja. Mormăi, cu o voce preocupată, de parcă agitaţia celor din jur nu l-ar fi privit:

— Ce-aţi avut cu calendarul, oameni buni? De ce nu l-aţi potrivit ca lumea?

Pândele îl privi năuc, neaşteptându-se să primească un asemenea răspuns la îngrijorarea lui sinceră. Mai mult, surpriza îl făcu să întoarcă iute capul spre perete şi să se uite la calendar. Se uită atent, din locul în care se afla, apoi se apropie de el şi-l examina cu grijă. După care întrebă, nedumerit:

— Ce te-a supărat, Theo? Mie mi se pare că-i în regulă, arată data de astăzi…

Data de astăzi!

Theofil simţi fiori reci alunecându-i de-a lungul şirei spinării.

Pagina din calendar arăta luna septembrie, iar cursorul fusese potrivit în dreptul zilei de 3.

Numai că ultimul lucru de care-şi amintea – directorul îi trimisese o notă de la poliţie şi-i ceruse să-i pregătească răspunsul – avusese loc vineri 27 august!

I se înmuiară picioarele şi simţi nevoia să se aşeze.

Se prăbuşi pe scaun şi-şi lăsă capul pe birou.

Ceilalţi se grămădiră în jurul lui, bâzâind îngrijoraţi, ca un roi de albine care tocmai văzuseră ursul apropiindu-se.

— Lăsaţi-mă un pic, să-mi revin, bâigui Theofil, cu voce moale, pierită. Vă rog, un pic de apă…

Mity se grăbi să-i aducă un pahar cu apă de la frigiderul din secretariat – probabil că madam Firu se îndurase să-l servească, având în vedere că era vorba de-o urgenţă. Theofil sorbi o înghiţitură, apoi îşi puse din nou capul pe tăblia mesei, încercând să-şi facă ordine în gânduri.

Ce se întâmplase?

Mai mult ca sigur, suferise o criză mai gravă şi mai de durată ca de obicei. Însă cum de nu-şi dăduseră seama cei din jur? însemna că se purtase ca de obicei, numai că nu mai ţinea minte…

Atunci de ce trezirea aceea bruscă, în miez de zi? Dacă totul s-ar fi redus doar la o amnezie, dacă acţionase normal şi doar uitase ceea ce făcuse, de ce sentimentul acela de ruptură, de revenire într-o lume pe care o părăsise temporar?

Ameţeala îi dispăruse, mintea îi funcţiona ca de obicei.

Îşi ridică fruntea de pe lemnul rece şi se uită pe birou.

Hârtiile erau aşezate în ordine, ca întotdeauna, în teancuri, grupate după tematică şi priorităţi. Le răsfoi în grabă. Ciornele pentru scrisorile oficiale, ce trebuiau prezentate directorului, spre aprobare; informări către conducere, în conformitate cu notele de solicitare; o informare statistică actulizată, cu comentariile de rigoare…

După data scrisă pe ele, se părea că le scrisese în perioada care-i lipsea din memorie. Arătau ca de obicei. Păreau ca de obicei.

Dar nu erau.

Diferenţa era insesizabilă. Consta doar într-o diferenţă de tonalitate. Un plus de independenţă în propuneri, un strop de fermitate suplimentară în afirmaţii… Chestii care ar fi putut trece neobservate, mai ales de Theofil. dacă acesta n-ar fi fost extrem de atent la orice detaliu care l-ar fi putut lămuri ce-i cu el. Diferenţe minore faţă de hârtiile întocmite până atunci de el, dar care demonstrau o schimbare subtilă de personalitate. *Celălalt*, cel care acţiona în momentele de care el nu-şi amintea, părea un tip decis, activ şi întreprinzător, nu blazat şi care se ferea de implicări, ca el.

— Te simţi mai bine? întrebă timid nea Pândele, văzându-l că răsfoia hârtiile.

— Da, mi-am revenit. Nu ştiu ce-a fost cu mine, m-a luat aşa, din senin, o ameţeală…

— Probabil că ai tensiune, îşi dădu cu părerea Melania. Ar trebui să te duci la doctor, că nu mai eşti tânăr, oricât te-ai crede tu în putere…

— Ştii ceva, Theo, propuse şeful de birou, ce-ar fi să te duci la Bibilioteca Centrală, să duci cartea înapoi – oricum trebuia s-o predai astăzi – şi să nu mai vii astăzi la serviciu? Dormi bine, te odihneşti, iar mâine o să fii ca nou.

— Probabil că v-aţi surmenat prea tare cu comunicarea. îşi dădu cu părerea stagiarul.

— Se poate, îl aprobă Pândele. Oricum, grozavă comunicare! Am citit-o, a citit-o şi directorul şi a recunoscut că de când există oficiul nostru nu ne-am prezentat la sesiunea anuală de comunicări cu un asemenea material! Aşa că poţi să te duci liniştit la bibliotecă, intră în sarcinile de serviciu, nu-i nevoie de bilet de voie.

Bine, să se ducă la bibliotecă şi să predea cartea, dar ce carte? Se uită pe birou, dar nu văzu nimic deosebit.

— Ce zici, eşti de acord? Te duci? insistă şeful de birou.

— Da, şefu’, acceptă el. Oricum trebuia să mă duc…

Dacă spui tu, că eu habar n-am de chestia asta.

— Atunci să-ţi dau cartea, că aşa ceva nu se lasă la îndemâna oricui.

Şi nea Pândele descuie fişetol şi scoase un volum vechi, cu coperte din piele roşie, cu colţurile învelite în metal. Theofil aruncă o privire asupra titlului bătut în aur pe marochinărie: *Colecţia Odobeşteanu de monede şi sigilii daco-getice*. La ce naiba îi trebuise lui lucrarea aceea rarisimă, despre care auzise la cursurile postliceale?

— Dacă tot am deschis fişetol, mormăi Pândele, hai

să vă arăt cum o să arate exemplarul pe care o să-l transmitem comitetului de organizare al simpozionului. A fost ideea directorului. E băiat deştept, trebuie să recunoaştem! L-am primit azi dimineaţă, trebuie să-l expediez până la sfârşitul zilei.

Şi scoase o mapă ce imita foarte bine legătura veche o cărţii editate cu peste o sută de ani în urmă. Se vedea că fusese făcută din plastic, dar imitaţia era reuşită, impresionantă.

Theofil întinse mâna şi luă mapa. O deschise şi se uită uluit la titlul de pe prima pagină: *Contribuţii la stabilirea ordinii cronologice a sigiliilor din colecţia Odobeşteanu*. Îl uimi şi mai mult faptul că figura ca singurul autor. Nu se trecuseră în colectiv nici directorul, nici alţi şefi.

— Frumos, recunoscu el. O să-i facem praf pe toţi. Bine, mă duc la bibliotecă. Mulţumesc, nea Pândele!

— Să fii sănătos, Theo, şi să nu ne mai sperii. Ne vedem luni. că mâine nu lucrăm, şefu' a zis că n-are rost, nu-i nimic urgent, iar bani de ore suplimentare nu mai există.

În timp ce se îndrepta spre uşă, salutându-i pe ceilalţi din birou, Mity Cenuşă îl strigă:

— Domnu' Şerb, aţi uitat permisul!

— Ce permis? întrebă nedumerit Theo.

— De la bibliotecă. L-aţi lăsat pe birou.

Puştiul avea dreptate. Se întoarse şi luă cartonul alb, cu ştampilă roşie, aflat deasupra unui teanc de referate. Se uită la el şi nu-şi aminti să fi avut aşa ceva în viaţa lui. Pe vremuri, când se mai ducea la bibliotecă, legitimaţiile erau altfel, semănau cu un mic carneţel cu coperte albastre. Privi data eliberării. 27 august 1999. Măi să fie!

Pe de altă parte, când avusese timp să se documenteze şi să scrie comunicarea aceea, chiar de câteva pagini? Şi de unde pasiunea subită pentru cercetare

şi simpozioane?

Tot punându-şi întrebări la care nu avea cum să găsească răspuns, se trezi în faţa bibliotecii. Când ajunse în faţa ghişeului unde se înapoiau cărţile rare, bibliotecara îl salută ca pe un vechi cunoscut:

— Bună ziua, domnule Şerb. V-am pregătit materialele pe care le-aţi solicitat. Vi le aduce Nina imediat.

Şi se apucă să completeze fişa cu data înapoierii volumului legat în marochin roşu. Theofil apucă să vadă că, de fapt, era o anexă a fişei – mai bine zis, o anexă a anexei, erau acolo vreo trei foi de hârtie prinse cu un bold.

Când naiba apucase să umple trei foi?

Într-o săptămână?

— Pot să vă rog ceva? se adresă el bibliotecarei.

— Bineînţeles, îi zâmbi cu amabilitate femeia. Despre ce-i vorba?

— Aş putea să mă uit un pic pe fişă? Nu-mi amintesc dacă am consultat deja anumite lucrări şi n-aş vrea să vi le cer degeaba…

— Sigur, domnule Şerb! îşi menţinu zâmbetul bibliotecara şi-i întinse teancul de fişe.

Theofil răsfoi iute hârtiile şi rămase cu gura căscată.

În săptămâna care trecuse de când i se eliberase permisul, nu numai că împrumutase câteva tratate de specialitate – cărţi rare, pentru care trebuise să vină cu o notă de la serviciu – dar frecventase sala de lectură în fiecare zi de funcţionare a bibliotecii (adică de cinci ori), timp în care citise cărţi de istorie, de istorie a religiilor şi de sociologie. Mai mult manuale şcolare şi universitare. Însă şi câteva lucrări referitoare la istoria post-decembristă a României. Colecţii de ziare din ultimii doi, trei ani.

Literatură şi artă aproape deloc, cu excepţia unei culegeri de proverbe româneşti şi a Istoriei Literaturii

Române, a lui Călinescu. Probabil că pe aceasta din urmă se mulţumise s-o răsfoiască, n-ar fi avut timp s-o citească pe toată în trei ore.

Câteva lucrări despre fantasticul în literatura populară şi despre tradiţiile folclorice legate de sărbătorile religioase.

Un articol despre argoul actual bucureştean.

Cărţi amestecate, de valoare inegală. De parcă individul care le citise încerca să afle cât mai mult despre societatea românească actuală, nişte chestii introductive, nu de subtilitate, nici foarte amănunţite. Ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama în ce lume nimerise.

Ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama în ce lume nimerise…

Rămase un timp pe gânduri, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea prins într-un fel de nisipuri mişcătoare ale intelectului, se cufunda tot mai mult în probleme imposibil de lămurit.

— Scuzaţi-mă, doamnă, nu mă simt prea bine, nu mai rămân astăzi, probabil că o să trec luni, îmi pare rău că v-aţi deranjat şi mi-aţi pregătit materialele…

Femeia îi zâmbi, la fel de amabilă ca şi până atunci, şi-i spuse că nu fusese niciun deranj, fetelor le făcuse plăcere să ajute pe cineva atât de studios şi de manierat, nu avea de ce să se scuze, vedea ea că nu se simţea în largul lui, că nu era ca de obicei.

Theofil plecă, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine pentru el să fi avut personalitatea cealaltă, care dădea dovadă de talente nebănuite şi care părea a se descurca foarte bine pretutindeni…

Iacob Segal se întorcea acasă. Hoinărise toată după-amiaza prin oraş, căutând nici el nu ştia prea bine ce, începuse să nu-i mai placă acasă, zidurile îl apăsau, găsea tot felul de pretexte bizare ca să plece din apartament, din bloc, de pe strada cu nume de sfânt creştin, însă nu avea

ce face, mai devreme sau mai târziu trebuia să se întoarcă, mai bine mai devreme decât mai târziu, nu-i sănătos să umbli noaptea printr-un oraş mare. Mai ales când ai o mutră pe care scrie clar *evreu*.

Segal se gândise deseori că teama lui de antisemiţi era exagerată, că nu avea motive reale să fie îngrijorat. La urma urmei, antisemitismul avea rădăcini economice. În situaţii de criză trebuiau găsiţi ţapi ispăşitori. Şi ce, România nu era în criză? Ba da, dar evreii nu reprezentau o ameninţare, erau puţini, bătrâni, niciun şomer nu putea să creadă că din cauza evreilor rămăsese pe drumuri… Numai că lucrurile se dovedeau a fi altfel. Simţea cum lumea se uită urât la el pe stradă, auzea şoapte în urma lui: *jidanul*, *jidanul*…

Aiura? Tot ce se poate.

Dar grafittiurile de pe blocuri? Şi astea erau tot aiureli?

Sigur, nu erau făţiş antisemite. NUOVA GUARDIA, MUIE STEAUA, aparent lozinci obişnuite de suporteri. Numai că în continuare scria MOARTE ŢIGANILOR. Bine, şi asta se putea explica prin faptul că suporterii dinamovişti îi numeau *ţigani* pe rapidişti. Şi, bineînţeles, datoria unui suporter bucureştean era nu atât să ţină cu echipa de care se considera legat afectiv, cât să le urască pe celelalte (şi, de la sine înţeles, pe suporterii lor). Deci până aici totul se putea explica, se putea considera ca fiind o chestie nevinovată. Dar svastika de lângă text? Dar însemnele legionare cu care se afişează toate galeriile la meciuri? Sigur, Segal e un prost bătrân, vede antisemiţi şi sub pat, ce mare chestie că se joacă nişte copii cu nişte drapele despre care nu. ştiu nimic? Păi aşa s-a zis şi de Hitler, iar când lumea şi-a dat seama că nu-i o joacă, a fost prea târziu!

Peste tot violenţă, nimeni nu respectă proprietatea, nici legea.

Şi atunci ce mare gheşeft că în constituţie scrie că nu-i voie să faci partide fasciste?

Văzuse la televizor un film american, o mare prostie, ca toate celelalte, dar interesant dintr-un punct de vedere: un evreu din New York lovise cu maşina un copil negru care alergase după o minge şi-i sărise în faţă. îl uimise antisemitismul negrilor. Sigur, până la urmă totul se rezolva cu bine. dar problema rămânea, că mai citise el şi-n alte părţi: o parte dintre negri nu-şi dădeau seama că rasismul e acelaşi, indiferent împotriva cui e orientat, azi e împotriva unora, mâine împotriva altora, important era că există şi puteai oricând să fii victimă, de aceea trebuia stârpit rasismul de orice fel.

Da, eşti nebun, Segal, dar nu prost!

Pentru că puţini pricep că marea lovitură a antisemiţilor din ziua de azi este să-i ţină deoparte pe nemţi de manifestări condamnabile, şi să-i facă pe francezi, pe arabi sau pe negri – victimele de altă dată ale nazismului – să fie împotriva evreilor. Dezbină şi stăpâneşte.

El personal nu avea nimic împotriva ţiganilor, dar se temea de ei. Pentru că descoperise că aceştia puteau fi antisemiţi. Ca toţi oamenii cu o instrucţie sumară, puteau fi manipulaţi uşor. Mulţi ţigani dispreţuiau *jidanii*.

Scena la care asistase în plin centru demonstrase încă o dată că avea dreptate. Pe Lipsacani, un derbedeu de vreo nouăsprezece ani, a cărei etnie se vedea de departe, smulsese lanţul de la gâtul unei femei, iar când aceasta a început să ţipe, s-a întors spre ea şi i-a şoptit *Taci*, *jidanca dracului*, *că te tai*! Femeia – e adevărat că arăta cam pistruiată şi cam roşcată – tăcuse îngrozită, iar derbedeul dispăruse pe străduţele lăturalnice.

Da, avea dreptate, minunată ţară, dar antisemiţii se strecurau peste tot.

În timp ce Iacob Segal mergea încetişor către casă,

pe lângă el trecură câţiva indivizi bruneţi, solizi, cu figuri ameninţătoare. Purtau tricouri cu mâneci scurte, care lăsau să li se vadă tatuajele lipsite de gust de pe braţe.

Bătrânul înlemni, dar indivizii nu-l băgară în seamă.

Scăpase şi de data asta.

Doctorul Manu stătea pe scaun, în tramvai, aşteptând răbdător să ajungă în staţia de la intersecţia bulevardului cu strada Sfântul Raimond. Trecuse pe la fiica lui, băuse un pahar cu ginerele

— Care se oferise să-l ducă acasă cu maşina, dar refuzase, Claudiu era băiat bun, dar dăduse pe gât vreo două coniacuri şi o sticlă de bere, aşa că la un control o încurca serios. Plus că abia venise de la slujbă, era mort de oboseală. Aşa că-l refuzase, la urma urmei nu trebuia să schimbe tramvaiul, urcase la capăt şi găsise loc, totul era în regulă, aştepta să ajungă în staţie, singura lui grijă era să nu adoarmă şi să se trezească abia la cap de linie, coniacul ăla franţuzesc fusese bun, n-ar fi trebuit să bea şi bere, noroc că fata adusese nişte gustări, ce încropise şi ea în pripă, din ce se găsise prin casă…

Ca să nu adoarmă, decise să se uite pe geam. Încă nu se întunecase, căldura se mai potolise, bulevardul era plin de oameni. Şi de tarabe. Ce minte puteau să aibă şi comercianţii români, pe distanţa dintre două staţii numără cinci-şase cârciumi, una lângă alta, sau patru magazine cu pâine, iar apoi, de-a lungul a cinci staţii, nu mai vedeai niciunul!

Însă în lumina plăcută de dinaintea serii se vedea şi mai bine mizeria din Bucureşti. Locuri virane, pline de gunoaie, blocuri începute şi rămase ca nişte mine ale unui război atomic.

Şi, peste tot, haite de câini.

Teodoric Manu se temuse din copilărie de câini. De pe vremea când, copil plăpând de orăşean, era dus în timpul vacanţelor la bunici, la ţară. Se temea de dulăii

mari, în stare să se bată cu urşii şi mistreţii. Pentru că-şi dădea seama că un asemenea câine putea să ucidă fără mare efort un prunc ca el. Pentru că, spre deosebire de potăile de casă, pechinezi sau alte jivine pervertite, ale prietenelor mamei sale, care lătrau zgomotos de la distanţă şi pe care, la o adică, dacă se obrăzniceau, le puteai potoli cu un şut în bot, dulăii ăia se strecurau nesimţiţi lângă tine şi mârâiau ameninţător de fiecare dată când îndrăzneai să clipeşti. Se potoleau când veneau stăpânii. Dar dacă stăpânul întârzia?

Oricum, nu se întrebase atunci – şi nici acum – dacă nu cumva ameninţarea continuă a fiarelor pădurii îi făcea pe sătenii de la munte să-şi lase câinii liberi în curte, şi nici nu-şi dăduse seama că nu întâlnise vreun dulău pe câmp sau pe uliţă. Poate că dacă şi-ar fi dat seama, s-ar fi mulţumit să rămână lângă poartă, fără să intre, şi să strige de acolo, cu glasul lui piţigăiat, până-l auzea unchiul sau mătuşa la care venise în vizită.

Timpul trecuse, plodul amărât ajunsese student, apoi medic, iar de câţiva ani ieşise la pensie, dar teama de câini nu i se potolise. Iar potăile îi simţeau teama şi deveneau agresive, repezindu-se la el pe neaşteptate şi lătrând asurzitor, de-l speriau de moarte. Singurul avantaj al bătrâneţii era că acum putea să care după el un baston greu, cu care era dispus să rupă şalele oricărei javre care s-ar fi aventurat spre picioarele lui.

Mai avea vreo cinci-şase staţii până acasă. Ce naiba să facă, îl cuprinsese o toropeală nemaipomenită. Să se uite pe fereastră? La ce? Blocuri STAS, locuri virane, mizerie, câini vagabonzi.

Atunci îi veni ideea.

Să numere câinii vagabonzi pe care o să-i vadă.

Unu. Doi, trei, patru… Cinci. Şase…

Şapte. Ba nu, numai câinii vagabonzi, ăsta nu se pune, şase.

Şapte, opt, nouă, zece, unsprezece.

Ho, ho, aici e o haită întreagă.

Douăzeci şi şapte, douăzeci şi opt…

Ce naiba se întâmplă?

Câinii ăştia sunt turbaţi, s-au încăierat sau ce naiba fac?

Se sfâşie între ei sau au găsit ceva de mâncare, de se înghesuie aşa? Ba nu, probabil că au găsit o potaie mai slabă şi o fac bucăţi. Luptă pentru supravieţuire, mor de foame, au ajuns să se mănânce între ei sau îi lichidează pe cei mai slabi. S-au luat şi ei după oameni.

Ba nu, în mijlocul potăilor se văd nişte haine.

E un om! E UN OM!

Câinii sfâşie un om!!!

Doctorul Manu fugi la cabina vatmanului şi bătu disperat în uşă. Individul răspunse, fără să se întoarcă, atent la ce avea în faţă:

— Ce vrei, tataie?

— Opreşte, domnule, câinii sfâşie un om!

Spre surprinderea sa, vatmanul – un individ solid, cu figura roşie, de om căruia îi plăcea viaţa, nu-l repezi, nici nu-l întrebă ce-i pasă, ci se uită în oglinda retrovizoare, apoi frână brusc, zdruncinând călătorii.

— Ce faci, nenorocitule, unde ai învăţat să conduci?

— Suntem oameni, nu saci cu cartofi!

— Să vă ia dracu’ cu itebeu vostru, că ştiţi numai să scumpiţi biletele!

Numai că vatmanul nu zăbovi să asculte insultele, cu atât mai puţin să le răspundă, deschise uşa, luă în trecere ranga cu care schimba macazul şi fugi iute înapoi, spre locul în care haita de potăi lătra şi mârâia, repezindu-se spre silueta căzută la pământ. Doctorul Manu se repezi după el, agitând bastonul lui gros.

Când ajunse în apropierea câinilor, vatmanul nu se opri, deşi animalele nu se speriaseră de năvala lui – ba

dimpotrivă, câteva îi ieşiseră în întâmpinare, mârâind cu ferocitate. Itebistul nu stătu pe gânduri, izbi cu ranga în potăi, cu o îndemânare ce dovedea că folosise drugul de fier şi în alte împrejurări, poate împotriva bandelor ce vandalizau vagoanele sau împotriva celor care încercaseră să-l jefuiască noaptea. Oricum, lovea cu îndemânare, pocnind javrele peste bot sau în cap, făcându-le să cadă late, cu ţeasta crăpată, sau să fugă schelălăind. Doctorul Manu îi ţinea isonul, dând în dreapta şi-n stânga cu bastonul lui greu, noduros, din lemn de stejar pitic, de parcă s-ar fi răzbunat pentru teroarea pe care i-o insuflaseră câinii în întreaga lui viaţă.

Câţiva călători, toţi tineri, coborâră şi ei, probabil că din curiozitate, apoi intrară în joc, aruncând cu pietre în animale. Potăile mârâită, îi înfruntară un timp, apoi, ca la un semn dat de vreun conducător al haitei, se răspândiră în toate părţile, fugind spre blocurile din depărtare.

În locul în care se grămădiseră ceva mai devreme câinii rămăsese doar o siluetă omenească, întinsă pe caldarâm.

Vatmanul se apropie încet şi se aplecă asupra trupului ghemuit, cu hainele sfâşiate în mai multe locuri şi plin de sânge.

— Ar trebui să chemăm un doctor, spuse el, şovăitor, întorcându-se spre ceilalţi, care rămăseseră la câţiva paşi de el.

— Lasă-mă pe mine, se oferi Teodoric Manu. Sunt medic.

Îngenunche lângă bărbatul hărtănit, care gâfâia icnit, şi

1 examină sumar.

Omul era şocat – cine n-ar fi fost? – şi nu părea în stare să discute. Nu mirosea a băutură, deci nu căzuse singur. Ba, mai mult decât atât, fusese conştient în momentul atacului, pentru că-şi înfăşurase sacoul în jurul

gâtului şi se ghemuise astfel încât să ofere atacului javrelor o suprafaţă cât mai mică din faţă şi din abdomen.

Sacoul fusese hărtănit zdravăn, practic nu mai putea fi folosit, dar îi salvase viaţa. Muşcăturile cu care se alesese – multe, într-adevăr, nu prezentau o gravitate deosebită, nu-i fusese sfâşiat niciun vas important de sânge, putea să-l bandajeze cât de cât, să nu moară din cauza hemoragiei…

Doctorul Manu îşi scoase batista, încropi nişte legături, apoi spuse, fără să se adreseze cuiva anume:

— Ar trebui să chemăm salvarea…

— Am eu un celular, se oferi unul dintre tineri. Spuneţi-mi unde să sun.

— Până vine salvarea, moare omul în drum, bombăni vatmanul. Mai bine îl ducem la spitalul Sfântul Dumitru, că-i la nici două staţii, opresc chiar în poartă şi-l lăsăm la camera de gardă. Să mă ajute cineva. Nu *dumneavoastră*, că sunteţi în vârstă, îl refuză el pe doctorul Manu.

Unul dintre tineri îl apucă pe rănit de picioare, vatmanul îl prinse de umeri – ţinând ranga sub braţ – iar alt băiat adună de pe jos o pereche de ochelari, rămaşi intacţi, caprin minune, şi o geantă veche, din vinilin.

Victima, un bătrân cărunt, începu să geamă când fu întinsă pe bancheta de lângă cabina vatmanului, dar nu-şi recăpăta cunoştinţa.

Tramvaiul porni cu toată viteza, zăngănind din clopoţel, ignoră staţia apropiată şi se opri imediat după intersecţie, în faţa spitalului.

După ce-l predă pe rănit brancardierilor, împreună cu lucrurile recuperate, vatmanul verifică dacă urcaseră toţi şi merse, de data asta mai încet, până la prima staţie, unde urcară o grămadă de călători ce bombăneau de zor, pentru că aşteptaseră atâta vreme.

Doctorul Manu coborî la următoarea staţie. Trecu pe lângă cabina vatmanului şi-l salută, înainte să părăsească

vagonul, iar acesta, la rândul lui, îi răspunse cu un respect sincer.

— Domnule, aţi fost grozav! Dacă nu-l vedeaţi pe nenorocitul ăla, îl mâncau câinii! Dar mă bucur că am spart ţestele la câteva potăi! De multă vreme îmi doream să fac aşa ceva, că ăia de la primărie au mai multă grijă de drepturile câinilor, decât ale oamenilor. Să fiţi sănătos şi să aveţi parte de tot ce-i bun!

Teodoric Manu îi mulţumi şi – oarecum emoţionat – coborî în staţie.

Abia după ce ajunse acasă şi se vârî în cadă, să facă un duş, îşi simţi deodată încheieturile ca de mămăligă şi începură să-i tremure mâinile.

Se linişti cu greu, iar în noaptea aceea se trezi de mai multe ori.

De fiecare dată când adormea, începea să viseze haite de câini imenşi, cu colţi lungi, care se repezeau să-l sfâşie…

Dorel aşteptase cu groază somnul, întunericul de sub pleoape care urma să se întindă şi asupra minţii, ca o moarte temporară. Numai că, spre deosebire de moarte, care însemna sfârşitul existenţei – sau, poate, tocmai ca o asemănare completă cu moartea, care nu înseamnă sfârşitul existenţei – somnul lui însemna trecerea iute, fără nicio tranziţie, către universul groazei. Bezna din ochi se menţinu, dar căpătă materialitate, se extinse înjur, deveni universul care-l ţinea captiv.

De îndată ce se pomeni *dincolo*, picioarele i se puseră în mişcare, de parcă ar fi avut o viaţă şi o voinţă proprie, şi, fără să mai aştepte ordinul creierului, porniră a goni pe coridorul întunecat, fără de început şi fără de sfârşit. Iar ochii priviră neputincioşi bezna de nepătruns.

Băiatul simţi totuşi o diferenţă subtilă faţă de nopţile anterioare. Întunericul nu mai era la fel de dens, la fel de plin de mistere.

Se subţiase, într-un fel. Nu putea spune că se luminase un pic, pentru că rămăsese la fel de negru, numai că începuseră să se zărească detalii din jur, tavanul peştrii/coridorului/tunelului (sau că va fi fost) începuse să se ivească, precum vârfurile munţilor când se retrage ceaţa.

În acelaşi timp, podeaua deveni şi ea vizibilă prin beznă (ciudat, îşi zise Dorel, vedea podeaua, deşi ochii lui priveau drept înainte, zărea simultan atât bezna de catran din faţă, cât şi picioarele sale desculţe). Pardoseala era umedă, dintr-un ciment nefinisat, fără mozaic sau gresie, doar o placă nesfârşită de beton, cu asperităţi şi cu urme grosolane de netezire, dovedind treaba de mântuială făcută de meseriaşi. Tălpile lui lipăiau de zor pe suprafaţa tare.

Apoi atenţia îi fu atrasă de tavan.

Sau, mai bine zis, de ceea ce se afla între el şi tavan, pentru că tavanul părea a fi tot din beton, tot cu un finisaj sumar, dar cu o urmă de văruială pe el.

Însă în spaţiul acela enorm, prin care fugea de luni de zile, se aflau deasupra lui ţevi şi conducte, fie din metal vopsit, fie din plastic negru, fie izolate cu vată de sticlă acoperită cu ghips – ştia că sub ghipsul alb se află vată de sticlă pentru că în unele locuri stratul izolator se spărsese şi se vedeau firele subţiri, ţepoase – care se întindeau către negura care acoperea potenţialele capete. Ţevi mai groase, mai subţiri, unele dintre ele cu robineţi rotunzi, ce puteau fi acţionaţi doar trăgând de ei cu amândouă mâinile…

Cu toată înfăţişarea aceea de coşmar, imaginea avea ceva familiar, sugera ceva cunoscut, dar – într-un fel bizar, pe care Dorel îl intuia doar, fără a-l putea justifica – părea distorsionată, deformată. Avea ceva exagerat. Chiar caricatural, dar de caricatură grotescă, înspăimântătoare chiar.

Limpezirea aceea a celor din jur păru pentru moment

folositoare, pentru că, văzând unde calcă, băiatul grăbise ritmul alergării, nu se mai împiedica de tot felul de lucruri aruncate pe podea sau de ieşiturile cimentului. Numai că fuga lui se dovedi inutilă, pentru că fâşâitul monstrului târâtor din urmă nu se reduse, nu se îndepărtă niciun moment, părea a se menţine la aceeaşi distanţă.

Ba chiar, după cum îşi dădu seama cu spaimă Dorel, părea a se apropia, câştigând teren încet, dar constant.

Într-un moment de disperare şi de răzvrătire împotriva sorţii, băiatul se opri şi se întoarse, să-şi înfrunte duşmanul.

În clipa în care privi cu adevărat ceea ce se afla în urma lui, imaginea se modifică brusc, se cutremură şi se reaşeză – dar numai pentru o fracţiune de secundă – după care reveni la densitatea de catran anterioară. Bezna fu străbătută de o lumină verzuie, fosforescentă, artificială, nesănătoasă, care-i obosi ochii şi-i transmise o senzaţie bizară de somnolenţă, de indiferenţă şi resemnare.

Apoi verziciunea luminoscentă păli brusc, părând a se restrânge în două puncte luminoase, care se apropiau, se tot apropiau…

Mintea lui Dorel, zăpăcită de transformările vizuale din jur, avu nevoie de un pic de timp pentru a analiza şi a pricepe informaţia pe care o recepţionase într-un timp atât de scurt.

Dar când, după câteva clipe, reuşi să ajungă la o concluzie, masajul ei fu atât de înspăimântător, încât Dorel se scutură din ameţeala aceea ce-i anihila voinţa, se întoarse şi o luă din nou la goană, strigându-şi groaza din răsputeri, dorindu-şi ca ţipătul său să răzbată până-n lumea reală, iar acolo să fie auzit de cineva, de unul dintre părinţi, care să-l trezească şi să-l readucă în lumea cea adevărată.

Ştiuse, *intuise*, fără să-i explice nimeni, că, de-ar fi privit în continuare în urmă, luminiţele acelea verzui l-ar fi

hipnotizat, i-ar fi distrus orice urmă a *liberului arbitru*, l-ar fi transformat într-o pradă ce n-ar fi opus niciun strop de rezistenţă.

Pentru că ochii aceia erau *ochi*.

Ochi reptilieni, capabili să-şi impună voinţa.

Şi, deşi acţionase înainte de a înţelege pe deplin, înainte ca mintea lui – mintea cea din vis, bineînţeles – să fi recunoscut cu adevărat ceea ce-i zăriseră ochii, imaginea îi rămăsese întipărită în amintire, iar acum, în timp ce gonea ţipând, sensul ei îi deveni limpede precum cristalul de stâncă.

În urma lui se târa un şarpe imens, cu o figură omenească.

O figură de-o răutate incredibilă. Omenească, dar cu caracteristici reptiliene. Cu nas mic, turtit, ca un bot de crotal. Cu colţi imenşi, din care picura otravă verzuie. Şi cu o limbă imensă, despicată, înfurcată, ce se întinsese lacomă spre el.

Doar ochii nu-i zărise bine, nu-şi dăduse seama cum arătau, dar avusese impresia vagă că aveau irisul ca o dungă verticală, ca la pisici.

Însă nu era sigur. Ceva îl sfătuise să nu se uite atent în ochii aceia, iar el se ferise de veninul lor. Simţise doar dogoarea vâlvătăii lor, şi-i fusese suficient.

Expresia de pe figura aceea omenească – oare chiar era o figură omenească, sau imaginea ţestei şarpelui fusese deformată de jocurile acelea bizare de lumini, special ca să-l îngrozească şi să-i anuleze orice dorinţă de scăpare? – oglindise ură şi răutate, precum şi siguranţa terorizantă că-i va veni curând de hac.

Mai remarcase ceva, în acea fracţiune de secundă în care avusese curajul să-şi înfrunte inamicul nocturn.

În clipa în care îndrăznise să se întoarcă spre târâtoarea care-l urmărea, avusese impresia stranie că simţise nu chiar o slăbire a puterilor acesteia, ci doar că

între ei doi se stabilise un fel de echilibru, o stare în care nici el nu putea să scape cu adevărat, dar în care nici duşmanul nu-i putea face rău.

Însă, în timp ce încercase să-şi privească urmăritorul, se întâmplase ceva – undeva, în altă parte, nu în peştera din visul lui –, ceva care făcuse ca pe figura aceea atât de omenească – şi, în acelaşi timp, atât de inumană – să se zărească – doar pentru o frântură de clipă, mai degrabă o bănuială decât o certitudine – o expresie de triumf, de parcă în momentul acela avusese loc un fenomen care dăruise şarpelui puteri suplimentare, ce-l puteau ajuta să-i frângă împotrivirea lui Dorel şi să-l anihileze.

Avusese atunci convingerea că nu-l putea ajuta nimeni, că nu exista decât o singură cale de salvare.

Iar acea singură cale de salvare de colţii şarpelui era să ţipe atât de tare, încât strigătul lui să spargă zidul universului acela de coşmar, să-i împrăştie cioburile către cele patru zări, ca să se poată rostogoli înapoi în lumea obişnuită – adică aceea cu soare cald şi părinţi iubitori…

Numai că, în momentul în care zguduiturile Mariei Dumitraşcu îl treziră pe Dorel din somn, băiatul îşi dădu seama că adusese cu el din vis două nelămuriri.

Prima: oare acea rostogolire a sa în lumea normală nu putea fi însoţită de rostogolirea către aceeaşi lume a şarpelui cel imens, dacă acesta s-ar fi aflat suficient de aproape de el? Nu cumva asta urmărea şarpele – să pătrundă în lumea cea adevărată prin intermediul visului său?

Deci, în acest caz, reptila n-ar fi intenţionat să-l omoare – cel puţin pentru moment, până ajungea acolo unde îşi dorea.

Decise însă să nu rişte şi, de fiecare dată când se va găsi în lumea coşmarului, să gonească din răsputeri, să se ţină cât mai departe de şarpe.

Pentru că a doua nelămurire era oarecum în

contradicţie cu pripita-i concluzie anterioară. Avusese impresia şocantă că recunoscuse locul în care se desfăşura fuga lui disperată, iar acel loc era legat de o încercare anterioară – de care nu-şi amintea, deci nu ştia de unde îi venise acea idee bizară – a şarpelui de a-i veni de hac.

Mai rămânea doar să-şi dea seama care era locul acela.

Atunci s-ar putea să descopere şi cum putea să scape de urmăritorul lui care-i bântuia nopţile.

Cu ceva mai înainte ca Dorel să se lase copleşit de somn şi să pătrundă, împotriva voinţei lui, în lumea coşmarului, Pardailan stătea întins pe pat, în întuneric, neîndrăznind să scoată vreun sunet.

Laura nu apăruse. Nici nu avea să vină în noaptea aceea. Se dusese la părinţii ei, să stea cu copii şi să discute cu taică-su. Ieri venise cineva de la şcoală şi le lăsase în uşă un anunţ, că dacă n-or să vină copii la şcoală, o să-i amendeze şi o să le anuleze alocaţia.

Sigur, lui Pardailan i se rupea în paişpe de alocaţie şi de amendă, Laura câştiga destul ca să nu se sinchisească, numai că la mijloc era altă chestie. Până în anul ăla, copii merseseră la şcoală în mod regulat. Nu se omorau ei cu învăţătura, se lămuriseră şi ăia mici că, în afară că te alegeai cu patru ochi, cartea nu-ţi folosea la nimic, dar se duceau, de gura lu’ ta-su mare, care îşi dorea nepot în parlament, avocat şi preşedinte de partidă, să întoarcă banii cu lopata, că neamul lor fusese mare pe vremuri, bulibaşi şi şef de trib, neam neamestecat, mai blonzi decât românii şi cu ochi albaştri, că de n-ar fi avut ochii şi gura de-o croială aparte, tipică, de ţigani, s-ar fi dat oricând nemţi. El, Pardailan – se pomenea tot mai des zicându-şi el însuşi Pardailan – trăgea spre tineretul care-şi zicea rromi. cu alte ambiţii şi alte scopuri în viaţă, n-avea el treabă cu prostii şi ambiţii de fraieri. Dar avusese grijă să nu-şi contrazică socrul, că avea nevoie de el, aşa că-l lăsase să

încerce, copii erau deştepţi, că aveau cu cine semăna, cine ştie de unde sare iepuru. Aşa că nu putea să nu dea copii la şcoală şi anul ăsta, că ar fi bătut la ochi, o pusese pe Laura să treacă pe la şcoală şi să spună că nu ştiuse că a început şcoala, că ea ştiuse de 15 septembrie, ca în anii ăialalţii, da o să se ducă să-şi ia copii de la părinţi şi o să-i aducă la învăţat.

Bine, îi aburise pe ăia de la şcoală, numai că trebuise să treacă şi la ai ei, că bătrânul începuse să fiarbă, văzuse el prin vecini că plecau ăia mici la şcoală, numai nepoţii lui nu, ce era aiureala aia, o chemase pe Laura la judecată, că de ce trimisese copii de acasă şi nu-i mai lua de la ei – nu ăsta era baiul, că-i putea ţine, avea cu ce, şi i-ar fi dus el la şcoală, că stătea aproape, dar nu-i plăcea să simtă că-i prostit, adică fii-sa adusese copii la mă-sa de luni de zile, bărba-su era în puşcărie, ce mă-sa făcea ea singură în casa aia, de nu mai venea să-şi vadă părinţii şi copii, de uitase de şcoala copiilor?

Aşa că Pardailan o trimisese pe Laura şi-i spusese să-i zică lu' ta-su că nu-i poate explica încă nimic, dar o să-i spună tot, cel mai târziu duminică la prânz, când o veni să ia copii acasă.

O să găsească el ceva până atunci, o să stea toată noaptea şi o să se gândească. Nu putea să rămână acolo, că-l vedea copii şi ar fi vorbit până la urmă, era copil, nu oameni mari, cine se pricepea i-ar fi tras de limbă fără să ştie ei.

Să se gândească, să discute şi cu Laura mâine, când o trece pe acasă să mănânce, că sâmbăta stătea până seara târziu, făcea vânzare bună, lăsa taraba doar o jumătate de oră, o lăsa pe Sofica de la alimentară – nu-i mai zicea acum alimentară, da tot aia era – să aibă grijă de flori o juma de oră, după aia se întorcea la vânzare.

Ce mă-sa să facă? Unde să se ascundă? în cine să aibă încredere?

În momentul acela auzi uşa deschizându-se.

Numai că nu auzise mai întâi cheia în broaşte – că avea două yale. Cineva apăsase pe clanţă – ba nu, nici pe clanţă nu apăsase, că ar fi scos un clinchet – adică împinsese pur şi simplu uşa, iar aia se deschisese de îndată, fără mofturi, ca o curvă pofticioasă.

Nu putea fi Laura, pentru că ea ar fi descuiat yalele şi ar fi făcut zgomot, ca orice persoană care se întoarce acasă, să audă vecinii că n-are nimic de ascuns.

Mintea lui Pardailan funcţiona cu o viteză uluitoare, întorcând pe toate feţele faptul ăla mărunt, care putea fi însă evenimentul ăl mai important din toată viaţa lui de găinar care se visase o clipă mare mahăr.

Auzise că Fănel avea iarba fiarelor şi nicio broască, zăvor sau încuietoare nu-i rezista, dar crezuse că-i o poantă, ca să aburească fraierii.

Chestia cu iarba fiarelor era că nu puteai s-o ţii undeva. În buzunar sau în mână, că se pierdea. Trebuia să-ţi faci o crestătură în pielea degetului, s-o bagi acolo şi să tragi pielea peste ea, să se lipească şi să se cicatrizeze peste ascunzătoare. Numai că văzuse şi el destule filme la televizor, cu bandiţi sau nebuni care-şi băga sârme sau ace sub unghie şi le scotea când era la pârnaie, să desfacă lacăte şi încuietori. Crezuse că aia era iarba fiarelor a lu' Fănel, pentru că cine mai crede azi în basme de adormit copii?

Numai că acum credea. Uşa se deschisese singură, de parcă n-ar fi avut broaşte.

Iar becurile din apartament se aprinseră toate, chiar şi alea din debara.

— Bună seara, rosti o voce calmă. Bucuros de oaspeţi?

Pardailan înlemni. Abia mai târziu îşi dădu seama că se pişase pe el.

În uşa dinspre hol se ivise un bărbat înalt, solid,

îmbrăcat într-un costum negru, ponosit. Nu purta cravată, deşi gulerul cămăşii de-un roz pal era încheiat. O cămaşă mototolită şi murdară la manşete. În spatele lui se zăreau încă doi, la fel de solizi, numai în cămăşi, care se hlizeau amuzaţi.

— Eu sunt Fănel, se prezentă individul în costum. Ştii ce înseamnă *asta*.

Ştia.

Se uită, curios şi detaşat, de parcă nu i-ar fi păsat de ce-l aştepta.

Şi, într-un fel, nu-i păsa, pentru că ştia că nu mai putea schimba nimic din mersul lucrurilor. Mai mult, sosirea catastrofei nu-l impresiona, obosise tot aşteptând să se abată asupra lui, se obişnuise cu gândul.

Asta nu însemna că nu-i era frică. Numai că în clipa aceea curiozitatea era mai tare.

Fănel era solid, pătrăţos, dar avea o anumită mlădiere, o elasticitate de lamă de oţel, în contradicţie vizibilă cu aspectul lui general. Avea părul negru, pielea oacheşă şi dinţii foarte albi, dar nu era ţigan. Laura se înşelase – poate din cauza soarelui. Înfăţişarea lui nu putea fi atribuită unei anumite rase, pentru că nu aparţinea nici uneia. Cu toate acestea, arăta foarte normal – chiar anormal de normal.

Cu excepţia ochilor, care păreau a avea dimensiuni variabile, fuseseră destul de mici, mijiţi, când intrase individul, iar acum păreau mari, bulbucaţi, ca la bolnavii de glandă…

— Îţi dai seama că nu se poate schimba nimic, spuse Fănel, cu o voce lipsită de expresivitate.

I se păruse lui, sau descoperise în sunetul glasului acela ca de automat un strop de regret?

— De fapt, prejudiciul a fost recuperat în cea mai mare parte, paguba este minoră, cazul ar fi putut fi clasat. Au existat unele intervenţii în favoarea ta. Ai demonstrat

că ai oarecare talent.

Mai bine nu avea! Dacă ar fi ştiut Laura, nu l-ar fi primit încasă…

— Dar în cazul de faţă e vorba de onoare. Nu am nimic cu tine, de aceea am avut grijă să apar într-un moment în care ştiam că eşti singur şi că nu ne va deranja nimeni. N-are rost să fie şi alte victime. Eşti gata?

Pardailan se gândi să rostească o rugăciune – mama lui fusese foarte credincioasă, se ducea la biserică pentru ca să asculte slujba şi să se roage, şi refuza pomenile, spre deosebire de ţigăncile care umpleau curtea lăcaşului de cult – dar văzu figura lui Fănel întunecându-se şi renunţă. La urma urmei, Dumnezeu nu era atât de fraier ca să se lase impresionat de nişte vorbe…

— Sunt gata, mormăi el şi se ridică în picioare.

Se clătină un pic, ca şi cum nu l-ar fi ţinut picioarele. De fapt, profită de ocazie ca să deschidă cuţitul cu arc, pe care-l avusese tot timpul în mânecă.

De parcă ar fi ştiut ce era în mintea lui, Fănel zâmbi larg, fericit, iar în ochii bulbucaţi începură să joace lumini aurii.

— Aşa te vreau, băiete! zise el. O să ne distrăm de minune!

Cei doi indivizi din spatele individului în costum se strecurară pe lângă acesta şi intrară în cameră. Lui Pardailan nu-i era frică de ei. Ştia că erau simpli figuranţi. Spera ca totul să se termine repede şi să nu-l doară, pentru că nu suporta durerea.

Numai că nu se termină repede.

Vladimir Mulţescu venise acasă obosit şi enervat.

Doamne, cu ce fel de idioţi era obligat să aibă de-a face!

Cum naiba să meargă treburile în ţara asta, dacă de nu se ştie când posturile erau distribuite pe motive politice, nu ţinând seama de competenţă?

Este foarte uşor să afirmi că românii sunt leneşi şi hoţi, în loc să cauţi sursa adevărată a relelor: incompetenţa. Că românii nu-s leneşi o demonstrează faptul că, atunci când lucrează în străinătate, obţin rezultate de excepţie. Capacitate naturală există, restul e pălăvrăgeală. S-a dat vina pe proprietatea de stat, s-a vânturat cuvântul magic – privatizare – de parcă astfel s-ar fi rezolvat toate problemele. Nu, domnule, nu aici stă problema, ci în promovarea valorilor. Cunoştea destule cazuri de patroni incompetenţi, idioţi de-a binelea, care puseseră mâna pe avere din întâmplare, prin relaţii politice sau mafiote, şi-şi menţineau firma doar prin sprijinul statului, adică prin contribuţia tuturor. Competenţă şi respectul legilor, asta era soluţia, dar cine s-o promoveze, pentru că toată clasa politică era alcătuită din incompetenţi sau din indivizi care încălcau legea…

Nu avea niciun chef să mai citească înţelepciuni din alte vremuri.

Dacă omenirea avea un rost, dacă omenirea tindea spre un anumit ţel, dacă fiecare individ avea rostul lui în univers, atunci ce aia mă-sii căutau în universul ăla indivizi fără niciun rost?

Apoi se potoli şi începu să privească lucrurile cu mai mult calm.

Nu se putea ca oamenii să fie doar nişte animale, a căror grijă să fie doar hrănirea şi reproducerea. În om exista o sămânţă creatoare, nu întotdeauna vizibilă, foarte rar valorificată, dar exista, gata să apară la iveală când te aşteptai mai puţin.

Tragedia consta în faptul că omul – ca individ – sau nu se întreba deloc ce rost are pe lume, sau îşi închipuia că acel rost trebuie să fie unul măreţ. Nimeni nu-şi imaginează că rostul lui pe lume este să cureţe legume într-o fabrică de conserve sau să mătură strada – indiferent dacă utilitatea publică a unor asemenea sarcini era

evidentă.

De aceea aveau succes în viaţă neoprotestanţii, se înfurie Vladimir împotriva bisericii ortodoxe, pentru că puneau *suflet* în tot ce făceau, convinşi că, prin contribuţia lor modestă, prin faptul că spală geamuri sau mătură străzi, înfăptuiesc lucrarea Domnului. De aceea scriitorii lor nu neglijau genuri considerate minore în Europa catolico-ortodoxă şi le transformau în chestii de succes, dându-le valoare prin seriozitatea realizării şi prin refuzul de a le trata drept chestiuni minore.

De aceea mergea societatea lor, pentru că nimeni nu-şi permitea să trateze dispreţuitor pe alţii, pentru că fiecare fusese pus în locul acela de însuşi Dumnezeu, cu un scop pe care doar El îl cunoştea, deci nu puteai să dispreţuieşti lucrarea Atotputernicului.

Toate bune şi frumoase, zâmbi Vladimir, care începuse să se bine dispună, dar rolul meu în lumea asta care este?

Pentru că, de fapt, problema de fond rămânea cunoaşterea propriului rost în lume şi acceptarea acelui rost, dedicarea deplină pentru îndeplinirea lui. Câţi dintre noi ar accepta un rol secundar? Caesar îşi dorea să fie primul într-un sat din Alpi, nu al doilea în măreaţa Romă…

Pompiliu Nobilescu ajunsese acasă târziu, după ce se întunecase zdravăn. Rămăsese la o bere cu colegii, lucru care i se întâmpla foarte rar. Nu mai avea niciun rost să ieşi în lume, să frecventezi baruri şi grădini de vară, dacă nu puteai sălta vreo gagică.

Sex protejat! Cât de protejat putea fi actul sexual, dacă te puteai pricopsi cu SIDA oricând?

Se gândea tot mai serios să se însoare, să aibă o femeie numai a lui, pentru că amorul pe furate putea fi – şi chiar era – periculos. Numai că nu găsea o muiere în care să aibă încredere, se culcase cu prea multe femei ca să nu ştie ce era în capul lor, oricând te puteai trezi că nu mai

intrai pe uşă din cauza coamelor.

Să ia o nasoală, pe care ar fi regulat-o doar pe întuneric? Păi astea picau la pat cel mai uşor, erau prea încântate că le băgase cineva în seamă ca să piardă unica ocazie de a-şi demonstra că aveau succes. Iar una frumoasă ar fi fost bombardată cu propuneri, că până la urmă ar fi cedat, mai mult din plictiseală…

Aşa că nici în felul ăsta n-ar fi avut garanţia că era ferit de boli. E adevărat, riscul ar fi fost mult mai mic, dar dacă te păştea ghinionul…

Se duse în baie, să-şi descarce vezica. La restaurant nu îndrăznise, îi era teamă de mizeria de acolo.

Degeaba îşi spusese că, la urma urmei, urma doar să urineze, să folosească numai pisoarul, că n-ar fi avut niciun contact cu instalaţiile sanitare contaminate.

Încă de mic avusese un sentiment bizar în faţa pisoarelor. Jetul de urină care izbea vasul de faianţă albă îi crea un sentiment acut de disconfort, avea senzaţia că stabilea o legătură directă între penisul lui şi murdăria din vas. Cu toată împotrivirea logicii, nu putea să creadă că microbii n-ar fi reuşit să treacă în organismul lui. Ciudat, dar un asemenea sentiment nu apărea atunci când stătea pe scaunul de faianţă. Ceea ce nu vezi nu există, rânji el.

Dar acum, în baia lui, unde nu intra nimeni altul, ar fi trebuit să se simtă în siguranţă.

Aşa că ridică liniştit capacul şi se descheie la pantaloni.

Jetul gălbui izbi suprafaţa albă a faianţei şi se scurse mai departe, în jos, către canalizare, către cloaca imundă a oraşului.

Îşi imagină microbii strânşi din tot Bucureştiul pândind momentul, mobilizându-se, urcând – ca nişte somoni ce înotau împotriva curentului, încercând să depăşească o cascadă – către trupul lui. Chestia îl scârbi profund, vru să se oprească, dar nu reuşi, se abţinuse prea

mult, presiunea din vezică era prea puternică, jetul continua să izbească suprafaţa closetului din faianţă.

Jos, în stratul de apă strâns ca să închidă sifonul canalizării, păru a se produce o vânzoleală neagră. Iarăşi bolborosea instalaţia, refula. Pompiliu avu impresia că simţi deja mirosul scârbavnic de mină şi fecale.

Numai că de data asta mirosul era mai strident, mai acru, de hidrogen sulfurat, parcă…

Vânzoleala neagră se extinse, cuprinse partea de jos a jetului de urină, cea care lovea suprafaţa netedă, albă, a faianţei. Se fragmentă în puncte negre – ba nu, în pete lungulețe, ca nişte peşti minusculi, care începură să urce de zor împotriva curentului de urină gălbuie, caldă…

Pompiliu zâmbi, crezând că-i vorba de vechea lui obsesie, de o închipuire de moment. Apoi se sperie cu adevărat, încercă din nou să se oprească, numai că nu se putea opri, de unde atâta urină, că nu băuse un vagon de bere? Mai mult, peştişorii ăia minusculi, negri, urcau tot mai sus, trecuseră de genunchi, mai aveau puţin şi ajungeau la mădularul lui!

Nobilescu încercă să fugă, dar picioarele lui păreau că prinseseră rădăcini în plăcile de gresie cafenie ale podelei, nu le putea mişca din loc.

Iar petele negre urcau, urcau, prin şuvoiul nesfârşit de urină…

Se apucă de sculă cu mâna, o strânse puternic, încercând să oprească şuvoiul de lichid. Fără niciun efect. Încercă să devieze şuvoiul în altă parte, n-avea decât să urineze pe podea, era gresie, se curăţa uşor. Numai că întreg trupul părea a fi făcut din piatră, nu se putea clinti, devenise o cişmea imensă, din care urina ţâşnea cu putere către un singur punct, bine definit, de unde năvălea gloata de microbi avizi, dornici să-i roadă organismul…

Trecu palma prin jetul de urină, încercând să-l întrerupă – sau să oprească ascensiunea inexorabilă a

peştişorilor negri, Avea convingerea bizară că jetul acela era solid, că putea să-l frângă, iar partea de jos, cea infectată, se va prăbuşi şi va scăpa de orice grijă.

Numai că jetul nu se lăsa frânt de mâna lui, dimpotrivă, se lăţi, permiţând microbilor întunecaţi să urce mai iute.

Şi, în cele din urmă, năvala pornită din străfundurile infecte ale oraşului ajunse la mădularul lui, pătrunse în el.

Iar Pompiliu simţi o arsură îngrozitoare, de parcă în el intraseră fiare înroşite în foc, care se împrăştiau în întregul organism.

Se prăbuşi pe podeaua băii, urlând de durere, tăvălindu-se pe gresia lui cafenie – pentru că trupul îşi recăpătase, în parte, funcţionalitatea – şi nu ştiu, înainte de a se cufunda în neant, dacă jetul acela – devenit, între timp, negru ca păcura, din cauza mulţimii microbilor ce năvăleau din adâncul canalizării către organismul lui, pe care-l ferise cu atâta grijă de orice infecţie – se opri sau continuă să curgă veşnic…

— M-am gândit că sunteţi cel mai în măsură să ne daţi oarecare informaţii despre victime, îi spuse locotenentul Pleahăţ lui Liciniu Dumitraşcu.

— Victime? se miră Liciniu. Ştiam de una singură. Cine a mai fost omorât? Vreunul dintre copii? Că pe Laura am văzut-o pe scări, jelindu-se…

— Nu, numai individul ăla cu nume ciudat, Pardailan, a fost ucis. E adăvărat că într-un fel groaznic, de parcă l-ar fi sfâşiat o fiară sălbatică. Însă mai avem decesul ciudat al vecinului dumitale de palier, Nobilescu. Dacă nu refula veceul, să se alarmeze vecinii de dedesubt, putea să zacă, bietul de el, mult şi bine în baie… Se pare că avea SIDA de multă vreme, avea organismul făcut praf pe dinăuntru, mi-a spus cineva de la inedico-legal… Voiam să vă întreb dacă ştiţi ceva despre ţiganul ăla, dacă aţi remarcat vreo maşină, ceva, că până aseară a fost la puşcărie, bine mersi,

a răspuns la apelul de seară, iar la miez de noapte ne sună nevastă-sa să spună că l-a găsit mort în casă. Şi cică e aici de luni de zile… Aţi remarcat ceva?

A cincea vineri (15 octombrie 1999)

Dorel aştepta cu groază lăsarea nopţii. Visul cel groaznic se continuase noapte după noapte, dar claritatea pe care o avusese în noaptea aceea, când văzuse *chipul* şarpelui, nu mai revenise.

Îşi amintea dimineaţa, când se trezea, doar bezna tulbure prin care gonise. Şi zgomotul de târâre din urma lui. Altceva nimic.

Revenise la situaţia stranie din urmă cu câteva luni, când viaţa lui păruse împărţită definitiv în două. Crezuse, pentru un scurt moment, că lucrurile se vor schimba, că vor evolua, în vreun fel. Dar, spre disperarea sa, visul revenise la opacitatea, la încopcirehensibilitatea iniţială.

De parcă s-ar fi aflat într-un cerc vicios, din care nu exista scăpare. De parcă ar fi fost condamnat pentru veşnicie la o existenţă dublă.

Senzaţia avută în noaptea aceea – că se afla într-un loc pe care-l cunoştea, că, dacă ar recunoaşte locul, ar descoperi calea salvării sale – nu-i dispăruse din minte. Se străduia deci să analizeze toate aspectele pe care şi le amintea, să găsească în ele ceva care ar putea să-i fie de ajutor.

În timp ce se pregătea de culcare – trecând printr-o rutină pe care o respecta din copilărie: spălat pe dinţi, duş, pregătit patul, rugăciune de seară – îşi dădu seama de un lucru bizar, pe care ar fi trebuit să-l remarce mai demult: niciodată în visul acela nu se ruga, nu se închina, nu încerca să gonească duşmanul apelând la ajutorul

Dacă aşa ceva ar fi fost de înţeles din partea cuiva pentru care religia nu reprezenta un lucru apropiat, nu era de conceput din partea lui. care se adresa Domnului în fiecare zi, cu toată sinceritatea şi cu convingerea de

neclintit că va fi ajutat.

De ce în vis nu-şi aducea aminte de Dumnezeu?

Nu-şi amintea sau *nu era lăsat* să-şi amintească de Dumnezeu?

Din ceea ce ştia. visul avea reguli ciudate, lumea lui era o deformare greu de recunoscut a vieţii cotidiene. Dar acele reguli nu puteau fi atât de bizare, atât de străine vieţii celui care visează, încât să elimine cu desăvârşire o componentă de bază a trăirii obişnuite.

Însemna că visul lui bizar se supunea unor reguli la fel de bizare, impuse de cel care declanşase un asemenea vis. Iar dacă în visul lui nu era loc pentru Dumnezeu, însemna că fusese provocat de cineva care nu-l iubea pe Dumnezeu…

Asta însemna că avea nevoie de ajutor. Singur nu avea cum să-şi identifice duşmanul, cu atât mai puţin să descopere cum să lupte împotriva lui…

Boris Brodânciuc fusese toată viaţa lui un 0111 şters, care nu ieşise niciodată în evidenţă, care nu încercase în niciun fel să se remarce, şi care nu-şi dorise decât să fie lăsat în pace.

Susţinea faţă de oricine că se născuse într-o comună din Maramureş, de la graniţa cu Ucraina. Prin asta justifica numele străin şi stropul de accent pe care-l avea încă. după cincizeci de ani de locuit în Bucureşti. Sigur, dacă actele lui ar fi fost întocmite în conformitate cu realitatea, atunci la rubrica *Locul Naşterii* ar fi trebuit să scrie *Comuna Rânzăieţi*, *judeţul Storojineţ*. Textul aflat în continuare s-ar fi modificat, în timp. La început ar fi fost scris acolo *URSS*. după aceea n-ar fi fost adăugat nimic, ar fi rămăs un spaţiu alb. În care imaginaţia putea să adauge *fost teritoriu românesc*. Acum în buletinul lui ar fi scria ţara în care se afla locul în care se născuse: *Ucraina*.

Nu-şi aducea aminte mare lucru despre locurile natale, avusese doar câţiva ani când popa Brodânciuc îşi

urcase familia pe cai şi fugise de năvala bolşevicilor. În minte îi apăreau doar imaginea unor dealuri împădurite şi figura disperată a mamei, care ţinea de hăţuri calul pe care erau cocoţaţi copii, şi-l conducea pe cărările abrupte, către noua graniţă…

Urmaseră cinci ani de vânzoleală, de mutare şi strămutare, locuiseră un timp la nişte rude, pe lângă Suceava, apoi se aşezaseră în Transnistria. unde părintele Brodânciuc încercase să trezească din nou credinţa printre cei lăsaţi atâţia ani fără Dumnezeu, apoi urmaşe refugierea în ţară. stabilirea într-o zonă din munţi, săracă şi cu puţini ortodocşi, risipiţi printre calvini şi catolici…

Boris crescuse destul de mare. mergea deja la şcoală, când părintele său fusese luat într-o noapte şi trimis… nu se ştie unde, poate pe lumea cealaltă, pentru că familia nu l-a mai văzut de atunci…

Fuseseră goniţi din casa parohială, rătăciseră un timp de colo-colo, trăind din mila oamenilor, apoi coana preoteasă fusese luată şi ea, dispărând la fel de definitiv ca şi soţul ei… Copii se împrăştiaseră în cele patru zări. ascunzându-şi adevărata identitate.

Boris îşi construise o poveste, pe care o spusese cu o sinceritate atât de bine mimată, din cauza disperării, încât fusese foarte convingătoare. În vremurile acelea, nu pierduse nimeni vremea să verifice spusele unui copil amărât, i se făcuseră nişte acte, fusese dat la o şcoală profesională cu internat. Învăţase o meserie şi-şi trăise viaţa.

O viaţă ştearsă, monotonă, potrivită pentru un orfan rămas pe drumuri, după ce părinţii lui, ţărani maramureşeni, plecaţi de-acasă din cauza secetei, muriseră într-un accident pe-un şantier, iar el rătăcise până când autorităţile avuseseră milă de el şi-i găsiseră un cămin…

Aceasta fusese povestea pe care o spusese

miliţienilor şi nu schimbase din ea nicio iotă, timp de cincizeci de ani.

Tot asta ştia despre el şi Zoe, pe care o cunoscuse în copilărie, la şcoala profesională. Fuseseră repartizaţi la aceeaşi fabrică, lucraseră în aceeaşi secţie, iar căsătoria lor păruse cel mai logic lucru din lume colegilor de slujbă.

Nu au fuseseră copii, că Zoe fusese bolnavă, nu putuse să aibă, iar acum rămăseseră tot ei doi. O familie ştearsă, insipidă, nebăgată de nimeni în seamă.

Pentru că aşa dorise el, chiar dacă vremurile se schimbaseră şi nu mai avea de ce să se teamă.

Numai că spaima rămăsese, chiar dacă-şi spunea că greşea, că nu i se putea întâmpla nimic. O îngropase adânc, în el. Dar îi marcase viaţa în asemenea fel, că acum. chiar de-ar fi vrut. nu s-ar fi putut schimba…

Abia se întorsese de la spital, doctorul nu-i mai spunea nimic de la un timp, înţelesese şi el că Zoica nu mai avea nicio şansă, poate că ar fi fost mai bine s-o ia acasă, dar cine s-o îngrijească şi cu ce bani. numai calmantele costau o avere, noroc că acum. la pensie, avea timp din belşug, se ducea şi stătea cu ea toată ziua. fără să vorbească, simţea că-i face bine să-l ştie alături. Venea acasă doar să doarmă şi să se spele, să facă un ceai sau un compot şi să-i ducă Zoicăi, că altceva nu avea voie să mănânce…

Se dezbrăcase şi pusese oala cu apă la fiert. Cumpărase din piaţă nişte prune şi nişte mere. nu prea grozave, dar pentru compot erau foarte bune, trebuia doar să le cureţe ca lumea de coji şi sâmburi, să le taie în bucăţi mărunte şi să le fiarbă încet, până se muiau bine. Zaharina o s-o pună tocmai la sfârşit. Înainte să lase oala să se răcească, ca să toarne zeama în borcane, să le aibă pregătite pentru a doua zi. dimineaţa…

Târâitul soneriei îl făcu să tresară, aproape că scăpă punga cu prune din mână. Cine naiba venise la ora aia?

Poate administratorul, dar era la zi cu plăţile…

Deschise uşa şi privi pe hol. Înainte să vadă prea bine cine stătea în faţa lui, se pomeni împins înăuntru, iar doi indivizi mătăhăloşi, în haine lungi de piele, complet nepotrivite cu vremea caldă încă, intrară în casă şi închiseră uşa după ei.

— *Dobrâi deni. tu varişci Brodânciuc*! zise unul dintre ei, un tip oacheş, solid, tuns scurt, cu aspect milităros.

Boris rămase cu gura căscată. Ce naiba voia ăla de la el?

— Să nu-mi spui că nu pricepi, continuă individul în limba rusă. Am venit să te luăm. Să te ducem unde ţi-e locul. Ai crezut că ai scăpat? Poate că ne mişcăm mai încet decât altă dată, dar fiecare îşi va primi pedeapsa. Dumneata, tovarăşe, eşti cetăţean sovietic, dar ai preferat să te refugiezi printre imperialiştii români. Lagărul din Siberia te aşteaptă, *tavarişci Boris*!

Boris clipi, surprins. Trăise ani de zile cu spaima că i se putea întâmpla aşa ceva – pentru că îi explicase coana preoteasă, cu puţin înainte de a fi ridicată, că figurau pe listele de locuitori ai Bucovinei pe care sovieticii îi revendicaseră, cărora nu li se recunoscuse cetăţenia română şi care puteau fi predaţi oricând bolşevicilor, care voiau să-i judece ca trădători. De aceea căutase să nu atragă atenţia asupra lui. să nu cerceteze nimeni dacă era sau nu din Maramureş.

Dar acum se schimbaseră vremurile, ce tot vorbea aiurea nebunul ăla, de parcă n-ar fi ştiut pe ce lume era?

— Ce vreţi de la mine? se răţoi el. Eu sunt cetăţean român, iar Uniunea Sovietică nu mai există, n-aveţi decât să vă duceţi voi în Siberia voastră! Ieşiţi afară!

— Lucrurile nu-s chiar atât de simple, domnule Brodânciuc, vorbi cel de-al doilea individ, care stătuse până atunci în spatele primului. Nu sunteţi cetăţean român. Actele dumneavoastră sunt false, întocmite în baza

unei identităţi neconforme cu realitatea. Va trebui să mergeţi cu domnul. Ulterior, dacă doriţi, puteţi solicita cetăţenia română. Presupun că vă va fi acordată. Dar asta după ce vă veţi ispăşi pedeapsa dată de statul de care aparţineţi. Apoi. dacă veţi solicita cetăţenie română, veţi fi judecat şi condamnat pentru fals în acte şi alte delicte de acelaşi fel.

Boris nu ştia ce să creadă. Nu putea fi adevărat, iar ca glumă era prea macabră. Pe de altă parte, cine ştia lucruri din copilăria lui. pe care şi el se străduise să le uite?

— Ce vreţi de la mine? întrebă el, circumspect. N-am bani. sunt un biet pensionar, iar soţia mea e în spital…

— Nu-i soţia dumitale, tovarăşe, rânji sovieticul. Te-ai căsătorit cu dânsa în baza unor acte false, căsătoria nu-i valabilă. Presupun că tovarăşa n-a ştiut nimic, că a fost de bună credinţă. Mai bine pentru dânsa, altfel ar fi trebuit s-o arestăm pentru complicitate. Sau a ştiut? Ar fi bine s-o interogăm, să nu scape, dacă-i vinovată.

Ăştia erau nebuni? Doamne, crezuse că scăpase de coşmar, când se prăbuşise URSS-ul, dar nebunia continua! Nu putea fi adevărat, sau visa, sau înnebunise, sau îşi bătea cineva joc de el!

Se ciupi şi-l duru. Nu visa.

Nu putea fi nebun, din moment ce-şi dădea seama de ciudăţenia situaţiei, îşi spuse Boris. Dacă ar fi crezut că se întorseseră vremurile de altă dată, când bolşevicii ridicau oamenii din case, ca să-i trimită în Siberia, atunci ar fi fost nebun.

— Te înşeli, tovarăşe, răspunse individul cel oacheş gândurilor sale. de parcă le-ar fi citit. Eşti nebun tocmai pentru că te îndoieşti de existenţa noastră. N-are rost să te ducem în lagăr. Acolo ai fi fost închis pentru a fi reeducat. Dar se pare că nu există nicio şansă ca să devii un adevărat om sovietic. Aşa că te condamn la moarte.

Sentinţa va fi dusă la îndeplinire imediat. Nu se acceptă recurs, nici graţiere.

Individul scoase pistolul greu, cu ţeavă lungă, imensă, şi

1 îndreptă spre Boris, care simţea că scena aceea imposibilă era. totuşi, adevărată, dar nu îndrăznea să-şi ţipe deznădejdea, nefiind complet sigur că nu-i doar un coşmar…

Glonţul îl lovi în mijlocul frunţiii, iar îndoielile dispărură.

Ianis rămăsese la birou târziu, mult după ora normală a încheierii programului. Fetele rămăseseră şi ele, nu îndrăzniseră să plece la ora cinci, ca de obicei. Oricum aveau enorm de lucru, calculatoarele le făceau în continuare figuri, deşi le schimbaseră de mai multe ori. Firma furnizoare nu făcuse niciun fel de dificultăţi în înlocuirea echipamentelor de calcul. Doar unul dintre băieţii de la depanare mărturisise că nu văzuse în viaţa lui o asemenea sumedenie de pene ciudate, inexplicabile şi ireparabile.

Abia într-un târziu. Ianis îşi dăduse seama că nu avea nevoie de martori şi-şi expediase acasă colaboratoarele, spre uşurarea lor.

Acum stătea singur în încăpere, în lumina slabă a veiozei, măcinându-se în gânduri de răzbunare.

Venise momentul să arate găştii ălei a de idioţi cu cine se pusese. Dăduseră cu băţul în viespar, păi atunci să se aştepte să fie

Durase mult până se decisese, unchiul lui îi atrăsese încă o dată atenţia să nu treacă la măsuri extreme, care ar putea să atragă atenţia asupra activităţii lui. decât dacă nu avea o altă soluţie.

Şi se părea că nu avea.

Şirul de necazuri nu putea fi provocat numai de întâmplare, aici era vorba de un sabotaj intenţionat.

Răbdase destul. Trebuia să acţioneze.

Auzi uşa deschizându-se şi nu se miră, idioata aia de Sultana iar blocase yala şi nu se încuiase, noroc că rămăsese în birou, că nu plecase înaintea fetelor, altfel cine ştie ce-ar fi găsit la întoarcere, dimineaţa… Poate că şi chestia asta făcea parte din sabotajul acela neîncetat… Exact asta îi mai lipsea, să-i fie jefuit sediul…

Auzi paşi pe coridor şi zări. prin uşa deschisă, o siluetă de bărbat înalt.

Sosise kurdul.

Decise să-l aştepte stând jos, să-i arate de la început că el era şeful, iar celălalt un simplu angajat. Un simbriaş care trebuie să îndeplinească ordinele celui care-l plăteşte.

— Bună seara, domnule Papanicolau, zise bărbatul, intrând şi rămânând în picioare, lângă uşă.

Lumina răspândită de veioză îl lumina doar parţial, lăsându-i figura în umbră. Glasul cu care rostise salutul era blând şi catifelat, puţin şuierător, cu o nuanţă vagă de ceva… *hipnotizant*.

Ianis apucă să se întreba de unde naiba îi veniseră ideile alea, înainte ca străinul să se apropie şi să se planteze drept în faţa biroului.

— M-aţi chemat ca să încheiem nişte socoteli, nu-i aşa? şopti molcom glasul acela, ca mângâierea unei basmale de mătase.

Numai că adăugă el cu un oftat ce exprima un regret profund, nu întotdeauna socotelile de acasă se potrivesc cu cele făcute de ceilalţi din târg…

Cu un gest calm. fără grabă – dar teribil de iute, remarcă Ianis cu o mirare ce nu se transformase încă în spaimă – kurdul (dacă o fi fost kurd. tot aşa de bine putea să fie şi chinez, ba nu. chinez nu putea să fie, era prea solid, era kurd sau arab, avea acea masivitate *zveltă*, cu mişcări de felină, ba nu, de reptilă, pe care o au asiaticii) scoase un pistol şi-l îndreptă către cel care stătea încă pe

scaun.

Ianis rămase o clipă înlemnit, apoi mirarea i se transformă, în sfârşit, în spaimă, vru să urle de groază, încercă să ducă mâna spre sertarul în care îşi ţinea pistolul, zări însă ochii kurdului (oare era kurd? oare era om?) lucind verzui în întuneric şi-şi dădu seama că glonţul reprezenta perspectiva lui de viitor cea mai puţin îngrozitoare.

Aşa că închise ochii şi aşteptă, crispat, izbitura plumbului…

Antisemiţii dăduseră târcoale blocului toată noaptea trecută.

Se furişaseră prin beznă, spionând, cercetând, plănuind.

Plănuind moartea lui.

Stătuse încuiat în casă nu numai în noaptea aceea, ci şi a doua zi. Privise din când în când pe fereastră.

Antisemiţii nu plecaseră, nu se feriseră de lumina zilei. Acţionau făţiş, fără teamă.

Ce aşteptau, atunci?

Probabil că lăsarea întunericului. Lumea nu ar fi acceptat asasinate, exista totuşi decenţă, existau încă adepţi ai democraţiei. Vor fi reduşi la tăcere în curând.

Ştia el. Mai văzuse chestiile astea, cu ani în urmă.

Se profita de spaima cetăţenilor respectabili, de frica lor de a se implica. Iar când aceştia îşi dădeau seama că era în joc chiar existenţa lor, era prea târziu.

Lumea nu se schimba de loc, oamenii făceau aceleaşi greşeli.

Iar antisemiţii profitau.

Afară se întunecase bine.

Trase perdeaua şi privi din nou afară. Becurile din stradă luminau bine, suficient de bine ca să-şi dea seama că strada era pustie, doar câţiva copii se grăbeau spre casă, chemaţi la cină de mame îngrijorate.

Atunci de ce-i era frică?

De unde spaima aceea groaznică, dacă nu exista niciun motiv?

Temerile lui fuseseră inutile? Fuseseră doar manifestarea spaimei acumulate în atâţia ani de teroare?

Probabil. îmbătrânise, mintea nu-l mai ajuta ca altă dată, nu mai avea nici curajul inconştient de altă dată… Şi probabil că nu se obişnuise cu gândul că trebuia să accepte voia Domnului, cel care-şi supusese poporul atâtor încercări…

Un ceai de tei, liniştitor, un somn bun, iar a doua zi se va trezi odihnit, şi va râde de spaime şi temeri…

Uşa se deschise încet, se dădu de perete, făcând loc unui bărbat solid. În spatele lui se zăreau încă doi, cu atitudine de subalterni.

Individul solid purta pantaloni de călărie, cu cizme lucioase, până sub genunchi. Şi o bluză prinsă într-o diagonală din piele neagră.

Care era culoarea bluzei? Cafenie? Neagră? Verde?

Nu-şi dădea seama.

Dar avea vreo importanţă culoarea?

— Bună searajidane! şuieră individul, cu un glas plin de-o ură calmă. Ai câştigat premiul acordat de organizaţia noastră: te vom transforma în săpun!

Şi începu să hohotească, încântat de gluma lui idioată.

Iacob Segal închise ochii, încercând să se convingă că era doar un coşmar, dar durerea arzătoare îl convinse de realitatea coşmarului…

În blocul 2, la mică distanţă de blocul 3, Călin Popescu îşi bătea nevasta.

Scandalul începuse de la o vorbă aruncată mai mult în glumă, o remarcă acidă la adresa guvernului şi a coaliţiei de la putere. Mirela Popescu nu fusese niciodată o mare admiratoare a partidului aflat acum în opoziţie, dar

probabil că o mâncase limba – sau nu-şi dăduse seama că soţul ei era în ultimul hal de nervos – şi se apucase să-şi bată joc de iluziile lui – cam prosteşti, trebuie să recunoaştem. Ca urmare, lui Călin îi sărise ţandăra şi-i cârpise o palmă.

Apoi, ca şi cum ar fi sărit un dop care-i blocase ani de zile furia, se năpustise asupra ei cu pumnii.

Mirela încasase palma prea surprinsă ca să spună sau să facă ceva – soţul ei n-o atinsese nici cu o floare în cei cincisprezece ani de căsnicie – apoi, năucită de durere, începuse să ţipe. După aceea, durerii se adăugaseră jignirea, furia neputincioasă şi dorinţa de răzbunare, aşa că începu să riposteze, să urle insulte şi să scoată chiăieli asurzitoare.

Bineînţeles, scandalul indignă vecinii – ziduri ca la bloc, ce să-i faci. se auzea totul – câţiva interveniră, sunară la uşă, insistent.

Călin, şi mai enervat de faptul că era întrerupt, se duse la uşă, o deschise şi, fără a mai pierde timpul cu vorbe inutile, trase un pumn în nas celui care apăsa de zor pe butonul soneriei. Alţi vecini, care se strânseseră pe palier, curioşi, interveniră imediat.

Peste o jumătate de oră, când Mirela sună la poliţie, încăierarea se întinsese pe trei etaje, implicând vreo douăzeci şi cinci de persoane. Trei erau rănite grav şi au fost duse cu salvarea direct la spitalul de urgenţă, pentru intervenţii chirurgicale de amploare.

Deşi a fost nevoie de douăzeci de poliţişti ca să-i potolească pe bătăuşi, niciunul dintre ei n-a fost în stare să dea o explicaţie cât de cât logică privind cele întâmplate.

În timp ce aştepta la secţia de poliţie, ca să dea o declaraţia asupra celor întâmplate, Mirela îşi dădu seama că toată viaţa fusese terorizată de gândul că soţul ei ar putea s-o bată…

Dorel încercase să adoarmă, dar, ca niciodată,

somnul nu reuşea să-l acopere cu pătura lui întunecată.

Se tot gândea la cauzele visului său, la înţelesul ascuns al faptului că nu oglindea de loc încrederea sa obişnuită în milostenia Domnului.

Se zvârcolea în pat, mototolind aşternutul. Aşa că ţârâitul soneriei i se păru un sunet eliberator.

Îşi puse un halat şi se grăbi să se ducă la uşă. Deschise şi

1 văzu pe Vladimir Mulţescu.

— Bună seara, Dorele, îl salută bărbatul. V-aţi culcat deja?

— Bună seara, domnule Mulţescu. Mă pregăteam de culcare, dar nu m-aţi deranjat cu nimic.

— Domnul Dumitraşcu nu-i acasă?

— E plecat cu mama la nişte rude. S-ar putea să vină abia spre dimineaţă. Vă pot ajuta cu ceva?

— Venisem să plătesc întreţinerea. Nu-i nimic, o să trec pe aici mâine, când o să mă întorc de la serviciu… Am o perioadă mai încărcată la slujbă şi ajung acasă târziu, de aceea n-am reuşit să trec pe la biroul domnului Dumitraşcu…

Biroul administraţiei era într-o cămăruţă care servise de uscătorie – sau ar fi trebuit să servească pentru asta într-o altfel de societate. Liciniu îşi stabilise un program de plată a întreţinerii, între cinci şi şapte, de două ori pe săptămână, dar erau destui care veneau la el acasă, ca să-i lase banii.

— Nicio problemă, domnule Mulţescu, poftiţi înăuntru, vă dau imediat chitanţa, că tata a pregătit-o din timp, ştia că nu-s probleme cu dumneavoastră…

Vladimir intră şi se aşeză pe fotoliul din pluş, la invitaţia băiatului. Dorel se duse la bucătărie, unde lăsase tatăl lui cutia cu actele şi banii asociaţiei, luă chitanţa şi i-o dădu vizitatorului, după care numără atent banii.

Băiatul tăcu un moment, apoi, dându-şi seama că

Mulţescu aştepta să-i spună ceva, ca să poată să plece, zise, şovăitor:

— Domnule Mulţescu. cu banii e în regulă. Însă aş dori să vă întreb ceva… V-am văzut de multe ori cu nişte cărţi… Probabil că vă pricepeţi… Oricum vă pricepeţi mai mult decât mine…

Vladimir rămase cu gura căscată. Ce voia băiatul ăla de la el? Nu-l cunoştea atât de bine pe Dorel ca să bănuiască despre ce-ar putea fi vorba. Răspunse, fără prea multă încântare:

— Tu întreabă-mă, Dorele, şi o să vedem dacă ştiu să-ţi răspund. Sau dacă răspunsul meu o să te mulţumească.

Băiatul se gândi îndelung, încercând să-şi formuleze mai întâi în minte întrebarea. Vladimir rămase impresionat de expresia de concentrare dureroasă de pe figura lui Dorel. Fu convins că, indiferent ce-l va întreba băiatul, era expresia unei preocupări profunde, reprezenta ceva de-o importanţă capitală pentru el.

— Domnule Mulţescu, din câte aţi citit, ce credeţi, există un spirit al răului, o întrupare a acestuia?

La orice s-ar fi aşteptat Vladimir, numai la o asemenea întrebare nu. Nu se grăbi să răspundă, cântărindu-şi bine cuvintele, neştiind în ce măsură va corespunde aşteptărilor adolescentului.

— În Vechiul Testament, Satana apare doar în Cartea lui Iov, nu neapărat ca un spirit al răului, iar în Geneză, şarpele nu-i identificat cu Satana… în Apocalipsa lui Ioan se vorbeşte de Satana, care va stăpâni un timp pământul… Sigur, creştinismul consideră, în prezent, că există un arhanghel prăbuşit, care luptă împotriva stăpânului ceresc…

— Dar dumneavoastră ce credeţi?

— Multă vreme am crezut că nu există Satana, mărturisi cu nostalgie Vladimir. Că acest duh al răului a fost inventat de om. pentru a-şi justifica păcatele. *Nu-i vina*

mea, m-a împins Cel Rău!

O scuză copilărească. Apoi am început să mă îndoiesc de propria mi idee… Da, acum cred că există un duh vrăjmaş, care se hrăneşte din greşelile noastre, care ne produce spaimă şi profită de ea. Probabil că a apărut tocmai din acumularea păcatelor noastre, şi devine tot mai puternic pe măsură ce păcatele şi spaima oamenilor de pedeapsă cresc… Probabil că Dumnezeu ne-a lăsat – să sperăm că doar pentru un timp – în stăpânirea Satanei…

Vladimir rămase un timp tăcut, apoi îşi continuă mărturisirea:

— Omul este încă o făptură-copil. Face prostii, apoi – abia apoi – se gândeşte că s-ar putea să fie pedepsit. Atunci încearcă să-şi ascundă faptele. De cine? Dumnezeu vede oricum totul, nu poate fi minţit! Deci. din cauza minţii sale necoapte – de aceea nici nu foloseşte pe deplin puterile creierului său, pentru că mintea nu i-a ajuns la maturitate – omul merge din greşeală în greşeală, din spaimă de a nu fi pedepsit îşi ascunde greşelile, provocând altele…

— Eu nu cred că oamenii păcătuiesc din spaimă, îl contrazise cu siguranţă de sine Dorel. Spaima te potoleşte, te face să nu mai greşeşti.

— Fals, tinere prieten! Această spaimă nu-i neapărat conştientă, ea se află în subconştientul nostru şi ne condiţionează acţiunile fără să ne dăm seama. Ne face să ne modificăm normele de comportare socială, criteriile de valoare. Ne convingem că un anumit lucru este bun pentru a ne justifica prosteşte: *n-am ştiut căi un lucru rău*! Ba am ştiut, dar am construit o întreagă structură ideologică pentru a ne acoperi eventualele mustrări de conştiinţă. Chiar şi indiferenţa faţă de propriile păcate şi slăbiciuni este o dovadă a acestei spaime. Spiritele cu adevărat puternice acceptă că au făcut rău şi nu încearcă să se justifice. Spaima zace în noi, spaima ne conduce. Spaima

de viaţă, spaima de moarte, spaima de pedeapsă…

— Există un adevăr în ceea ce spuneţi, dar şi o mare eroare, replică Dorel. Nu-mi dau seama acum care-i adevărul şi care-i greşeala, însă simt că lucrurile nu-s atât de simple pe cât par. Da, spaima este prietenul Duşmanului, dar numai pentru că ne întunecă raţiunea. Nu cred că Domnul ne-a înzestrat cu spaimă.

— Nu, sigur că nu, îl aprobă Vladimir. Domnul ne-a înzestrat cu inocenţă. Inocenţa îţi permite să greşeşti, dar îţi permite şi să te căieşti, să-ţi ispăşeşti greşeala… Da, să-ţi ispăşeşti greşeala… Ştii. dragul meu, întotdeauna am considerat că ortodoxia greşeşte într-o singură privinţă. În raport cu catolicismul: în privinţa purgatoriului. Nu pot să cred că Dumnezeu este atât de nemilos încât să te condamne fără drept de apel. Nu-mi pot imagina lucrurile doar în alb şi negru. În rai şi iad. Nu se poate să nu existe o ispăşire, chiar dacă aceasta trebuie să dureaze milioane de ani. Pentru că, oricât de îndelungată ar fi acea ispăşire, ea poate fi suportată dacă există speranţa că o dată şi o dată, vei cunoaşte lumina… în timp ce chinul veşnic e fără de speranţă…

Zâmbi, visător, apoi spuse:

— Am citit cândva un roman SF. Pe vremea când mai citeam aşa ceva. Ideea autorilor – erau doi, n-are rost să-ţi spun numele lor

— Este că fiecare 0111 ajuns în iad va rămâne acolo până când va înţelege de ce a fost condamnat şi se va căi pentru greşelile sale. În momentul acela va fi iertat şi va putea să părăsească infernul. Pentru că ar fi o manifestare de sadism să torturezi pe cineva care şi-a primit deja pedeapsa, care are remuşcări pentru faptele sale…

Vladimir tăcu un moment, apoi zâmbi:

— Evident, îţi dai seama că tot ce ţi-am spus reprezintă nişte puncte de vedere nu foarte conforme cu dogmele religioase. Voiam doar să-ţi explic că viaţa

noastră, atât de fragilă şi de trecătoare, se află sub semnul spaimei. Iar această spaimă, care ne poate înrâuri cursul existenţei, poate fi înfrântă doar de sufletele mari şi – mai ales – pure. Iar dacă la aceste spaime existenţiale se adaugă altele, cu referiri la concreteţea vieţii cotidiene, atunci orice 0111 poate s-o ia razna rău de tot.

— Adică să devină influenţabil de cel rău, concluzionă Dorel.

— Exact. Acum, dragă prietene, îmi spui şi mie de ce mi-ai pus această întrebare bizară?

Dorel păru bucuros de întrebare, fu gata să-şi descarce sufletul, să spună ce-l apăsa… dar se răzgândi în ultimul moment.

— Nu cred că sunt pregătit acum…

Vladimir reuşi cu greu să-şi stăpânească o tresărire de dezamăgire, dar băiatul continuă:

— V-aş ruga însă să-mi mai daţi voie să vă plictisesc cu tot felul de întrebări… poate o să capăt curaj să vă spun care-i problema mea…

— Foarte bine, dragul meu. Poţi să mă vizitezi oricând. Sau, mai bine zis, se corectă el, mai puţin în zilele următoare, pentru că am de executat o lucrare importantă, stau la serviciu şi peste program, după cum ţi-am povestit când am venit… Dar peste o săptămână, două. se termină şi o să am destul timp la dispoziţie, îmi va face deosebită plăcere să stăm de vorbă…

Abia plecase poliţia de pe scara 2 a blocului 2 din strada Sfântul Raimond, că izbucni scandalul pe scara 1 a aceluiaşi bloc.

Familia Tănase abia terminase de zugrăvit şi de amenajat apartamentul. Invitaseră cei doi, trei vecini de palier – împreună cu soţiile – care dăduseră o mână de ajutor, să sărbătorească evenimentul.

Mona-Liza Tănase era cunoscută în tot blocul pentru reţetele ei grozave, aşa că toată lumea decisese că

trebuiau s-o ia încet, că aveau destul timp până dimineaţa, că nu-i chemase nimeni să facă ore suplimentare în sâmbăta aceea. Aşa că se aşezaseră cu toţii la masă, la nişte mizilicuri, nişte plăcinte cu brânză sărată şi o pizza cu ciuperci şi peşte afumat. Mona-Liza adusese chiar şi un castron cu piftie de pasăre, ca să nu mai facă după aceea drumuri la bucătărie, că, zicea ea, *mi s-au tocit călcâiele de atât stat în picioare şi frecat la pereţi*. Deciseseră, de comun acord, ca felul următor – *masa următoare* – să fie adus abia după o oră.

În timp ce mesteca o bucată de piţă, Cocuţa Borlan, vecina de alături şi colegă de serviciu cu Mona-Liza, simţi că-i rămâne bucătura în gât. Reuşi să îngaime:

— Mom. uită-te la tavan, în colţul ăla dinspre baie, şi spune-mi că visez!

Se uitară cu toţii. Nu visa, pe tavan se ivise o pată mare, ce se întindea iute.

— Ce ţi-am spus, Tudore, şuieră Mona-Liza, chiar înainte să ne apucăm de lucru? Ţi-am zis eu că paţachina o să ne inunde numai de-a dracu', imediat ce o să terminăm treaba?

— Mi-ai spus, o aprobă soţul şi se ridică.

— Ce faci, Tudore? întrebă Cocuţa.

— Mă duc s-o omor pe curvă!

N-a omorât-o, că nu era acasă. S-a mulţumit să-i spargă uşa, ca să închidă apa de la baie. Numai că apa era închisă, apa venea de la etajul de deasupra, aşa că atunci când individa a apărut, au avut motiv să se certe şi să susţină cu toţii că au dreptate…

Claudia Ionescu descuie uşa cu gesturi automate, aproape fără să-şi dea seama ce face.

Îşi scoase pardesiul de culoare albastră închis (nu-i putea spune manta, pentru că era destul de elegant) al uniformei, şi-l atârnă în cuierul din hol. Apoi intră în sufragerie şi se lăsă să cadă pe canapea.

Toate astea cu gesturi automate, inconştiente.

Nu-şi dădea seama ce se întâmpla cu ea, de câteva ore era într-o proastă dispoziţie îngrozitoare. Mai bine zis, de când se lăsase întunericul. Ştia precis lucrul ăsta, pentru că îşi făcuse treaba cu spor, lucrase liniştită şi, după ce terminase totul, stătuse un pic de vorbă cu Steluţa.

Totul fusese în regulă, se distrase de minune, Steluţa avea un talent deosebit de a imita tot felul de persoane, mai ales dintre şefi.

Apoi se întorsese în birou. Tot bine dispusă.

Era singură, ceilalţi erau plecaţi în concediu sau cu diferite treburi. Nici nu mai avea nimic urgent de făcut.

Aşa că rămăsese la birou, uitându-se pe fereastră, lăsându-se în voia gândurilor.

Îşi imaginase cât de bine o să fie în weekend-ul acela, pe care urma să-l petreacă acasă, doar ea cu Mitei, încuiaţi în apartament, ca să nu-i deranjeze nimeni…

Trebuia să facă toate cumpărăturile din seara aceea, să pregătească totul din timp, ca după aceea să nu mai aibă nimic de făcut, doar să se giurgiulească şi să se drăgostească…

Apoi apăruse Mitei, care se mirase că stătea singură, pe întuneric. Nici nu-şi dăduse seama că se înserase.

O sărutase cam în grabă, apoi îi spusese că intervenise ceva, că şeful îi oferise o ocazie să se remarce, o misiune specială – despre care nu avea voie să-i dea niciun amănunt, o să afle ea totul, după ce se va termina.

Apoi plecase, pretextând că nu mai putea să stea, avea multe de făcut, să-şi pregătească un plan, să-l expună şefului, să stabilească nişte întâlniri, să contacteze nişte informatori…

Fusese atât de grăbit să-i spună că nu mai petrece weekendul cu ea şi să plece, să-şi vadă de treburile lui, că nici nu aprinsese lumina, deşi tot el se mirase că stătea

singură în beznă, ca bufniţele…

Rămăsese singură, dezamăgită.

Şi îngrijorată.

Mitei fusese atât de preocupat de misiunea lui, că nici măcar nu găsise de cuviinţă să-şi exprime regretul că din weekend-ul lor se alesese praful.

De parcă s-ar fi bucurat că avea un motiv să nu mai petreacă două zile numai cu ea.

Poate că, de fapt, se bucura. Poate că se oferise voluntar pentru misiunea aia ciudată, apărută aşa, din senin, doar ca să scape de o corvoadă neplăcută. Pentru că asta ajunsese ea, o corvoadă neplăcută.

Asta în situaţia în care povestea cu misiunea era adevărată.

Mitei ştia că n-o să îndrăznească să se ducă să-l întrebe pe colonelul Rădoi dacă aşa stăteau lucrurile. Şi dacă, prin absurd, şi ar fi strâns tot curajul şi s-ar fi dus pe capul colonelului, acesta nu i-ar fi spus nimic, apărând secretul operaţiunii. Nu i-ar fi spus nimic nici dacă nu se desfăşura nicio acţiune deosebită, din solidaritate masculină. De fapt, în ce calitate i-ar fi cerut colonelului să-i dea nişte informaţii secrete? în calitate de amantă? Că nevastă nu-i era lui Mitei, nici măcar logodnică sau concubină, adică persoană care stabilise o legătură cunoscută şi de ceilalţi, legătură acceptată ca atare. Nu, tot la rugămintea lui Mitei ţinuseră legătura lor secretă, să nu le încurce şansele de promovare.

Şi dacă Mitei nu pleca în vreo misiune, atunci unde se ducea?

Pentru că nu era numai chestia că se plictisise de ea.

Mai mult ca sigur că-şi găsise alta.

Dacă-şi găsise alta, ea ce-o să se facă?

Stătuse în întuneric, fără vlagă, incapabilă să se mişte, până venise femeia de serviciu, ca să strângă coşurile cu gunoi. Femeia se minunase găsind-o aşa, dar

nu spusese nimic. Claudia îşi strânsese în grabă lucrurile şi plecase.

Tot drumul spre casă se întrebase acelaşi lucru care-i frământase mintea în timpul în care stătuse singură în bezna din birou: ce-o să se facă ea fără Mitei? Ce însemna lumea şi viaţa fără Mitei?

Mai cunoscuse bărbaţi înaintea lui, dar niciunul nu o fermecase, n-o stăpânise, n-o făcuse să se bucure de existenţă, de trupul ei, nu-i demonstrase prin fapte că viaţa era o adevărată bucurie…

Iar acum tot el îi arătase că viaţa era de fapt un chin, că orice bucurie îţi era dată doar ca să simţi mai puternic durerea, când bucuria respectivă îţi era luată cu brutalitate, de parcă ţi-ar fi fost ruptă atât din came, cât şi din suflet…

Merita oare să trăieştk» asemenea viaţă? O viaţă fără Mitei.

Merita oare să suferi? Cum să nu suferi fără Mitei?

Ce fel de viaţă ar fi dus mai departe, şi chiar suferinţa, ce fel de suferinţă ar fi fost fără Mitei?

Nu, viaţa nu-i mai oferea nimic.

Şi atunci, ce rost avea să mai trăiască?

Chiar, de ce să nu termine totul imediat, cât timp durerea nu devenise exasperant de puternică?

Se ridică de pe fotoliu ca un automat, se duse la dulapul în care-şi pusese arma personală (pe cea de serviciu o lăsase la sediu, bineînţeles).

Apoi, fără să mai stea pe gânduri, duse pistolul la tâmplă şi apăsă pe trăgaci.

În acea fracţiune de secundă, dintre apăsarea pe trăgaci şi izbitura glonţului, Claudia avu impresia stranie că auzi un râs batjocoritor. Numai că nu apucă să se mire, nici să se întrebe cine râdea. Bucata de plumb înveşmântată în cămaşă de oţel îi spulberă creierul.

Dorel se întinsese din nou pe pat, după plecarea lui

Vladimir Mulţescu. Încerca să nu adoarmă. Părinţii urmau să vină târziu, poate abia în zori, iar dacă visul lui o va lua razna, cine l-ar trezi şi l-ar salva de colţii şarpelui înfiorător?

Auzi cu surprindere ţârâitul soneriei.

Cine naiba venise la ora asta? Ce se întâmpla, nimeni n-avea somn în noaptea asta?

Îşi puse halatul şi se duse să deschidă, întrebându-se cine putea să fie. Nu mai avea nicio chitanţă pregătită, deci nu era cineva care voia să-şi plătească întreţinerea. Spera că nu se spărsese vreo ţeavă sau intervenise vreo încălcare flagrantă a regulamentului asociaţiei de locatari, de era neapărată nevoie de administrator…

Se holbă uimit la individul care stătea preocupat în faţa uşii. Nu-l cunoştea, nu-l văzuse în viaţa lui.

— Bună seara, zise bărbatul, puţin stânjenit. îmi cer scuze că vă deranjez la o asemenea oră. Aş dori să vorbesc cu domnul Dumitraşcu.

— Tata nu-i acasă. Vă pot ajuta cu ceva?

— Mda… Mă numesc Theofil Şerb şi locuiesc în casa de peste drum, la numărul 12… Aş fi vrut să mă uit un pic în subsol, pentru nişte probleme legate de fundaţia blocului… S-ar putea să afecteze fundaţia casei mele…

— După cum v-am spus, tata nu-i acasă. Încercaţi mâine.

— Bine, mulţumesc. Mă scuzaţi că v-am deranjat… Bună seara.

Omul se întoarse, gata să plece, când Dorel îl opri:

— Numai o clipă…

Nu-şi explica de ce se răzgândise. Poate din cauza politeţii individului, care nu-l tratase ca pe un adolescent, se purtase cu el ca şi cu un om matur.

— Staţi o clipă să iau cheia şi să mă îmbrac.

— Nu vă deranjează să coborâţi în subsol? se interesă individul, realmente îngrijorat. Am înţeles că aţi trecut

printr-o experienţă groaznică în locul acela…

Dorel se mulţumi să dea a lehamite din mână.

Sincer vorbind, nu-şi explica de ce făcea ceea ce făcea.

Dacă i-ar fi cerut cineva să coboare în subsol, în plină zi, ar fi refuzat îngrozit. Iar acum, în miez de noapte, se oferise de bunăvoie!

Probabil că bărbatul acela cu nume bizar, ce s-ar fi putut traduce *Robul iubitor de Dumnezeu*, trezise în el o încredere deosebită, pentru că *ştia* că alături de el nu putea să păţească nimic.

Coborâră amândoi scările, iar Dorel descuie lacătul ce atârna de uşa grea. din metal, ce bloca trecerea spre străfundurile blocului. Apoi apăsă pe comutator, aprinzând lumina în subsol. Nu se întâmplă nimic deosebit, pur şi simplu se aprinseră becurile.

Nici atunci nu se întâmplase nimic când apăsase pe comutator.

Bărbatul acela, domnul Şerb, da, aşa se cuvenea să i se adreseze, coborî liniştit scările, cu un aer că nu se aştepta la nimic deosebit. Dorel se luă după el.

În subsol, lumina becurilor arunca umbre bizare, care păreau că se târăsc pe podea, că atârnă greu, lipicioase de tavan. Becurile se aflau la capătul unor sârme lungi, iar filamentele încinse se găseau puţin deasupra capetelor lor. Înaintau printr-un soi de tunel de lumină, înconjurat de beznă, o beznă ciudată, prin care se zăreau vag ţevi şi conducte, cu robinete şi vane…

O imagine stranie, ce părea artificială, dintr-o lume ciudată, diferită de cea obişnuită…

Theofil Şerb se dusese către pereţii din fund ai subsolului, căutând ceva numai de el cunoscut, fără să scoată o vorbă.

Dorel rămase locului, privind în jur, examinând atent înfăţişarea aceea bizară, diferită de cea pe care o ştia el şi,

totodată, ciudat de familiară…

De unde cunoştea imaginea aceea, ruptă parcă dintr-un film din perioada expresionismului german?

Apoi, ca un fulger lovind din senin, revelaţia ţâşni, necruţătoare: subsolul blocului în care locuia era chiar tunelul în care-l fugărea, noapte de noapte, şarpele cel cu figură omenească!

Şocul fu atât de puternic, că Dorel nu se putu împiedica să nu scoată un ţipăt uşor.

Bărbatul cel bizar se întoarse cu faţa spre el, de lângă peretele pe care-l cerceta, şi întrebă calm, de parcă surpriza lui i se părea cel mai normal lucru din lume, de parcă asta aşteptase toată seara şi se mira că Dorel abia acum se dumirise:

— Ai recunoscut, în sfârşit, *locul aceW*.

Dorel înlemni. Întrebarea lui Theofil îl surprinsese mult mai mult decât descoperirea faptului că locul în care se desfăşura coşmarul lui era identic cu subsolul în care fusese gata să-şi piardă viaţa.

— Acum, că ai început să te lămureşti, cred că-i cazul să discutăm pe îndelete, să afli multe lucruri. Dar asta peste câteva zile – sau săptămâni –, când prietenul tău va termina lucrarea aceea urgentă. Nu mă simt în stare să explic de mai multe ori ciudăţenia pe care eu însumi am descoperit-o de curând – mai bine zis, pe care am acceptat-o de curând. Să mergem, am văzut tot ce aveam de văzut aici. Iar tu ai făcut suficiente descoperiri pentru o zi. Oricum, poţi să te culci liniştit, somnul nu-ţi va fi tulburat de coşmar în noaptea asta. Ce va fi mâine… vom vedea.

În momentul acela, ca şi cum cineva ar fi răspuns surprizelor pe care le trăise Dorel cu o altă surpriză, din blocul de deasupra lor se auziră împuşcături zgomotoase, ca nişte bubuituri de tun.

Când Luciniu şi Maria Dumitraşcu ajunseră acasă, pe la şase dimineaţa – pentru că stătuseră la rude până

porniseră tramvaiele, chiar dacă de pe la două, trei nu se mai băuse, că veniseră să se simtă bine, nu să se îmbete ca porcii –, văzură în faţa blocului 3 mare vânzoleală: maşini de poliţie, ambulanţe, oameni în uniforme şi halate albe…

În timp ce se întrebau ce se întâmplase, din bloc ieşi locotenentul Pleahăţ, care-i zări şi-i salută, dând din cap, apoi veni către ei.

— Bună dimineaţa, domnule Dumitraşcu. Nu ştiu ce se petrece în blocul ăsta, dar ar trebui să-mi găsiţi o cameră aici, să nu mai bat drumul în miez de noapte.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Luciniu. deşi abia aştepta să se culce.

— Nu ştiu ce să spun… O mulţime de împuşcături, se pare…

Locotenentul rămase un pic pe gânduri, apoi continuă:

— Da, în noaptea asta am avut doar împuşcături, putem zice… Chiar dacă, din punct de vedere criminalistic, cazurile sunt foarte diferite. O sinucidere, o reglare de conturi, două asasinate politice…

— Asasinate politice? se minună Luciniu.

— Sau crime deghizate în asasinate politice. De exemplu, apartamentului lui Iacob Segal a fost umplut cu svastici desenate cu sânge… şi tot felul de fraze antisemite. N-aş fi crezut că la noi în ţară există organizaţii extremiste capabile de crimă.

— Tocmai pe domnul Segal să-l omoare! se miră Luciniu. Un om atât de cumsecade…

— În apartamentul lui Boris Brodânciuc s-a descoperit un mesaj, mâzgălit tot cu sânge, în limba rusă. Traducătorul poliţiei mi-a spus că înseamnă *Moarte trădătorilor*. Cazul a fost preluat de cei de la SRI, care bănuiesc că acest Brodânciuc a fost spion.

— Fiţi serios, domnule locotenent! Boris a fost un amărât.

nu spion. Ce-o să facă biata Zoe, cine o s-o îngrijească? Cât despre înmormântare… o să ne ocupăm noi, că n-aveau niciun fel de rude… Pentru domnul Segal o să dau un telefon la comunitatea evreiască, poate se ocupă ei… Şi cine a mai murit?

— Grecul ăla, Papanicolau. Acolo-i clar o reglare de conturi, s-a ales cu un glonţ în cap, iar asasinul i-a vârât în gură o bancnotă mototolită, una de zece mii… Şi mai avem o sinucidere clară – deşi nu avem nicio scrisoare, cum se lasă de obicei. Mai mult, colega noastră, Claudia Ionescu îşi aştepta prietenul, să petreacă weekendul împreună, iar tipul a apărut în faţa uşii tocmai când s-a auzit împuşcătura şi se strânseseră vecinii. Întârziase pentru că trecuse prin centru să facă nişte cumpărături – trufandale, chestii de lux, de ca nişte porumbei care se pregăteau de distracţie prelungită. Aşa se înţeleseseră, să vină separat, să nu-i vadă vreun coleg. Atunci de ce naiba s-a sinucis Claudia? Şi apropo de împuşcături: medicii propun ore diferite pentru cele patru decese. Şi, după toate probabilităţile, au dreptate. Atunci, cum se face că cele patru împuşcături au răsunat simultan, exact la ora douăsprezece noaptea?

A şasea vineri (12 noiembrie 1999)

Seara începuse într-un fel ciudat: domnişoara profesoară Patriciana Tofilescu, persoană serioasă, cu un trecut ireproşabil, fată bătrână – chiar bătrână, pentru că mai avea câteva luni şi ieşea la pensie – a ieşit în balconul apartamentului proprietate personală, aflat în blocul 2 din strada Sfântul Raimond. Balconul dădea spre blocul 1, între el şi balconul corespunzător din blocul 1 erau, probabil, doar cinci, şase metri. Domnişoara profesoară – de chimie, la liceul de informatică Virgil Grozamă – a stat un timp liniştită în balcon, uitându-se când în stradă, când în blocul alăturat.

Apoi, din senin, fără să fie provocată de nimic, a

început să urle insulte şi să înjure trecătorii – şi universul, în general.

La început, cei care au auzit-o s-au amuzat. Apoi au început să se strângă pe trotuar copii şi mahalagii, care au răspuns insultelor, amuzându-se cu satisfacţie răutăcioasă la replicile cucoanei, aplaudând măscările mai insolite sau mai ieşite din comun.

Scandalul s-a prelungit până târziu, intervenţiile unor vecini scandalizaţi de postura penibilă în care se găsea un cadru didactic respectat neavând niciun succes. Abia după miezul nopţii, femeia s-a prăbuşit epuizată pe balcon, rămânând acolo, leşinată, până când administratorul blocului, ajutat de vecini, a forţat uşa apartamentului şi a dus-o pe profesoară la spitalul de boli nervoase.

Dorel Dumitraşcu şi Theofil Şerb stăteau pe canapeaua din sufrageria lui Vladimir Mulţescu şi priveau stânjeniţi gazda, care se foia prin încăpere, aducând o tavă cu gustări, pahare, răcoritoare, chiar şi o sticlă cu palincă de ţară – pe care Theofil o refuzase simplu, fără explicaţii.

Dorel îl reîntâlnise doar cu câteva zile în urmă pe Mulţescu, care părea că se mutase la institut, pentru că dădea pe acasă doar o dată la câteva zile, să facă baie şi să-şi schimbe hainele. Se treziseră nas în nas pe scară, Dorel se întorcea de la şcoală, Mulţescu se grăbea spre serviciu, apucaseră doar să se salute, iar Vladimir aruncase peste umăr că-l aşteaptă vineri seară, până atunci trebuia neapărat să termine lucrarea sau să-şi dea demisia. O terminase în cursul nopţii trecute, dormise şaisprezece ore, neîntrerupt, se vârâse în pat de îndată ce ajunsese acasă. Se sculase năuc, făcuse un duş şi se răsese. Tocmai terminase cu îmbrăcatul când auzise soneria.

Abia atunci, de parcă doar ţârâitul strident îl trezise cu adevărat, îşi adusese aminte că urma să primească un oaspete.

Se grăbise să deschidă şi se pomenise că, alături de Dorel, stătea un bărbat pe care nu-l cunoştea.

Îi invitase pe cei doi în casă şi trăsese un pic de timp. Pe de o parte ca să se trezească pe deplin, pe de altă parte încercând să-şi imagineze ce se dorea de la el şi să-şi pregătească replicile potrivite.

În cele din urmă, nu mai putu să amâne momentul începerii discuţiei.

Se aşeză pe un fotoliu, în faţa musafirilor, dincolo de măsuţa pe care aşezase gustările şi răcoritoarele, şi zise:

— Hai să vedem despre ce-i vorba.

Adi Saltimbancu ajunsese acasă şi mâncase ceva în grabă. Fără niciun chef.

Se simţea obosit, foarte obosit. îi era lehamite de tot şi de toate.

Probabil că lehamitea aia fusese generată doar de oboseală, pentru că avea toate motivele să fie mulţumit, chiar fericit. Afacerile îi mergeau bine, nu numai că reuşise să câştige câteva licitaţii importante, dar cunoscuse o serie de persoane cu influenţă, care-l puteau ajuta în viitor. Dacă ar fi fost să judece lucrurile ca un snob, reuşise deja în viaţă.

Se gândea tot mai serios să-şi schimbe numele. Nu se potrivea cu poziţia lui actuală. O cunoscută prezentatoare a unui post particular de televiziune îi explicase că numele lui avea o rezonanţă mafiotă, care trezea neîncredere în rândul celor care nu

1 cunoşteau prea bine. Fane Spoitoru, Gigi Cuţit, Nixon, Sadoveanu

— Toate poreclele bizare ale lumii interlope aveau o asemănare prea mare cu numele pe care i-l transmiseseră părinţii. Mai bine să-şi ia un nume banal, dar nu prea banal, că prea se înmulţiseră oamenii de afaceri autohtoni cu nume prea banale. Tănăsescu, că pe tatăl lui îl chema Tănase. Sau Dâmboviţeanu. O chestie de felul ăsta…

Da, ar fi trebuit să fie fericit.

Şi totuşi, când se înnopta şi venea să se culce în apartamentul ăsta amărât – până o să termine construcţia vilei de la marginea Bucureştiului, un căsoi imens, în care o să îngroape o grămadă de bani. dar merita, dacă ţinea seama cine îi erau vecinii – simţea că nu asta îşi dorise de la viaţă. Sau, mai bine zis, nu numai asta. Ştia că îi lipsea ceva ce nu va găsi niciodată.

Ceva ce avusese şi pe care-l pierduse pentru vecie.

Poate de aceea trăgea din greu, ca să nu aibă timp să se gândească la ceea ce nu va mai avea niciodată.

Fusese numai vina lui.

Ba nu avusese nicio vină. Dacă Mioara fusese atât de proastă şi nu-i înţelesese de loc planurile, dacă nu pricepuse ce priorităţi avea, dacă nu fusese în stare să mai aştepte – atunci care era vina lui? Trebuia să-şi sacrifice viitorul de dragul unei femei excesiv de posesive?

Fusese numai vina ei. El nu făcuse nimic care s-o împingă spre… ceea ce făcuse.

Dar nu făcuse nimic s-o oprească.

Pentru că nu ştiuse ce avea de gând. Dacă ar fi ştiut…

— Ce s-ar fi întâmplat, dacă ai fi ştiut, Adi?

Vocea răsunase blând, moale, catifelat, în întunericul din încăpere.

— Dacă ai fi ştiut, s-ar fi întâmplat acelaşi lucru, dragul meu. Este foarte impresionant că ai remuşcări, însă în realitate nu-ţi pasă – şi nu ţi-a păsat vreodată – de mine. Ţi-a păsat întotdeauna doar de tine. Şi-ţi place să te autocompătimeşti, să-ţi demonstrezi fără încetare ce suflet nobil eşti şi cât de mult suferi…

Silueta care se vedea lângă fereastră, în lumina slabă ce se strecura de afară printre draperii, îi era foarte cunoscută. Atât de cunoscută încât ştia că nu avea ce să caute acolo.

Însă, în acelaşi timp, se bucura că o vedea.

Simţea că acum puteau să se lămurească, să se explice. Iar după aceea, cu cugetul împăcat, ar fi putut să aibă o viaţă normală, fără teamă de gândurile nocturne…

— Stai jos, Mioara, şopti el. Să discutăm…

— Să discutăm, Adi. Cine ştie când vom mai avea ocazia…

Silueta se aşeză lângă el, pe canapea.

Adi simţi mirosul de parfum scump, din flori de pădure – care-i plăcuse ei întotdeauna – şi simţi că timpul se întorsese cu adevărat înapoi.

— Mi-a fost dor de tine, şopti el.

— Şi mie, îi răspunse susurul blând al vocii ei.

Trupul femeii se strecură lângă el, îl cuprinse în braţe… întinse buzele spre el… Adi se grăbi să-i răspundă, s-o sărute, plin de dor…

Şi se opri brusc, simţind duhoarea de putreziciune ce ţâşnea dintre buzele pe care le sărutase de atâtea ori, cu nici doi ani în urmă…

Ochii femeii se luminară brusc, ca nişte lanterne fosforescente, scoţând la iveală figura mâncată de viermi, ale cărei buze putrede schiţau un zâmbet plin de cruzime.

Adi încercă să se desprindă din strânsoarea braţelor ce se încolăciseră în jurul lui, dar descoperi cu groază că acestea aveau rezistenţa odgoanelor din oţel.

Iar figura aceea înfiorătoare, marcată de descompunere, cu rânjetul ei terorizant, se tot apropia, şuierând printre buzele putrede:

— Nu te mai zbate atât, Adişor, pentru că de data asta n-o să-ţi mai dau drumul. O să fii doar al meu. N-am de gând să te împart cu cineva. Nu mi-ai spus de atâtea ori că mă iubeşti? Nu cumva acum nu mă mai iubeşti? Să nu mă dezamăgeşti, Adi, că nu ştiu nici eu ce-aş fi în stare să fac!

Adi se zbătea cu disperare, dar în străfundul minţii

ştia că n-are nicio şansă de scăpare…

Încercă să urle, dar buzele acelea putrede se prinseră ca nişte lipitori de buzele lui roşii, sorbindu-i răsuflarea, sufocându1…

Familia Ionel se întorsese de la nuntă cu ultimul tramvai. Petrecerea începuse pe la două, că restaurantul pe care-l găsiseră verii lor, care-şi cununau fata, închidea la zece seara. Patronul le făgăduise să mai lungească o jumătate de oră, dar nu mai mult, pentru că ar fi trebuit să ceară aprobare şi, după cum spunea el, mai mare daraua decât ocaua, pentru că şpaga pe care ar fi trebuit s-o dea depăşea câştigul pe care l-ar fi obţinut, plus că ar fi avut de plată orele suplimentare ale chelnerilor şi bucătarilor. Nu merita. Nici neamurile nu fuseseră dezamăgite de chestia asta, cine mai putea să piardă o noapte la cârciumă? Trecuse vremea tinereţii şi a zbănţuielii, acum li se închideau ochii de cum se însera.

Plecaseră printre primii, că nu avuseseră de gând să cheltuie bani cu taxiul, că te seca la pungă şi la suflet. Apucaseră să prindă tramvaiul şi ajunseseră cu bine acasă. Bine că se terminase şi nunta asta, îşi spunea Niculae Ionel, că-i măcinase nervii nevastă-sa, îi stricase toată plăcerea.

Toată după-amiaza nu făcuse decât să critice tot ce vedea şi, mai ales, ce li se pusese pe masă. Mai întâi îi explicase că toată povestea cu imposibilitatea prelungirii petrecerii peste noapte fusese o minciună sfruntată. Cel care le interzisese să depăşească miezul nopţii fusese preotul, pentru că intrau în post. Mai mult ca sigur că neamurile alea proaste aleseseră ziua nunţii chiar în ultimul moment posibil din punct de vedere religios, ca să prindă reducere la restaurant – pentru că înceta sezonul nuntirilor –, iar ceea ce li se servea erau resturi de la alte petreceri, care avuseseră loc săptămâna trecută. Se uitase cu scârbă la mezeluri, le mirosise îndelung până să se

hotărască să guste din ele, de le stricase pofta de mâncare şi celorlalţi.

După aceea îi căşunase pe carnea de porc. Aflase – că le trăsese de limbă pe femeile din familia socrilor – că porcii fuseseră aduşi de la ţară, nu cumpăraţi de patronul restaurantului de la abator. Din momentul ăla fusese convinsă că animalele nu fuseseră controlate de veterinar şi că erau bolnave de trichiniloză. Nu mâncase nici din sarmale, nici din fripturi. Niculae şi copii – copii fiind cei doi feciori şi nurorile, oameni la peste treizeci de ani – se îndopaseră de zor, carnea fusese fragedă şi gustoasă, treaba Nelei că nu mâncase.

Numai că acum, în timp ce urcau scările din blocul numărul

2, către apartamentul în care se înghesuiseră pentru o zi cu toţii – pentru că fiul cel mare se stabilise la Galaţi şi rămăsese să doarmă la ei, să nu plece obosiţi pe tren – Niculae simţi o senzaţie ciudată: îl dureau foarte tare muşchii de la mâini şi de la picioare, de parcă ar fi cărat toată ziua saci cu nisip.

— Fă Nelo, n-ar fi trebuit să dansăm atât, că nu mai suntem tineri. Cred că am făcut febră musculară…

— Păi dacă n-ai minte! bombăni nevastă-sa.

Glasul îi sunase ciudat, iar Niculae se uită la ea, să vadă ce-o mai supăra.

Se uită şi scoase un strigăt de spaimă: femeia se umflase toată la faţă!

Se întoarse spre copii, iar vorbele îi rămaseră în gât. Şi ei erau umflaţi, de parcă i-ar fi înţepat albinele!

Nela abia reuşi să urce scara până în apartament. Niculae chemă imediat salvarea, dar femeia muri în aceeaşi noapte, în spital. Ceilalţi se vindecară cu greu, după câteva săptămâni de tratament.

Cazul fu puternic mediatizat, ca exemplu de victime ale neglijenţei şi nerespectării normelor sanitare, dar

ciudăţenia – pe care mass-media n-o aminti – era că, în afară de ei, nu se îmbolnăvise nimeni. Iar patronul avea acte cate demonstrau că porcii pe care-i achiziţionase dintr-un sat de lângă Lehliu fuseseră supuşi controlului sanitar-veterinar şi nu prezentaseră niciun fel de infectare.

Niculae Ionel nu spusese poliţiei chestia cea mai interesantă: că Nela nu se atinsese de carnea de porc.

Dorel îşi povestise visul, iar cei doi bărbaţi îl ascultaseră cu atenţie.

— Deci, întrebă Mulţescu, în cele din urmă, ai avut impresia că visul devine mai puternic, mai real, în noaptea de vineri spre sâmbătă?

— Exact.

— Interesantă chestie… îmi aduc aminte de un amănunt, nu ştiu cât de important este şi nici cât de corect, dar cred că-i bine să-l cunoaşteţi. Într-o povestire fantastică a lui Ewers se spune că în după-amiaza de vineri şi în noaptea de vineri spre sâmbătă, Satana are puteri deosebite asupra lumii. Pentru că Iisus a fost răstignit într-o vineri după-amiază şi, pentru o perioadă de timp, a coborât în infern, pentru a parcurge pe deplin drumul chinurilor omului, în perioada aceea în care omenirea a rămas lipsită de Mântuitor, Satana a profitat de împrejurare pentru a-şi întări puterea asupra lumii. Şi-şi repetă isprava în fiecare săptămână, în amintirea acelui moment.

Tăcură cu toţii, nefiind încă siguri că *pot* să creadă aşa ceva, că *trebuie* să creadă în asemenea bazaconii, care le şocau, într-un fel, obişnuinţele şi educaţia.

Pierduseră contactul cu miraculosul, cu feericul, trăiseră doar în lumea plată a materialismului, în care credinţa – de orice fel –, fusese doar o formă de evazionism. Iar acum se trezeau faţă în faţă cu miracolul şi *nu îndrăzneau* să creadă în ceea ce vedeau…

Primul îşi reveni Vladimir – care, datorită lecturilor

sale, se obişnuise oarecum cu gândul că exista o lume imaterială, care-şi avea realitatea sa.

— Înclin să cred că există ceva adevărat în povestea pe care v-am spus-o. Acum, când Dorel mi-a atras atenţia asupra după-amiezilor de vineri, îmi dau seama că toate tragediile suspecte care s-au petrecut în jurul nostru au avut loc vinerea, spre seară sau după lăsarea întunericului…

— Da, aşa e, descoperi surprins Dorel adevărul din vorbele lui Mulţescu. Toate crimele misterioase, sinuciderile şi ce-au mai fost au avut loc vinerea! De parcă Satana însuşi s-a înverşunat împotriva blocului nostru!

— Greu de spus că Satana ar fi avut un motiv anume să se înverşuneze împotriva blocului nostru, râse Mulţescu. Suntem doar nişte oameni obişnuiţi, nu ne-am remarcat prin nimic, nici prin cele bune, dar nici prin cele rele.

— Probabil că ăsta-i adevăratul motiv, interveni în discuţie Theofil. Un bloc locuit de oameni obişnuiţi, nici prea-prea, nici foarte-foarte… *Călduţi*, cum se zice în Biblie. Adică exact felul de oameni care evită să se implice, care trec prin viaţă fără a crede în nimic cu adevărat. Cei pe care Domnul nu-i place şi pe care i-a ameninţat în nenumărate rânduri. Cei care nu l-ar urma, dar nici n-ar da cu pietre în el, ci doar ar sta de-o parte şi ar privi, gândindu-se la necazurile vieţii lor modeste şi amărâte.

— Cred că înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise foarte serios Dorel.

Doctorul Manu fusese până la prăvălia de la colţul străzii, să-şi cumpere o pâine. Mânca puţin seara, un măr şi o cană cu ceai de sunătoare, îndulcit cu zaharină, eventual o felie de pâine cu puţin unt şi gem făcut în casă. Renunţase de mult la mezeluri, după ce se convinsese că în acestea exista o mare cantitate de chimicale dăunătoare, interzise de multă vreme în vest. Nu era bolnav, nici nu

ţinea regim, dar se obişnuise să aibă grijă de el, să nu-şi suprasolicite ficatul şi stomacul. Aşa reuşise să ajungă la o anumită vârstă, fără să aibă problemele de sănătate cu care se chinuiau alţii.

Deci se dusese până la colţul cu strada Crainicului şi cumpărase o pâine caldă, fragedă şi pufoasă. O pusese în sacoşă, ieşise din prăvălie şi se pregătea să se întoarcă acasă, să prindă filmul de pe un canal privat de televiziune. Nu avea chef de hoinăreală şi, oricum, nu-i plăcea să se plimbe pe întuneric. Nu mai avea curaj pentru aşa ceva.

În timp ce cobora cele două, trei trepte, de la uşa prăvăliei spre trotuar, auzi un mârâit care-i îngheţă sângele în vene. Pur şi simplu sări în sus, încercând să se îndepărteze de pericol.

Potaia care stătuse întinsă pe trepte – şi pe care o călcase pe coadă, fără să-şi dea seama – îi adulmecă frica şi deveni şi mai agresivă, arătându-şi colţii şi apropiindu-se lent, ameninţător.

Doctorul Manu înlemni, ca în coşmarurile sale, în care dulăii cei mari, cu colţi imenşi, îl sfâşiau şi-l sfârtecau fără milă.

Iar câinele – o potaie imensă, neagră, cu ochii lucind bizar în întunericul străzii – se apropia încet, halucinant… încetase să mârâie şi se mişca prin bezna abia vizibil, ca o stafie…

Atunci pe stradă trecu un camion, zăngănind greoi din amortizoarele uzate. Doctorul Manu păru a se trezi dintr-un vis, îşi aminti de-o dată că ţine în mână bastonul greu şi – lucru care nu i se mai întâmplase de mult – şuieră printre dinţi o înjurătură spurcată, apoi ridică toiagul.

Potaia îi văzu mişcarea, sări înapoi cu o sprinteneală uimitoare şi se refugie lângă un gard, la câţiva metri, dincolo de raza de acţiune a bastonului. Teodoric Manu nu se imagina fugărind o potaie pe stradă – era un om respectabil, ce naiba! – şi, de altfel, cu toate că nu suferea

câinii, nu intenţiona să-i persecute. Scăpase de ceea ce i se păruse a fi o ameninţare, nu mai avea niciun motiv să continue conflictul. Din punctul lui de vedere, incidentul fusese încheiat.

Nu şi din punctul de vedere al câinelui.

Javra se ţinea după el!

Doctorul Manu luptă din greu cu impulsul infantil de a o lua la goană, ca un iepure îngrozit, către scara blocului – care, din fericire, se afla doar la vreo cincizeci de metri.

Pomi totuşi încet către casă, ţinând punga cu pâine în mâna stângă şi bastonul ridicat în mâna dreaptă, gata să lovească, de va fi nevoie. Mergea încet, privind către potaie, păşind cu grijă, să nu se împiedice. îşi amintea de bărbatul pe care-l zărise atunci din tramvai, înconjurat de câini. Dacă se împiedica, putea să aibă soarta nenorocitului. Chiar mai rău, pentru că pe străduţa aia nu treceau tramvaie, iar la ora aceea, circulaţia de orice fel era foarte redusă.

Mai avea puţin şi scăpa.

Îl îngrijora faptul că din întuneric apăruseră şi alţi câini, siluete nedefinite ale beznei, din care se zăreau bine doar ochii ce luceau bizar, a jăratec de foc de tabără aţâţat de bătaia vântului din deşert. Din fericire, potăile păreau dornice să se alăture câinelui care mârâise la el, de parcă l-ar fi recunoscut ca şef, nu să-l înconjoare şi să-l doboare la pământ.

Însă păreau să capete curaj. Se apropiau tot mai mult, de parcă ar fi fost convinse că bastonul lui nu putea să înfrângă o haită întreagă.

Din fericire, ajunse la scara blocului. Parcurse ultimii metri în goană, apoi trânti uşa după el.

Rămase câteva minute rezemat de perete, lângă intrare, fără pic de vlagă, incapabil să-şi mişte picioarele. Sudoare rece i se scurgea de-a lungul spinării, îi picura de pe frunte…

În cele din urmă îşi reveni suficient, cât să fie sigur că o să fie în stare să urce scara până la primul etaj. Ajunse în apartament şi se lăsă să cadă în fotoliu, lăsând punga cu pâine pe podea. O s-o ridice mai târziu, după ce-o să-i treacă emoţia.

Ce emoţie, Teo, n-a fost nicio emoţie, ai tras o spaimă în toată regula! Ce naiba, nu eşti copil, ai avut de-a face doar cu o potaie amărâtă, pe care ai călcat-o pe coadă, era normal să mârâie, tu ce-ai face dacă un nesimţit te-ar călca pe bătături, când ţi-e lumea mai dragă?

Râse, amuzat de imaginea pe care o vizualizase – el însuşi mârâind furios la un individ care-l călcase pe picior – şi se duse în bucătărie, să-şi facă ceai.

Când ajunse lângă aragaz, auzi, surprins, un zgomot în cuptor. Pătrunsese cumva un şobolan în bucătărie? Mai degrabă un şoricel, dacă reuşise să intre în cuptor…

Deschise uşa un pic şi se uită cu grijă, să nu se pomenească, din senin, cu şoarecele sărindu-i în faţă.

Uşa îi fu smuncită din mână, împinsă puternic, deschisă complet. Făcând loc potăii negre, care îl mârâise ceva mai devreme pe stradă!

Doctorul Manu se trase înapoi, cuprins de-o spaimă viscerală.

Ce naiba căuta animalul ăla în cuptorul aragazului? Cum ajunsese acolo?

Câinele sări sprinten din cuptor. Ochii îi sticleau auriu, cu toată lumina din bucătărie. Rămase o clipă lângă aragaz, apoi se apropie de bărbat, mârâind ameninţător. Doctorul Manu se dădu înapoi, către uşa încăperii. Pipăi cu mâna la spate, să găsească mânerul clanţei. Nu îndrăznea să-şi ia privirea de pe animalul fioros, care-şi zburlise părul de pe ceafă, părând gata să se năpustească.

Apoi văzu ceva care-l zăpăci de tot: din cuptorul aragazului ieşi alt câine, care sări sprinten alături de primul. Un câine nu chiar identic cu primul, dar foarte

asemănător, tot negru, tot lăţos, tot cu ochii sticlind bizar, ireal.

Apoi altul, şi altul, şi altul…

Evident, visa, avea un coşmar cu câini ameninţători, aşa cum avusese încă din copilărie.

Pentru că, evident, un asemenea lucru nu se putea întâmpla. Cum să iasă un câine din cuptorul aragazului? Nici măcar n-ar fi avut loc. Cu atât mai puţin ar fi încăput în spaţiul acela redus o mulţime de potăi.

Iar potăile continuau să iasă, umpluseră bucătăria, se apropiau tot mai mult de el…

Dacă n-ar fi fost aerul fioros al câinilor, scena ar fi avut ceva hazliu, de desen animat.

Ce naiba era cu uşa aia? Nu reuşea să găsească de loc clanţa!

Totuşi, parcă nu îndrăznea să se întoarcă, avea impresia că privirea lui oprea, într-un fel, apropierea câinilor, care se tot înghesuiau între ei, se apropiau încet, împinşi de cei din spate, dar nu îndrăzneau să se repeadă la el.

Însă, stând şi ţinându-i în loc nu privirea, risca să fie strivit de înaintarea lentă a trupurilor canine. În cele din urmă, îşi strânse tot curajul – ca naiba, e doar un coşmar, nu poate să fie adevărat! – se întoarse şi întinse mâna, să apuce clanţa.

Numai că uşa nu avea clanţă!

Rămase locului, privind uluit uşa netedă, fără broască, fără clanţă. Se simţea prins în capcană, da, dar în acelaşi timp, caracterul bizar, neverosimil, al întregii poveşti, îl făcea să n-o considere pe deplin reală. Era, în mare măsură, convins că total nu-i decât un vis aiurit.

Şi continuă să creadă acest lucru, uitându-se stupefiat la uşa fără clanţă, până când simţi prima muşcătură.

O muşcătură foarte dureroasă şi foarte reală.

— Singurul aspect al problemei care trebuie acceptat necondiţionat, fără îndoieli şi fără dovezi, ar fi intervenţia Satanei, comentă sceptic Vladimir. În acest caz, cel mai bine ar fi să apelăm la un preot. La un specialist, ca să zicem aşa.

— Nu cred că vom reuşi să convingem un preot, mormăi oarecum dezamăgit Dorel.

Lucrurile nu mergeau cum îşi dorise el. Mulţescu părea foarte neîncrezător, nu-l convingeau argumentele lui, se vedea că privea toată problema ca pe un joc intelectual, în care te puteai lansa în tot felul de speculaţii, dar care nu avea nicio legătură cu practica. Era o problemă de *credinţă*. Mulţescu nu credea cu adevărat în ocultism, nu credea că *Răul* se putea întrupa şi afecta în mod direct viaţa unui om.

Mulţescu putea să fie sceptic, din moment ce existenţa lui nu era ameninţată.

A lui era.

— Am încercat să discut cu mai mulţi preoţi, unii dintre ei fiind consideraţi mari experţi. Toţi încercau să scape de mine. Până la urmă, unul dintre ei, mai sincer, mi-a explicat cum stau lucrurile. Biserica a fost întotdeauna foarte prudentă în judecarea a tot ce ţine de supranatural. Nu poate să rişte să se compromită şi să susţină că-i miraculos un fenomen foarte natural. Nu poate să susţină că un fenomen este produs de Dumnezeu, cât timp nu s-a dovedit că nu-i produs de diavol. Anchetele pot dura ani de zile, se fac expertize şi contaexpertize… Aşa că acum, când încerc să vă conving de necesitatea de a acţiona într-un fel, şi văd cu câtă greutate păreţi a accepta ideea că aici nu se petrec lucruri tocmai curate, îmi dau seama cât de greu se va lăsa convinsă o persoană care nu a simţit atmosfera bizară de aici, care nu a cunoscut oamenii care au sfârşit tragic – şi, mai mult ca sigur, nemeritat –, pentru care nenorocirile de aici nu-s decât nişte fapte diverse,

potrivite pentru presa de scandal.

— Îţi înţeleg dezamăgirea, interveni Theofil Şerb, cu o un glas încărcat de-un mister inexplicabil pentru Dorel. Însă totul pare ciudat pentru oricine, inclusiv întâlnirea noastră din seara asta. Dar, înainte de a căuta înţelesuri şi scopuri, să ne mulţumim cu faptele, oricât de incredibile ar părea ele. S-ar putea să fiţi surprinşi, descoperind că există o anumită logică în toate. Nu întotdeauna înseamnă că-ţi merge rău, dacă nu reuşeşti să faci anumite lucruri. Descoperi mai târziu că ar fi fost mult mai rău dacă ai fi reuşit să le faci. Trebuie să accepţi scepticismul celorlalţi. Măcar pentru moment. Probabil că aşa trebuie să fie, iar asta nu înseamnă neapărat că-i rău. Până una, alta, hai să ne rezumăm la fapte, aşa cum le vezi tu. Presupun că ai o teorie privitoare la cele întâmplate.

— Am. De fapt, teoria mea se bazează pe un fragment din Apocalipsă. Din capitolul 20. Sau cum i-o fi zicând. Versetele 2 şi 3.

Şi băiatul deschise Cartea şi le arătă fragmentul la care se referise:

2. Şi a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este diavolul şi satana, şi l-a legat pe mii de ani.

3. Şi l-a aruncat în adânc şi l-a închis şi a pecetlui deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile până ce se vor sfârşi miile de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat eltăva vreme.

— Vedeţi, se spune clar că şarpele este Satana, se justifică Dorel. După ce am descoperit că sunt urmărit în vis de un şarpe cu chip de om, şi după ce mi-am dat seama că acea urmărire are loc în subsolul în care avusese loc accidentul acela în care aş fi putut să-mi pierd viaţa, am început să caut o explicaţie pentru ceea ce mi se întâmpla. Am descoperit acest fragment din Biblie, care mi se pare edificator. Satana a fost legat, dar după ce se vor sfârşi miile de ani, va fi dezlegat eltăva vreme. Vremea aceea a

sosit. Ne apropiem de anul 2000.

— De sfârşitul a două mii de ani! exclamă surprins Vladimir. Nu de sfârşitul unei mii de ani, ci a mai multor mii… Interesant… Numai că, până la sfârşitul acelor două mii de ani mai este ceva vreme…

— Băiatul are dreptate, îl contrazise Theofil. Calculele calendarului creştin, aşa cum le-a făcut Dionisie cel Mic sunt destul de aproximative. Poate că au trecut deja cele două milenii… Sau poate că nu-i vorba de o cifră precisă, ci de ceva aproximativ, cu o oarecare marjă de eroare… Da, o teorie interesantă. Din nefericire, nu în întregime corectă, nici în întregime greşită…

Nu mai puteai să ai încredere în nimeni.

Nici în rudele cele mai apropiate.

Toţi au colaborat, într-un fel sau altul, cu securitatea. Toţi sunt şantajabili, toţi sunt şantajaţi. Securiştii se organizează, strâng bani şi arme, îşi instruiesc oamenii şi-i ţin gata de acţiune.

Astă iarnă, în timpul mineriadei, pregătiseră o lovitură de stat. Este evident că ei îi instigaseră pe mineri, pentru a atrage forţele jandarmeriei şi poliţiei în lupte interne, slăbind apărarea conducerii statului. Puţin a lipsit ca planul să nu le reuşească. Iar fiul lui, propriul lui fiu, râde de el şi spune că n-are dreptate, că totul a fost o înscenare, că minerii au fost lăsaţi în mod deliberat să câştige, pentru a îngrozi opinia publică şi a o ralia în jurul conducerii.

De unde asemenea idei securiste la fiul lui?

Probabil că şi el a colaborat cu securitatea. Cine ştie ce-o avea pe suflet, de se teme atât de mult de schimbare şi le ia apărarea comuniştilor!

Poate că nu-i el de vină. Poate că nevastă-sa e vinovată, oricum are idei suspecte şi sare în sus când aude de partidele istorice. Cine ştie ce-i cu ea, poate că-i agent de securitate şi s-a măritat cu fiul lui numai ca să-i

pătrundă în familie, să le surprindă secretele şi să-i denunţe.

Cum naiba a reuşit şi tăntălăul ăla să se încurce numai cu muieri urâte şi securiste, cu idei comuniste? Evident că şi el e de-ai lor, altfel ar fi reuşit să se dumirească în ce societate a intrat şi s-ar fi lepădat de lumea trecutului, s-ar fi înscris în partidul tatălui şi bunicului său.

Evident, ca orice agent al securităţii, noră-sa se preface că ţine la el, îi face tot felul de cadouri, e numai lapte şi miere, dar, de fapt, vrea să-i câştige încrederea, ca să-l spioneze în linişte…

Ce viaţă trăia acum, la bătrâneţe! Să nu poţi să discuţi cu propriul tău fiu, să n-ai încredere nici în cel de-un sânge cu tine!

În ce hal au denaturat securiştii societatea românească! Nu-i de mirare că România lui Ceauşescu a dat faliment, că nu mai existau bani şi mâncare, din moment ce trebuiau plătiţi atâţia securişti! Şi cât de bine i-au îndoctrinat, dacă şi acum, la zece ani după căderea dictatorului, nu-şi reneagă convingerile ticăloase, nu se lămuresc o dată pentru totdeauna că a venit vremea să fie la putere cei care au fost călcaţi în picioare timp de cincizeci de ani!

Cum să meargă reformele, când securiştii s-au strecurat peste tot! Cunoşti un om, ţi se pare un bun membru de partid, cu convingeri sănătoase. îl sprijini să promoveze, pentru că-i deştept şi cu iniţiativă. Apoi descoperi că face total praf, că distrage deliberat orice lucru bun, că umblă numai după gheşeftari. Şi-ţi dai seama că-i un securist, care s-a infiltrat în partid ca să-l discrediteze.

Dar dacă s-ar mulţumi doar cu sabotajul partidelor! Sau chiar cu cel economic!

Dar nu, nu le ajunge. Au trecut la crime, la

exterminarea fizică a celor potenţial periculoşi. Echipe de securişti înarmaţi, alcătuite din ţigani, bântuie noaptea cartierele, omorând şi jefuind. De fapt, asta este acoperirea, ca să nu ştie lumea că sunt securişti. În realitate, au un plan precis de execuţii. Dar, ca să nu se prindă oamenii, pentru fiecare individ aflat pe lista lor, omoară şi zece nevinovaţi. De parcă acela pe care vor ei de fapt să-l extermine, să

1 îndepărteze din viaţa publică, ar fi vinovat de ceva!

Nu poţi să umbli prin oraş, nu poţi să vorbeşti cu cineva la o coadă, că securiştii trag cu urechea. Numai că lui nu-i pasă, e bătrân şi nu mai are nimic de pierdut, face propaganda partidului pretutindeni, să moară securiştii de ciudă!

Îi vede, în timp ce lămureşte câte-un muncitor la vreo coadă şi trage cu ochiul în jur, cum se enervează din cauza vorbelor lui. Ba unul, într-o zi, unul tinerel şi gras – toţi securiştii şi activiştii sunt graşi, bine hrăniţi – i-a zis *Lasă-ne*, *tataie*, *în durerea noastră*, *bate câmpii altora*, *care au timp de aşa ceva*! Sugerând, de fapt, că dacă nu tace, o să aibă el grijă să-l facă să tacă…

Tresări, auzind ţârâitul insistent al soneriei.

Cine naiba putea să fie la o asemenea oră?

Simţi că-l cuprinde o spaimă animalică, materializată într-o strângere a stomacului, care-i împinse un gust de acreală în gură. Dacă veniseră să-l ridice? Sau, mai rău, să-l suprime?

Se furişă până la vizor şi privi afară, în faţa uşii stătea un bărbat înalt, solid, brunet, îmbrăcat fistichiu, cu un sacou verde – un verde prăzuliu – şi pantaloni albaştri

— Un albastru deschis, vag metalizat. O cămaşă roşie şi o cravată galbenă. Pantofi maronii. Fără pălărie. îl vedea bine, pentru că individul stătea departe de uşă – de parcă s-ar fi lăsat admirat în toată splendoarea sa. Zâmbea galeş, dar artificial, de parcă ar fi fost la fotograf şi făcea o poză

pentru un album de familie.

Părea singur, dar nu aveai cum să fii sigur. Ceilalţi puteau să stea ascunşi pe scară, gata să năvălească la primul semn.

Lăsă lanţul de siguranţă pus şi întredeschise un pic uşa.

— Cine-i acolo? bombăni el, morocănos şi suspicios, prefăcându-se că abia se trezise din somn.

— Numai eu, Fănel, răspunse cu o voce veselă individul, apropiindu-se un pic, dar fără să dea vreun semn că ar vrea să intre.

Probabil că încearcă să-mi câştige încrederea, să-l invit în casă. Nici vorbă. Nu-l cunosc, e un tip solid, ar putea să-mi vină de hac fără mult efort.

— Bună seara, bună seara! îl salută individul, cu o voce cântată, scoţând la iveală – nu se ştie de unde – o pălărie cu boruri late, de culoare cafenie, şi agitând-o cu frenezie în faţa lui, făcând în acelaşi timp mici plecăciuni, fără a se mişca din loc.

— Bună seara. Ce vreţi de la mine? Nu vă cunosc.

— Nici nu *trebuie* să mă cunoaşteţi, stimate domn! E mai bine să nu mă cunoaşteţi. Aşa spun regulile. Da, regulile sunt foarte stricte, că de aceea sunt reguli. Ce ne-am face noi fără reguli?

Până atunci, vocea îi fusese oarecum tărăgănată, un pic ironică, un pic glumeaţă, dar trecu lent la un ritm tot mai iute, mai cântat:

— Regulile sunt-pentru-cei-care-le-respectă-dar-şi-ppentru cei-care-nu-vor-să-le respecte-totul e regularizat-ca-să-nu-spunemregulat-pentru-că-i-reglat…

Şi termină, triumfător, ca un tenor italian:

— Respecta-re-aaa regu-liiilor e rece-gu-laaa!

După care se hlizi prosteşte, sughiţă şi-şi compuse o expresie sobră.

— Sunteţi Ştefănescu Stelian, nu?

Stelian Ştefănescu rămăsese cu gura căscată. Nu înţelegea rostul bufoneriei aceleia stupide. Mai ales că ochii individului rămăseseră reci, duri, ca nişte bile din oţel.

— Da, sunt Stelian Ştefănescu. Ce doriţi de la mine?

— Nimic. Absolut nimic. Am venit doar să vă adresez mulţumiri din partea *organizaţiei*. Trebuie să recunoaştem, tovarăşe Stelică – tovarăşul Stelică-fără-frică-şi-cu-leafă-mică! se hlizi el din nou, trebuie să recunoaştem că aţi făcut treabă foarte bună! Felicitări!

Felicitări? Din partea organizaţiei? Individul venea din partea organizaţiei partidului din care făcea parte ca să-l felicite pentru activitatea lui? Ar fi fost impresionat şi fericit, dacă individul nu s-ar fi comportat atât de bizar. Şi de ce-i spusese tovarăş?

— Am făcut şi eu ce-am putut... mormăi Stelian Ştefănescu, cu modestie.

— Nu fiţi modest, tovarăşu' Stelică, că modestia e singura calitate a ălora care n-are alta! Nu aveţi de ce să fiţi modest, pentru că sunteţi cel mai bun agent provocator pe care l-am avut vreodată!

Ce spune bufonul ăla? Ce agent provocator?

— Aţi făcut cea mai grozavă propagandă posibilă, tovarăşu' Stelică! Mărturisesc că la început n-am avut multă încredere, lumea nu mai avea simţul măsurii, nu mai percepea limitele, numai că şeful mi-a zis *Ai răbdare, Fănele, oamenii se vor potoli cu timpul, şi cea mai bunăpropagandă va fi să susţii şi să exagerezi propaganda duşmanului, până când îi vei face pe toţi să se scârbească de ea*! Deştept e şefu'! Şi matale eşti deştept, tovarăşu' Stelică! Felicitări şi la mai mare! Să ştii că te-am trecut pe lista de promovări, te facem direct colonel când o să venim la putere, că puţini au făcut treabă atât de bună!

— Ce vorbeşti acolo, omule? Eşti nebun? Du-te şi te caută!

— Cum să fiu nebun, tăvarăşu Stelică? Vorbesc foarte serios. Cine ar îndrăzni să glumească cu un *colonel de securitate*?

Stelian Ştefănescu se înfurie. Era vina lui că discuta cu bufonul ăla. plătit probabil de securişti ca să-şi bată joc de el. Trânti uşa şi o încuie. Se aşeză pe canapea, cu genunchii tremurând, din cauza enervării.

Uşa se deschise un pic – atât cât îi permitea lanţul –, iar prin crăpătură se strecură – ca un soi de mâzgă fără consistenţă, ce-şi recăpătă ulterior forma – individul solid pe care-l lăsase pe hol. Înainta dansând, un fel de sârbă exagerată, fără acompaniament muzical, agitându-şi pălăria imansă, cu boruri largi.

Personajul cu haine strident colorate se opri în faţa lui, râse plin de veselie, apoi îl întrebă, printre hohote:

— Stelică, să nu-mi spui că n-ai avut habar până acum că erai agentul nostru!

Îl privi cu ochi holbaţi (exagerat de holbaţi, îi ieşiseră din cap ca la melci), apoi exclamă, compătimitor:

— Sărmanul de tine! N-ai ştiut că oricine a trecut prin mâna noastră a fost marcat cu semnul nostru, că ne aparţine şi va lucra pentru noi, cu voie sau fără voie? Nu te-ai uitat niciodată în oglindă?

Cu paşi şovăitori, abia purtat de picioarele care-i păreau a se fi transformat subit în cauciuc, Stelian Ştefănescu se târî până în baie şi se privi în oglindă. Pe fruntea lui era scris, cu cifre de foc, numărul 666…

Ştiu în clipa aceea că spusele măscăriciului erau adevărate, că trecerea lui prin beciuri şi închisori îl marcaseră şi-l transformaseră chiar dacă el nu-şi dăduse seama. Nu se putea elibera de dangaua aceea decât într-un singur fel.

Iar bufonul cu privire de asasin, care-l urmase chiar şi în spaţiul îngust al băii, şi care dansa step în cadă, pe o muzică auzită doar de el, păru că-i pricepe frământările şi

gândurile, pentru că-i făcu semn către frânghia de rufe.

Aceasta atârna acum de-un singur cui, iar celălalt capăt fusese dezlegat şi formase un laţ…

— Teoria ta este interesantă, zise Theofil, dar nu ţine seama de două lucruri. Cel dintâi este că spusele Apacalipsei se referă la cele ce se vor întâmpla în preajma celei de-a doua pogorâri a Domnului pe pământ. Iar cel de-al doilea este că numai în secolul douăzeci s-au întâmplat atâtea grozăvenii – războaie, holocaust, persecuţii, genociduri şi altele – care contrazic ideea că Satana a fost legat şi pus în imposibilitatea de a face rău.

Dorel se îmbufnă. Soluţia pe care o găsise i se păruse satisfăcătoare. Iar acum se afla în situaţia iniţială, cea în care nu ştia foarte bine ce pericol îl ameninţa.

Lui Vladimir i se făcu milă de el şi improviză, simţind că vorbele i se scurg fără niciun efort, de parcă le-ar fi citit de undeva:

— În general, atribuim divinităţii anumite calităţi, anumite proprietăţi. Printre ele se află şi ubicuitatea, proprietatea de a se afla, simultan, în mai multe locuri. De fapt, divinitatea se află pretutindeni, simultan. De ce n-am accepta atunci că Răul – care-i tot un soi de divinitate, dar incompletă, lipsită de capacitate creatoare

— Ar avea această proprietate? Ca şi cum, din punctul nostru omenesc de vedere, Satana ar fi o mulţime de persoane – care comunică însă între ele instantaneu, care au o unică voinţă. Putem deci accepta că aceşti mulţi Satana suportă consecinţele multitudinii prin faptul că unii dintre ei pot avea succes, alţii pot fi învinşi. Învingerea unora nu elimină în totalitate Răul, succesul unora nu înseamnă zdrobirea Binelui. În această situaţie, putem crede, fără teamă că vom greşi, că unii dintre Satana au fost legaţi şi împiedicaţi să acţioneze până la sfârşitul miilor de ani, iar unii au continuat să rămână în libertate şi să acţioneze.

Vladimir tăcu un moment, ca şi cum ar fi încercat să-şi pună ordine în gânduri. În realitate, era foarte surprins de ceea ce spusese. I se părea un lucru logic şi nu-şi dădea seama dacă-l citise undeva sau ideea se născuse chiar în mintea sa. Apoi o altă năvală de vorbe îl apăsă din interiorul minţii, silindu-l să le slobozească în lume:

— În acelaşi timp, fără a contrazice cu nimic ceea ce v-am spus, trebuie să recunoaştem faptul că nu întotdeauna răul este generat şi produs de forţe duşmănoase, străine omului. Una dintre calităţile omului este empatia, capacitatea de a simţi pe ceilalţi şi de a te simţi alături de ei, de a le împărtăşi durerile şi bucuriile. Nu ştiu dacă există un termen pentru a defini calitatea despre care doresc să vă vorbesc, dar omul are şi capacitatea de a simţi răul din cei din jur, de a reacţiona la acesta fie prin silă, prin respingere, fie printr-un soi de empatie, de acceptare şi de aliniere la el. Nu numai spiritul gregar îi face pe suporteri să se ia la bătaie, să distrugă stadioanele sau magazinele de pe străzi. Acolo unde sunt mulţimi aflate în stări ciudate, de emoţie puternică, emoţia lor se amplifică, se transmite celor din jur, propagându-se ca valurile produse de o piatră în apă. Este evident că acolo unde educaţia şi tradiţia permit oamenilor să se controleze, să-şi stăpânească emoţiile în public, răspândirea răului prin metode – să le zicem – empatice este limitată. Deci răul din om poate genera adevărate focare ale răului, care pot fi sesizate de către un Satana, care se va grăbi să profite de ocazie, de înclinaţia momentană pentru opoziţia faţă de bine. Nu-i de mirare că în vreme de război oamenii o iau razna şi de dedau la jafuri, violuri şi crime, pe care nu le-ar făptui în timp de pace.

Vladimir tăcu, simţindu-se brusc obosit, de parcă trupul îi fusese folosit pentru o muncă grea, care depăşea puterile lui.

— Hai, mai ai doar un pic, şi o să ne expui teoria în totalitate, îl îndemnă Theofil, care zâmbea ciudat – pe jumătate ironic, pe jumătate satisfăcut; un zâmbet straniu, care semăna teribil de mult cu cel pe care l-ar avea o pisică după ce-a prins canarul. A rămas doar partea cu spaima, pe care o descoperiseşi singur.

Dorel se uita la ei, uimit. Avea senzaţia că asista la un fel de meci. Mai mult, dacă pe el îl impresionase teoria lui Mulţescu, Theofil părea nu numai că o cunoştea mai demult, dar că-l provocase în mod deliberat pe Vladimir, pentru a ajunge să descopere şi el teoria respectivă.

— Da, chestia cu spaima, oftă Vladimir Mulţescu. V-am vorbit mai înainte de unele dintre emoţiile negative care pot genera şi chema răul. Mai există şi altele: panica, isteria colectivă, aşteptarea unei catastrofe inevitabile. Sunt însă cazuri rare, care se întâmplă doar în anumite conjuncturi istorice. Mult mai des apar cazuri de spaimă generalizată. O situaţie de acest fel a avut loc în Germania de după primul război mondial. Imaginaţi-vă o ţară secătuită de război, în care oamenii nu înţelegeau prea bine de ce au fost înfrânţi, şi asupra căreia s-a abătut criza mondială. Oamenii de rând au văzut cum se prăbuşeau, pe rând, toate meterezele tradiţiei şi societăţii. Au descoperit, cu groază, că în existenţa lor nu mai exista siguranţă. Au văzut că, după ani de muncă cinstită, erau condamnaţi la foame şi sărăcie. Nimeni nu mai avea siguranţa zilei de mâine. În sufletele nemţilor exista doar spaimă şi ură – o ură fără obiect clar, îndreptată împotriva întregii lumi, care profita de situaţia lor. Atunci, acea cantitate imensă de spaimă a atras puterile întunericului, care au folosit acel potenţial de răutate şi ură. Rezultatele s-au văzut, le cunoaştem cu toţii.

Vladimir se opri din nou, oftă, apoi îşi încheie discursul:

— Imaginaţi-vă acum câtă spaimă s-a acumulat în

ţările în care tranziţia n-a mers prea bine: România, Bulgaria, Rusia şi altele… Imaginaţi-vă că răul de aici cheamă Răul absolut, care se va hrăni cu această spaimă. Iar Răul va stârni şi mai mult această spaimă, pentru a se putea îndestula din ea.

— Ca să încheiem, interveni nerăbdător Theofil, ce părea ca, pe lângă cele pe care le ştia, descoperea – sau îşi amintea – lucruri noi, putem sintetiza astfel lucrurile. În jurul nostru există o concentrare puternică de spaimă. De parcă asta n-ar fi fost de ajuns, un Satana care fusese legat aici a fost eliberat, pentru că se împlinise sorocul miilor de ani. Şi se străduieşte să mărească spaima, ca să-şi mărească puterea. Asta e.

Adriana Padamovici venise spre casă la fel de atentă ca întotdeauna, numai că şi de data asta prudenţa ei se dovedise inutilă. Din fericire, cu tot întunericul, era multă lume pe stradă, becurile funcţionau, deci nu avusese motive reale de îngrijorare.

Totuşi, îşi simţea nervii încordaţi la maximum, anxietatea îşi croise drum prin carapacea siguranţei sale, iar când ajunse în faţa blocului nu simţi uşurarea obişnuită.

Se întâmpla ceva, presupuse ea. Intuiţia feminină funcţiona ca de obicei, n-o părăsise, iar acea intuiţie îi spunea că o pândea un pericol groaznic.

După ce intră în casă, aprinse iute luminile şi trecu la verificarea atentă a apartamentului. Nimic deosebit, toate lucrurile erau exact aşa cum le lăsase la prânz, când plecase la slujbă.

Cu toate acestea, spaima nedesluşită n-o părăsi.

Se dezbrăcă şi-şi puse pe ea un halat de casă, cărămiziu, pe care-l făcuse dintr-unul vechi, luat de la spital. În mod obişnuit, acum şi-ar fi pregătit o gustare – un ceai de tei şi un sanviş cu brânză – care-i ţinea loc de cină. Cât timp fierbea apa în ibric, şi-ar fi făcut un duş fierbinte,

să-i scoată oboseala din oase…

Numai că neliniştea pe care o simţea în seara asta o făcea să nu fie în stare să se apuce de ceva. Încercase să umple ibricul cu apă, dar, în timp ce-l ţinea sub robinetul chiuvetei, îşi pierdu răbdarea şi simţi nevoia să facă altceva.

Se trezi în mijlocul sufrageriei, cu ibricul în mână.

Ce naiba căuta acolo?

Se întoarse în bucătărie, puse ibricul pe aragaz şi plecă. Se întoarse din uşă, pentru că uitase să aprindă focul.

Se plimbă un pic prin bucătărie, nervoasă, apoi se duse în sufragerie, pomi televizorul, încercă să se uite la ecran, la serialul sentimental pe care-l urmărea de câţiva ani şi din care nu pierduse niciun episod. Nu-i produse nicio bucurie, suferinţele şi patimile eroinei o lăsară, pentru prima oară, indiferentă.

Se duse în baie şi se lăsă biciuită de şuvoiul fierbinte, vreme îndelungată. Încăperea se umplu iute de abur, creând o atmosferă ireală, de saună din filme. Apa caldă o linişti, în mare măsură. îi dispăruseră nevoia de mişcare şi imposibilitatea de a sta locului şi a se concentra. Muşchii i se destinseră, se relaxară, o cuprinse o toropeală dulce, simţi nevoia să se întindă în cadă şi să doarmă, să doarmă şi să uite de griji…

Închise ochii şi se ghemui în cadă, lăsând apa fierbinte se scalde din cap până-n picioare. Apoi se întinse, rezemându-se de marginea căzii, găsindu-şi o poziţie comodă. Apa continua să şuroiască peste ea, iar aburii se tot ridicau, înceţoşând încăperea…

Adormi în cadă şi începu să viseze.

Numai că ştia că doarme şi visează, de aceea privi lucrurile cu detaşare, dispusă să accepte bizareriile lumii de dincolo de pleoape.

Visă că stătea în cadă, sub şuvoiul de apă clăcotită.

Cămăruţa băii era plină de aburi, care se vălureau precum ceaţa în vârf de munte. Stătea cu ochii deschişi, privind în jur, ferindu-şi ochii de stropi.

Deodată, prin desimea aburilor zări două luminiţe, care deveniră tot mai puternice, ca şi cum de ea s-ar fi apropiat un vehicul dotat cu faruri de ceaţă. Aburii prinseră a se despica, precum apa Mării Roşii când fusese atinsă de toiagul lui Moise.

Iar în spaţiul liber apăru un bărbat înalt, brunet, cu ochi strălucitori, îmbrăcat într-un costum negru, elegant. Peste cămaşa albă atârna o cravată ruginie, cu pete psihedelice, în diferite nuanţe de sângeriu şi stacojiu. Bărbatul acela înainta prin zăduful aburilor lipicioşi fără să se sinchisească, fără ca vreun strop de transpiraţie să se ivească pe pielea-i ca de samoez.

Individul avea trăsături ciudate, neeuropene, dar fără a semăna cu vreuna dintre rasele cunoscute de Adriana.

Femeia remarcă forma ciudată a bărbiei – ieşită în afară, de parcă ar fi alcătuit un bot. Dar n-o miră nimic, nici faptul că bărbatul nu transpira în zăduful arzător al băii, nici rânjetul individului, care scoase le iveală colţi lungi, uşor curbaţi. Rămase în cadă, fără să se ruşineze de goliciunea ei.

— Sărut mâinile, stimată domnişoară Padamovici. Cred că a venit timpul să aveţi parte de un mădular zdravăn, tare şi sănătos. Să fiţi satisfăcută pe deplin, total, definitiv.

Adriana nu găsi nimic nepotrivit, nimic şocant, în vorbele lui. Era numai un vis, iar în vis se poate întâmpla orice. Poate că tânjea. În subconştientul ei, după un mascul adevărat, precum cel care-i apăruse în baie. La urma urmei, cu excepţia faptului că individul intrase neinvitat în apartament, nu avea ce să-i reproşeze. Era manierat, lucru care se dovedi şi când întinse mâna, cu un gest elegant, dar imperativ, invitând-o să iasă din cadă. Iar

ea îi dădu ascultare, fără pic de ruşine, fără nicio reţinere.

Nu se miră de fel când descoperi că în sufragerie se aflau încă doi bărbaţi. îmbrăcaţi tot în costume negre, dar de proastă calitate, mototolite şi pătate. Erau servitori, lucru se vedea şi din faptul că se ridicară respectuoşi în picioare, când îl văzură pe însoţitorul ei.

Cei doi se apropiară de ea, la un gest abia zărit al individului cu cravată ruginie. O priviră pofticios, dar Adriana nu se sinchişi – după cum nu-i păsa că o văd goală – şi se lăsă în voia lor, cu o abandonare de sine ciudată. Cei doi o prinseră de mâini şi o târâră lângă perete. O lipiră de zid, îi traseră mâinile în lături şi-i bătură în palme piroane groase, lungi.

Spre uimirea ei, Adriana nu simţi nicio durere, după cum n-o duru nici când individul care o luase din baie o pătrunse cu mădularul lui imens, posedând-o în poziţia aceea bizară.

Ciudat, îşi spuse Adriana, în lumea aceea ciudată a visului, nu simţea *chiar nimic*, nici durere, nici plăcere. Ca şi cum cineva ar fi vrut să-i demonstreze că teama ei bolnăvicioasă de viol nu avea nicio justificare.

Un asemenea gând o făcu să zâmbească, iar zâmbetul o întoarse în lumea ei, în lumea realităţii cotidiene, cu slujbă, oboseală şi ceai de tei. Se trezi întinsă în baie, sub şuvoiul fierbinte al duşului.

Ceaiul de tei! Pusese ibricul pe aragaz şi uitase de el! Probabil că apa se evaporase, iar vasul smălţuit se arsese tot…

Ieşi din cadă, se şterse în grabă şi se înfăşură în prosop, apoi se grăbi să se ducă la bucătărie, sperând să poată să-şi salveze ibricul.

Când ajunse în sufragerie, aproape alergând, înlemni în mijlocul încăperii, iar prosopul îi alunecă de pe trup.

Pe canapea stăteau trei bărbaţi, care se ridicaseră respectuoşi la intrarea ei. Erau îmbrăcaţi cu costume

negre, dar numai cel din mijloc avea şi cravată, o cravată ruginie, cu modele purpurii…

— Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? strigă Adriana – dar vocea ei răsună slab, speriată, abia auzindu-se.

— Cine sunt? răspunse tărăgănat bărbatul cu cravată. Aş putea să-ţi răspund că sunt Fănel… sau Jenei… sau Mitei… Sau chiar Cornel. Dar sunt convins că numele meu nu înseamnă nimic pentru tine. Ce căutăm aici? Ştii prea bine. Noi suntem violatorii de serviciu. Suntem bucuria femeilor părăsite, suntem garanţii plăcerilor ilicite.

Şi râse, plin de-o veselie macabră. Adriana simţi că i se încreţeşte pielea pe ea. îşi dădu brusc seama că era goală şi se grăbi să ridice prosopul şi să se înfăşoare în el. Individul râse din nou, sarcastic.

— Dacă nu plecaţi imediat, ţip după ajutor!

— N-ai decât să ţipi, cucoană, ripostă nepăsător unul dintre cei doi tipi fără cravată.

Adriana încercă să strige, dar coardele vocale i se pietrificară brusc, nu vibrară de loc sub presiunea aerului împins afară din plămâni.

Cei trei o priviră cu ironie, apoi cel cu cravată făcu un semn celorlalţi. Indivizii se puseră în mişcare, greoi ca nişte buldozere. îi traseră prosopul de pe ea, o lipiră de perete şi-i străpunseră palmele cu piroane lungi, groase, fixând-o de zid. Apoi şeful lor veni, rânjind libidinos, şi o pătrunse cu mădularul lui lung, noduros.

Adriana avea senzaţia înnebunitoare că retrăia visul pe care

1 avusese atunci când zăcuse în cadă, sub şuvoiul de apă fierbinte.

Numai că, spre deosebire de vis, o durea îngrozitor.

Şi suferi groaznic, trecând prin chinuri incredibile şi inimaginabile, până când moartea se îndură de ea.

— Deci, încheie Theofil, mi-am dat seama, într-un

târziu, că în mine exista o personalitate de rezervă, menită să intre în acţiune în anumite condiţii. Această personalitate scotea din când în când capul la suprafaţă, încercând să afle câte ceva despre gazda sa, pentru a fi în stare să acţioneze – dacă era nevoie – fără a face prea mult rău acelei gazdei. O să vă spun mai târziu cine a fost cel care sălăşluia în Theofil Şerb. Deocamdată e suficient să ştiţi că se numea Amadeus. Vă asigur însă că a venit momentul ca acea personalitate să acţioneze. Şi are nevoie de ajutorul vostru, pentru că nu-i treabă pentru un singur om.

Theofil tăcu un moment, apoi adăugă, zâmbind ciudat:

— Şi mai avem nevoie şi de ajutorul altcuiva… O să vă spun tot ce trebuie să ştiţi deocamdată…

A şaptea vineri (24 decembrie 1999)

Anul acela era anul tiribombelor. Petarde de tot felul, pocnitori, bombiţe şi alte mijloace de exprimare a fericirii sărbătorilor, explodau într-o frenezie totală. După câte-şi aducea aminte Bogdan Căliman, tiribombele se foloseau de Anul Nou, nu de Crăciun, dar se pare că lumea amestecase obiceiurile sau, de fapt, nici nu se sinchisea de ele, plăcerea bubuielii şi deranjării celorlalţi era prea mare ca să mai ţină cineva seama de tradiţii. În anul anterior, poliţia şi primăria reuşiseră să pună capăt nebuniei, dar în anul ăsta, părea că se declarase vânătoare liberă, fiecare făcea tot ce dorea.

De fapt, nebunia începuse de vreo săptămână, salvarea venise de două ori pe strada Sfântul Raimond, o dată la blocul 1 şi o dată la blocul 2. De fiecare dată fusese vorba de persoane nevinovate, cărora li se aruncaseră petarde în cap de la etaj şi se aleseseră cu arsuri grave.

Cei care o luaseră razna cel mai rău fuseseră copii. Ultima lor distracţie era să stea la colţul cu bulevardul Şoimăriţei şi să arunce bombiţele în calea maşinilor care

se apropiau de intersecţie sau care aşteptau la stop. Avuseseră ciocniri în lanţ. pentru că mulţi şoferi se speriaseră şi pierduseră controlul maşinii. Două vehicule luaseră foc, un autoturism şi o dubiţă pentru mărfuri.

Bogdan Căliman cunoştea toată povestea doar în parte, pentru că libertatea lui de mişcare era destul de redusă, de la un timp cunoştea lumea exterioară doar în măsura în care o vedea de la balcon, atunci când ieşea să fumeze.

Numai că în ultimul timp ieşea tot mai rar să fumeze, pentru că durerile abdominale deveniseră extrem de puternice. Avea impresia că-i înfipsese cineva în pântec un cuţit înroşit în foc. Şi-l tot răsucea. Din când în când, ca variaţiune, cuţitul arzător era înlocuit cu un ţurţure imens, care-i îngheţa măruntaiele. îl durea atât de tare că-i trecuse pofta de fumat. Şi aşa nu prea-i rămăseseră multe bucurii ale vieţii, dacă se ducea şi fumatul, atunci chiar că nu mai avea niciun motiv să trăiască…

Nu îndrăznea să-i spună nimic lui Reli – cu atât mai puţin copiilor – pentru că ar fi intrat în panică, l-ar fi dus la doctori, ar fi tocat o grămadă de parale… Şi toate astea doar ca să afle ceea ce ştia foarte bine: că nu mai avea mult de trăit.

Se refugiase în dormitor, avea televizor acolo, avea şi uşă spre balcon, îşi vedea de ale lui, fără să se împiedice de ceilalţi, pe care-i apucase agitaţia dinaintea sărbătorilor, mai ales nebuna de Reli, parcă n-ar fi fost şi ea bolnavă, neapărat să facă ordine şi curăţenie în toată casa, copii voiau brad şi ghirlande colorate… într-un fel, îi înţelegea, era sărbătoare, cea mai mare sărbătoare… Foarte bine făceau că se bucurau.

Ieşi în balcon şi aprinse ţigara. Fumul amar îi provocă arsuri în stomac, îi veni să vomite, nu se îndură să stingă ţigara, dar nici nu îndrăzni să mai tragă un fum. Rămase cu ea în mână, aşteptând să se stingă singură, în

timp ce privea strada peste care începuse să se aştearnă întunericul.

Zăpada sclipea a puritate şi inocenţă, pocnetele tiribombelor răsunau asurzitor, făcându-l să tresară, dinspre bulevard se auzea zarvă şi ţipete…

Semne de viaţă. Simţea că-i sunt dragi, chiar dacă îl oboseau…

Dorel venise în apartamentul lui Vladimir Mulţescu încă de la ora şaisprezece. Vladimir terminase serviciul devreme, pe la ora douăsprezece se sigilase totul, iar salariaţii bărbaţi fuseseră trimişi acasă. Femeile fuseseră scutite de prezenţă în ziua aceea, fuseseră lăsate să trudească acasă, la sarmale, cozonaci şi curăţenie, înainte de plecare, proiectaţii se strânseseră în sala de festivităţi, să ciocnească un pahar. Vladimir refuzase să bea şi plecase printre primii, pretextând că trebuie să plece din Bucureşti, aşa că trebuia să-şi păstreze mintea limpede şi să ajungă la timp la autogară. Colegii îşi exprimaseră regretai că-i părăseşte, se miraseră că pleacă pentru o perioadă atât de scurtă – *o să fii mort de oboseală luni*, *Vladi*, *noroc că nu avem nicio lucrare urgentă*, spusese directorul – apoi îşi văzuseră de paharele lor. Ajunsese acasă pe la ora cincisprezece şi apucase să se odihnească un pic.

Până să apară Theofil – care nu întârzie prea mult, şi la Oficiul pentru sigilii se oprise activitatea mai devreme, numai că el trecuse pe la biserică, făcuse nişte cumpărături înainte de a veni – cei doi verificaseră lucrurile pe care făgăduiseră să le procure. În primul rând, cheia de la subsol, pe care o subtilizase Dorel. Două târnăcoape, o lopată, două funii lungi, de alpinist. Lumânări groase, din ceară curată – le procurase Vladimir, de la un institut de apicultura. Haine groase şi încălţăminte solidă. Lanterne. Un n-ai de profesionist – nu prostii din acelea ce se găsesc în magazinele de suveniruri,

care-s bune doar să fie puse într-o vitrină. Trei rucsacuri încăpătoare. Chibrituri. Sare grunjoasă, obţinută prin zdrobirea într-o piuliţă din fier a unui bulgăre de sare pentru vite.

Şi multe alte mărunţişuri.

Toate fuseseră trecute de Theofil pe o listă, pe care o discutaseră cu săptămâni înainte, iar fiecare se oferise să procure ceea ce ştia că-i stă în putinţă.

Stabiliseră de mult, din momentul în care deciseseră că trebuie să acţioneze, că ziua cea mai potrivită era vinerea din Ajunul Crăciunului, pentru că apropierea Naşterii Domnului va reduce puterea Şarpelui.

Când apăru Theofil, era aproape ora şaptesprezece, iar afară se întunecase deja. Era momentul să treacă la treabă.

În timp ce Bogdan Căliman fuma în balcon, în intersecţie avea loc o încăierare de proporţii.

Doi puradei aruncaseră pocnitorile în tramvaiul care tocmai plecase din staţie. Exact înainte să se închidă uşile. Printre pocnitori fusese şi o petardă lacrimogenă, ajunsă nu se ştie cum în mâinile derbedeilor. Ţigănuşii se hliziseră spre călătorii care se chinuiau, sufocându-se în vagonul ce se îndepărta, zăngănind. Fără să-şi dea seama că unii dintre cei care urcaseră fuseseră însoţiţi de rude sau cunoscuţi. Aşa că se găsise cine să pună mâna pe ei şi să-i ia la scărmănat. Bineînţeles, la urletele lor ieşiseră la iveală cetăţenii rromi care le erau părinţi şi care le săriră în ajutor. Câţiva cetăţeni, nervoşi din cauza bubuiturilor incontinue, se avântară şi ei în luptă, un grup de beţivi care tocmai ieşeau din cârciumă – unde sărbătoriseră în avans naşterea Mântuitorului – salutară cu strigăte de bucurie încăierarea şi se repeziră să împartă pumni oricui le ieşea în cale. Vatmanul reuşi să oprească tramvaiul la vreo cincizeci de metri, iar călătorii mai tineri – printre care multe femei – se întoarseră în grabă la locul în care se

declanşase atacul împotriva lor…

Intersecţia fusese blocată, după câteva minute nu se mai ştia care fusese cauza conflictului, toată lumea se bătea cu toată lumea, numărul combatanţilor creştea continuu, din cauza şoferilor care nu aveau pe unde să treacă şi care, coborând din vehicul ca să-şi exprime indignarea, se pomeneau loviţi cu furie nebunească. Puştani obraznici îi bombardau pe toţi cu bulgări de zăpadă.

După un timp, începură să iasă la iveală răngi, ciomege, cuţite şi diverse arme improvizate pe moment…

Când, după vreo jumătate de oră, interveni primul echipaj de poliţie, subofiţerii fură dezarmaţi şi snopiţi în bătaie. Abia după o oră, când ardoarea combatanţilor se mai potoli un pic din cauza oboselii, poliţia reuşi să-i împrăştie pe scandalagii. Bilanţul era tragic: trei înjunghiaţi, dintre care unul a murit mai târziu, pe masa de operaţie; doisprezece răniţi; sute de vânătăi, cucuie, julituri şi alte răniri ce nu necesitau internare. Şapte indivizi au fost arestaţi. Un vehicul al poliţiei fusese distrus, lovit sistematic cu răngi şi ciomege. Poliţiştii nu făcuseră uz de arme, pentru că un coleg de-al lor abia fusese arestat şi condamnat la trei ani închisoare pentru că împuşcase un individ care încercase să-l omoare cu un topor.

După plecarea poliţiei, traficul a fost reluat.

Iar bubuielile tiribombelor răsunau mai puternic ca niciodată. Şi parcă un pic ironic…

Lucica Aştefanei stătea pe balcon şi privea golul de sub ea.

Taică-său o anunţase ritos că, deoarece nu reuşise să intre la liceu şi-i făcuse familia de râs, nu-i va face pom de Crăciun şi nu-i va da niciun cadou.

N-avea nevoie de cadourile lui împuţite, niciodată nu-i făcuse un cadou care să-i facă plăcere. Întotdeauna

primea de sărbători – şi de Paşte, şi de Crăciun – numai lucruri trebuitoare, obiecte de îmbrăcăminte, ciorapi, pantofi, chestii care i-ar fi fost cumpărate şi dacă nu era sărbătoare. Niciodată nu avusese parte de un *cadou* adevărat. Taică-său se purta ca un ţăran abia venit din codrii Moldovei, deşi era născut în Bucureşti, nici măcar nu avea accent moldovenesc, degeaba făcea el pe urmaşul răzeşilor, era doar un mahalagiu ilfovean!

Lasă, că o să-i facă ea un cadou de Crăciun, să-l ţină minte toată viaţa!

Rosalim stătea în dormitor, cu Cartea deschisă pe genunchi.

Se apropia vremea Armaghedonului, oştile cereşti se strângeau să se războiască, gata să potopească pământul locuit de necredincioşi şi sodomiţi. Cei patru călăreţi abia îşi mai stăpâneau caii.

Judecata era pe cale să înceapă.

Iar el zăbovea încă pe lumea asta, aşteptând molime şi războaie, chinuri şi suferinţe! Sufletul lui tânjea după Dumnezeu, după mila Atotputernicului, după slava cuvenită celor drepţi. Şi era obligat să aştepte, alături de toate lepădăturile care-şi bătuseră joc de cuvântul Domnului!

Degeaba discutase cu pastorul şi cu înţelepţii, nimeni nu

1 înţelesese, toţi îi ceruseră să aibă răbdare, să îndure ce-i fusese scris, să-şi poarte cu demnitate crucea…

Nu cumva fuseseră amăgiţi cu toţii şi nu mai înţelegeau mesajul divin?

Iordan Popovici abia reuşise să ajungă acasă. Trenul avusese întârziere, aşteptase la tramvai de i se urâse. Sacii erau grei, abia reuşise să-i târască prin zăpadă, să-i urce în tren, să-i coboare din tren, să-i care până-n staţie, să-i urce în tramvai, să-i coboare din tramvai, să-i târâie până la bloc, noroc că nu trebuia să urce şi pe scări…

Şi toate astea sub teroarea că trebuia să ajungă la timp acasă, să apuce biata Dănuţa să încropească o masă de sărbătoare.

Soacră-sa, mai omenoasă, îi pusese într-o traistă, fără să bage de seamă ăl bătrân, doi cozonaci şi o oală cu sarmale. Încolo, came şi cârnaţi primise, n-avea ce să zică, dar nu pe potriva a cât muncise. De fapt, nici nu se ostenise să se uite ce-i puseseră în saci, i se făcuse lehamite de zgârciţii ăia. Pentru un pârlit ca el, orice-i dăduseră, era de folos.

Abia acum văzuse cu cine avea de-a face, pentru că-l trataseră ca pe un cerşetor, nici măcar ca pe o slugă, da, ca pe un cerşetor, de parcă n-ar fi muncit din greu, mai bine de o lună, pentru tot ce căpătase!

Trebuise să taie şi să pregătească porcii cumnaţilor, apoi pe cei ai socrilor, să învârtă zile în şir la jumările ce se transformau în untură, de i se făcuse greaţă de mirosul de grăsime încinsă, să toace came pentru cârnaţi, să ajute la tobă şi caltaboşi…

Fără a mai pomeni de spartul lemnelor, să le ajungă ălor bătrâni pentru toată iarna, de rânit la vite şi de alte mii de treburi mărunte, ce nu se mai terminau niciodată.

Trudise ca un rob, îndurând toate fără să crâcnească.

Pentru că era primul an din viaţa lui în care nu tăiase *porcul lui*, cumpărat cu banii lui, hrănit pe banii lui.

Luky şi Niky Călin stăteau pe canapeaua din sufragerie şi se odihneau.

Tmdiseră toată ziua, spălaseră podelele şi geamurile, şterseseră pereţii, frecaseră baia… Curăţenie generală de sărbători, aşa cum se făcea pe vremuri.

În mod normal, curăţenia trebuia făcută cu câteva zile înainte de Crăciun, până şi mâncarea trebuia terminată cu o zi înainte de sărbătoare, acum ar fi trebuit să le rămână numai împodobitul pomului şi aranjatul cadourilor.

Avuseseră foarte mult de lucru la serviciu, deşi termenul de predare era prin martie. Se străduiseră însă să termine totul acum, să nu lase nimic care să nu fie pus la punct, verificat şi cu toată documentaţia la zi. Astfel încât lucrarea să poată fi preluată de oricine, fără mare bătaie de cap.

Nu-i deranjase că lucraseră atât de mult, nici că terminau curăţenia abia în ultima clipă.

Pentru că, în afară de curăţenie, nu aveau alte pregătiri de făcut.

Laurenţiu Păduche se simţea bine. îi făcuse Eugenia o ţuică fiartă – aşa cum se făcea pe vremuri, cu piper şi un pic de zahăr – să vadă ce marfă căpătase de la verii din Crângu Mare. Băuse o ceaşcă, se încălzise şi la măruntaie, şi la suflet. Şi se înveselise un pic.

— Fă Eugenio, până să punem masa mai e, fato, ce dracu' facem noi până atuncea, că murim dă plictiseală?

— Io ştiu, mă Laure? Curăţenia am terminat-o, mâncarea e gata, berea e pă balcon, cu sifoanili alea dă sticlă verde, vinu-i în frigider… ăla alb, că damigeana cu molan e în cămară, lângă bidonu cu ţuică. Toate-s pregătite, dă curat am făcut curat…

— Adică nu mai e nimica dă făcut?

— Chiar nimica! Dă făcut bradu, asta mai e dă făcut, da Traiana a zis să nu ne atingem dă el, că ştie ele mai bine cum să-l facă.

— Păi să le facem pă plac, că io crez că-i ultimu an când o mai face Crăciunu cu noi, că-s fete mari şi se învârte în altă lume, Eugenio, să zicem mersi că anu ăsta s-a mulţumit să plece numai dă Revelion şi stă cu noi dă Crăciun… Hai să tragem un pui dă somn până o veni ele dă la petrecerea dă la serviciu, dacă zici că e totu' gata. Că-i abia şase şi dacă tragem niscaiva aghioase până la opt, nouă, avem timp să întindem masa, că n-are rost să ne apucăm dă fript cârnaţii şi pastrama mai dăvreme dă zece,

unşpe…

Cei trei coborâră în subsol, fără să aprindă lumina de pe hol, deşi şansele ca să remarce cineva poziţia comutatorului din hol – sau să zărească vreo urmă de lumină pe sub uşă – erau foarte reduse. Însă stabiliseră din timp că era mai bine să nu rişte nimic.

Deci coborâră pe treptele de beton, cu lanternele aprinse, şi încuiară uşa în urma lor.

Când ajunseră pe podeaua de beton, Theofil le atrase atenţia să nu lase bagajele jos.

— Pentru că, explică el, Şarpele se află aici, într-o ascunzătoare aflată într-o cută spaţio-temporală Poate să fie oriunde, chiar la un pas de noi. Atunci când l-am rugat pe Dorel să-mi arate subsolul blocului, am remarcat locul pe unde a pătruns aici – şi pe unde au intrat gazele din conducta pe care a spart-o din întâmplare

— Dar n-am văzut nicio gaură care să indice că ar fi plecat şi şi-ar fi făcut ascunzătoarea în altă parte. Să descoperim unde-i este vizuina.

Trasă cu o cretă albă o pentagramă pe podea, apoi luă cinci lumânări scurte, groase, şi le lipi pe ciment, în vârfurile figurii geometrice. Le făcu semn să vină lângă el, în centrul pentagramei. După aceea aprinse lumânările şi stinse lanterna.

Flăcările lungi ale feştilelor se legănau, din cauza curentului din subterană, aruncând umbre stranii, mişcătoare, care dungau pereţii şi podeaua subsolului cu o alternanţă schimbătoare de beznă şi lumină.

Theofil îi dădu lui Vladimir târnăcopul, pe care-l ţinuse vârât în centura hanoracului, şi scoase din rucsacul – pe care-l aşezase la picioare – o cădelniţă ciudată, alcătuită dintr-o scoică mare, albă, prinsă cu patru lănţişoare din argint. Turnă în ea smirnă şi tămâie, dintr-un vas din lut, apoi aprinse amestecul, care răspândi imediat înjur un fum cu aromă puternică.

După aceea începu să rostească vorbe în latină – după cum îşi dădură seama ceilalţi doi, chiar dacă nu pricepură decât cuvinte izolate, prea puţine pentru a înţelege rugăciunea sau incantaţia rostită de Theofil (continuau să-i spună în sinea lor Theofil deşi ştiau că în momentul acela era mai degrabă Amadeus decât Theofil).

În timp ce-şi recita cu voce cântată litania, mişca în jur cădelniţa, iar fumul se ridica din tămâie. Însă nu se împrăştia în subsol, ci rămânea în interiorul pentagramei, de parcă între lumânări s-ar fi aflat un zid invizibil. Curând, în jurul lor se strânse o ceaţă deasă, cu aromă de răşină arsă.

Apoi, pe neaşteptate, Theofil îşi întrerupse litania şi strigă un ordin scurt, prinzând cădelniţa cu cealaltă mână şi oprindu-i legănarea.

Atunci, ca şi cum zidul invizibil delimitat de lumânările din colţurile pentagramei s-ar fi sfărâmat brusc, fumul se mişcă, de parcă ar fi fost mânat de-un vârtej iscat din senin, se roti, se răsuci şi se îndreptă – ca o frânghie împletită din ceaţă – către un loc aflat spre fundul subsolului, dar nu chiar lângă zidul din beton.

Acolo, fumul se modelă, luă formă – sau păru a se lipi de o formă invizibilă – şi lăsă să se zărească, în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, o gaură rotundă.

O intrare într-un tunel.

O intrare aflată la o jumătate de metru deasupra pământului.

O intrare care nu ducea nicăieri, pentru că gaura rotundă delimita ceva ce nu părea a avea materialitate.

Un cerc negru care atârna în aer.

— Putem să aprindem lanternele, să stingem lumânările şi să ieşim din pentagramă, îi anunţă Theofil. Însă nu putem pătrunde în tărâmul Şarpelui fără a fi însoţiţi…

Bogdan Căi iman se întinsese pe pat. Renunţase să

mai stea pe balcon, atât din cauza frigului, cât şi din cauza durerilor.

Abdomenul lui se transformase într-un ghem de dureri colcăitoare, din care ţâşneau fulgerări ascuţite, străpungătoare, ce provocau arsuri cumplite şi-n alte părţi ale trupului.

Probabil că suferea de-un cancer la ficat, hepatita lui o luase razna, îi transformase ficatul într-o masă de celule cangrenate, care-şi răspândeau otrava în tot organismul.

Avea senzaţia că înghiţise o găleată de plumb topit care, în loc să se răcească şi să se întărească în pântecul lui, fierbea şi clocotea, bolborosea şi se agita, întinzându-şi arsura…

Ştiuse de mult că va veni şi clipa asta, clipa în care durerile vor fi atât de mari încât se va ruga de Dumnezeu să-l ia din lumea asta. Dar sperase să fie ceva mai târziu… Nu se îndura să ia nişte calmante, pentru că voia să rabde cât mai mult posibil, pentru că, dacă le lua acum, ce se va face mai târziu? Nu vor mai avea niciun efect, iar durerile vor fi mult mai mari…

Şi toată povestea asta i se întâmpla exact înainte de Crăciun, să nu se poată bucura de sărbătoare, şi să le strice şi celorlalţi orice plăcere…

Nu, n-o să le spună nimic, o să rabde în tăcere…

Lucica rămăsese pe balcon, în ciuda frigului. Degeaba o chemase maică-sa înăuntru, s-o ajute la bucătărie. îi răspunsese, îmbufnată:

— N-am de ce să te ajut. Eu n-am Crăciun, eu n-am sărbătoare, aşa că nu-mi pasă de sărbătoarea voastră. N-are decât să te ajute tata, să-ţi strice şi ţie orice plăcere.

Lasă, că o să aibă ea grijă să-i mărească plăcerea!

O să-i facă un cadou, să-l ţină minte câte zile o avea!

Singura ei problemă era *cum* să-i facă acel cadou.

Se uită în jos, spre temelia blocului.

Nu era foarte sus…

Trebuia să se gândească bine…

Nicio grabă, avea destul timp până la miezul nopţii, când venea momentul înmânării cadourilor…

— Şi de cine trebuie să fim însoţiţi? se interesă Dorel.

— Se zice că leul este regele animalelor, răspunse Theofil. *Dărâm părătul* animalelor cine este?

Cei doi dădură din umeri la unison, de parcă ar fi fost înţeleşi.

— Aţi auzit vreodată de *vasiliscl*

— Dacă-mi aduc bine aminte, este un animal fabulos, care putea ucide cu privirea. Este menţionat în diferite bestiarii medievale, răspunse Vladimir.

— Corect. Numele este evident medieval, provine din grecescul *basileus*, împărat sau rege. Şi cum arăta acest animal legendar, domnule Mulţescu?

— Din ce-am citit, avea trup de şarpe şi cap de cerb. Fiind vorba de un animal fabulos, nu l-a văzut nimeni, deci nu se ştie cum arată.

— Dimpotrivă, aspectul lui e bine cunoscut – mai ales nouă, românilor. Numai că oamenii nu ştiu că e vorba de un vasilisc. E

reprezentat pe Columna lui Traian. E vorba de drapelul de luptă al dacilor. După cum aţi învăţat în şcoală, nimeni nu cunoaşte natura acelui drapel şi scopul lui. Se presupune că aerul care trecea prin capul de lup scotea un şuierat atât de groaznic, încât provoca panică printre duşmani. Aspectul real era bine sugerat pe Columnă: cap de lup şi trup de şarpe. Drapelele dace nu erau nişte artefacte, ci piei de vasilisci. Capul fusese păstrat intact. Dacă vasiliscul viu avea capacitatea de a ucide cu privirea – adică putea să omoare fiinţa la care se uita, nu la nimereală – cadavrul unui vasilisc omorât pe când era furios sau speriat, deci gata să ucidă, păstra mult timp capacitatea de a provoca stări bizare, începând cu disconfort şi terminând cu panică imposibil de stăpânit.

— Şi cum omorau vasiliscii cu privirea? întrebă Vladimir, sarcastic.

— Focalizau asupra duşmanului un fascicol bioenergetic, care bloca funcţiile nervilor motori. Deci victima paraliza *împietrea*.

— Dar de unde ştiţi toate astea? se interesă Dorel.

— După cum v-am spus, în mine există personalitatea unui călugăr creştin de la sfârşitul secolului III. Se numea Amadeus – cred că numele meu actual nu a fost ales întâmplător. Creştinii aveau lăcaşuri prin munţi, dar şi în pustietăţile din câmpie. Călugării din schitul nostru – aflat în bălţile din jurul unui râu ce acum se numeşte Dâmboviţa – erau descendenţi ai tribului dac care se ocupase, timp de vreo mie de ani, cu vânatul vasiliscilor pentru drapele. Animalele acelea, dotate cu o inteligenţă deosebită şi care ucideau foarte rar, se fereau de oameni, pentru că rămăseseră foarte puţine. Noi am reuşit să le îmblânzim şi să le oferim adăpost. Poate că prea buna cunoaştere a vasiliscilor ne-a condus la o idee ce s-a dorit a fi salvarea omenirii, dar care a avut doar un efect parţial. Am antrenat vasiliscii să lupte cu Şarpele cel Rău. Nu ştiam pe atunci că Satana este multiplu, că nu puteam să-i anihilăm decât una dintre întrupări. Oricum, am prins Şarpele la strâmtoare şi l-am împietrit pentru aproape două mii de ani. Noi credeam că pentru vecie, dar n-au fost nici măcar două mii de ani… Am îngropat Şarpele într-o tainiţă sub pământ, am înălţat laudă lui Dumnezeu şi am aşteptat a doua venire a lui Iisus pe pământ…

Theofil tăcu, copleşit de mâhnire. După un timp, Theofil – sau, mai degrabă, Amadeus – îşi continuă povestea:

— După un timp, oameni sfinţi mai pricepuţi decât noi ne-au lămurit cum stăteau lucrurile. Ne-am continuat viaţa monahală şi am avut grijă mai departe de vasilisci. Apoi voia Domnului a fost ca asupra schitului să se abată o

hoardă de barbari, puşi de ucidere. N-am voit să asmuţim vasiliscii asupra lor, pentru că reuşiserăm să-i dezvăţăm să ucidă oameni. Aşa că am slobozit animalele acelea în lume, după ce le-am învăţat să trăiască în tainiţe subpământene şi să se ferească a da ochii cu oamenii. Şi ne-am aşteptat soarta. Târziu, când nu mai aveam cale de scăpare, ne-am dat seama că nu spuseserăm nimănui din afara schitului despre Şarpele închis în hrubă, despre pericolul care ameninţa lumea la ieşirea lui de acolo. Şi în afară de noi nu mai exista nimeni care să ştie a vorbi cu vasiliscii şi să-i folosească împotriva Duşmanului Luminii… Ne-am înălţat glasul către Domnul, rugându-l să ne ierte pentru greşelile noastre şi să permită sufletelor noastre să repare eroarea făcută din prostie şi trufie. Apoi am căzut sub spadele barbare. Acum, când m-am trezit într-un trup de om cumsecade şi cu teamă de Dumnezeu, am ştiut că Mielul ne-a iertat şi ne-a dăruit şansa pe care am cerut-o, transformându-ne în paznici ai omului, paznici ce vor căpăta viaţă doar când e nevoie de ei şi doar pentru timpul cât e nevoie de ei…

După un timp, Vladimir Mulţescu îndrăzni să întrerupă tăcerea:

— Nu ştiu de ce, dar te cred. Dar de ce s-a pornit Şarpele împotriva blocului ăsta amărât?

— Exact în locul ăsta a fost schitul nostru. Locul în care a fost îngropat Şarpele se află cam pe unde-i acum cimitirul.

— Dar cu mine ce are? gemu Dorel.

— Poate că te tragi din vreo rudă a celor care l-au condamnat la veacuri de închisoare. Sau, poate, eşti menit unor fapte mari pe tărâmul credinţei… Nu ştiu. Însă fii convins că are motive să te urască.

— Şi acum ce vom face? întrebă Mulţescu.

— Voi chema un vasilisc. Apoi o să luptăm.

Theofil îi cern, cu un gest, târnăcopul lui Vladimir,

apoi se duse şi începu să sape în fundaţia din beton a blocului, lărgind gaura circulară din peretele dinspre stradă. Aşchiile de ciment săreau în toate părţile, risipindu-se departe, hăpăite de beznă.

Dorel stătea la câţiva paşi de el, luminând cu lanterna.

Vladimir, care nu avea nimic de făcut, se uită la cercul de-un negru mat, suspendat în aer, care părea că absoarbe lumina. Avea impresia că dinspre el vine un frig pătrunzător. Putea însă să fie doar o iluzie, în subsol era răcoare, pentru că afară se lăsase ger.

După un timp, Theofil consideră că lărgise suficient gaura din perete. Se duse şi scoase din mesac naiul, apoi se aşeză lângă spărtură şi începu să cânte.

Melodia simplă, monotonă, blândă şi liniştitoare, părea să conţină în ea o chemare hipnotizantă.

Theofil cânta, iar ceilalţi stăteau lângă el, aşteptând răbdători, fără să ştie ce aşteptau, dar având convingerea că aşteptarea lor era necesară.

După ce trecură veacuri, iar universul se stinse şi fu creat din nou, de undeva, din adâncul pământului, se auzi un zgomot surd, lin, ce se apropia iute.

Un zgomot de târâre uşoară, care părea a mângâia solul. Era o diferenţă între târâtul acela – *grijuliu*? – şi cel pe care-l auzise noapte de noapte în visul lui, îşi zise Dorel. Pentru că hârşâitul din vis era *aspru*, brutal. *Duşmănos*.

Zgomotul deveni tot mai apropiat, apoi încetă pentru un moment.

Din spărtură se strecură afară un cap de animal.

Un animal bizar, cu aspect ireal.

Capul care se mişca uşor, examinând atent împrejurimile, părea un cap de câine, dar câinele acela avea blana argintie şi ochii lucitori, galbeni ca aurul. Fără iris. Sau, poate, irisul era atât de mare, încât cuprindea toată partea vizibilă a globului ocular… Ochii erau deci

maţi, compacţi, dar nu lăsau de loc impresia că ar fi orbi. Dimpotrivă, păreau a vedea mai mult ca o fiinţă obişnuită.

Fiara îl zări/simţi/percepu pe Theofil, se îndreptă spre el, îl privi un timp cu ochii săi aurii, ca o pereche de sori mărunţi. îl recunoscu şi scoase un chelălăit subţire, tandru, de căţel ce-şi regăseşte stăpânul pe care-l crezuse pierdut.

Se întinse către bărbat, iar în clipa următoare din tunelul săpat în ciment i se scurse afară trupul. Un trup cilindric, lung de vreo trei metri, acoperit cu solzi din cel mai curat argint. Semăna şi nu semăna cu un trunchi de şarpe. Cilindrul era gros, de vreo treizeci de centimetri în diametru, pe potriva gâtului de dulău. Şi rămânea aşa până aproape de capăt, când se subţia brusc, într-o codiţă oarecum hazlie. Şarpele cu cap de câine se încolăci la picioarele lui Theofil – care pusese naiul de-o parte – şi-şi ridică trupul, astfel încât capul argintiu să se odihnească pe umărul bărbatului.

Theofil îi vorbea în şoaptă, într-o limbă ciudată, care nu semăna cu niciuna dintre limbile moderne pe care le auziseră vreodată ceilalţi, şi-l mângâia, pe cap şi pe trupul acoperit eu platoşa argintie. Iar animalul se alinta, dând din codiţa-i ridicolă…

Ciudat, îşi spuse Vladimir, privindu-l. Semăna mai degrabă cu statuia aceea stranie descoperită la Constanţa, care reprezenta un şarpe cu un cap de oaie (parcă), decât cu reprezentarea de pe columnă, care avea un cap de lup fioros. Animalul din faţa lor avea cap de câine blând, mai degrabă oaie decât lup… Adevărul se află, ca întotdeauna, undeva la mijloc, concluzionă el.

Theofil continua să bolborosească în limba aceea necunoscută. Probabil că-i vorbise şi despre ei, pentru că, la un moment dat, animalul îşi ridică ţeasta de pe umărul bărbatului şi privi, pe rând şi cu atenţie, către ei.

După aceea se şerpui lângă ei, adulmecându-l cu

grijă şi – avu acesta impresia – cu respect pe Mulţescu. Apoi se apropie de Dorel şi-şi frecă ţeasta argintie de genunchiul acestuia, ca un căţel răsfăţat. Băiatul nu se simţise nicio clipă speriat de făptura aceea bizară şi, răspunzând unui impuls de moment, întinse mâna şi-i mângâie blana cu reflexe metalice. O simţi moale şi caldă, iar senzaţia tactilă îi mări încrederea în fiara aceea ce părea ieşită dintr-un basm.

— Pe vremuri, oamenii din părţile noastre numeau un asemenea animal *căţelul pământului*. În zilele noastre, acest nume a fost atribuit unei mici rozătoare. Probabil pentru că nu se ştia cum arată adevăratul purtător. Daţi-mi voie, dragi mei, să vă prezint unul dintre ultimii vasilisci. Acum, că are cine să ne păzească, putem pătrunde în tărâmul Şarpelui, îi anunţă Theofil.

Se îndreptară către cercul cel negru şi se opriră în faţa lui.

Theofil scotoci în mesac şi scoase un cuţit simplu din fier, găsit la un negustor din Obor, un cuţit banal, din fier forjat, nu din inox. Scrijeli cu el semnul crucii pe suprafaţa neagră, rostind în acelaşi timp o rugăciune simplă, într-un soi de latină, probabil o vulgata vorbită în Dacia vremurilor lui Amadeus. Cuţitul reuşi cu greu să zgârie suprafaţa cercului suspendat, care părea a fi sticloasă, dură, deşi aspectul lui nu lăsa să se întrevadă o asemenea posibilitate.

Apoi Theofil se dădu înapoi, se închină şi-şi continuă ruga. Vârî mâna în punga cu sare grosolană şi aruncă grăunţele spre suprafaţa cea neagră. În momentul în care cioburile de sare loviră suprafaţa cercului, aceasta se crăpă, cu un zgomot strident.

Theofil strigă puternic un ordin, iar cioburile cercului se muiară, porniră a se topi, se scurseră pe podeaua de ciment, transformându-se în pulbere de culoarea cărbunelui.

Din spaţiul rămas liber, mărginit doar de conturul cercului, care se vedea ca o linie trasată cu creionul în aer, năvăli un nor de ceaţă rece, care se răspândi în întreg subsolul.

Apoi, cu un sunet ca de tunet, cercul desenat în văzduh se prăvăli pe ciment, sărind de câteva ori, de parcă ar fi fost din metal. Se sparse în mii de bucăţi, iar resturile luară foc şi arseră în totalitate, răspândind miros de pucioasă.

Subsolul era plin de-o negură umedă, rece, lipicioasă. Arăta acum exact ca în visul lui Dorel.

— Să mergem, spuse Theofil, cu o hotărâre aspră. A venit momentul luptei!

Iar dacă au ajuns la locul de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a aşezat lemnele pe el şi, legând pe Isac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnelor.

Apoi şi-a întins Avraam mâna şi a luat cuţitul, ca să junghie pe fiul său.

Rosalim îşi lăsă Biblia pe genunchi. Stătea în dormitor, pe marginea patului, citind la lumina chioară a veiozei. Restul familiei trebăluia prin bucătărie şi prin sufragerie, făcând ultimele pregătiri pentru Crăciun. Voiau să fie totul gata, ca atunci când se vor întoarce de la templu să nu mai aibă nimic de făcut. Pe el îl trimiseseră în dormitor, să nu-i încurce întrebăluială.

Iar el rămăsese acolo singur, citind din Carte şi gândind la ce avea de făcut. Deschisese Scriptura sfântă la întâmplare, şi fragmentul pe care-l găsise îl lămurise ce avea de făcut.

Trebuia să aducă o jertfă Domnului, pentru că ziua Judecăţii se apropia, iar cei care nu-şi îndreptau gândurile către Domnul aveau să se căiască amarnic şi să plângă cu lacrimi de sânge…

Iordan reuşi să-şi târască sacii până-n apartament.

Dănuţa auzi uşa şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Bine-ai venit, bărbate. Bine că ai venit, că mă apucase groaza, că nu-i de glumă cu zăpada asta. Da multe ai cărat, bietul de tine, cum ai reuşit, dragă, trebuia să dai şi tu un telefon la vreun vecin, să-ţi ies înainte, să te ajut…

— Am încercat, bombăni bărbatul, gâfâind. Bine te-am găsit. Am tot sunat din gară la madam Adriana, da' n-a răspuns nimeni.

— Aşa-i, că tu n-ai de unde să ştii, că ai fost plecat când a găsit-o. A căsăpit-o un *maniac*, că abia am aşteptat să vii, că nu mai îndrăzneam să dorm, de frică să nu vină nebunu' peste noi şi să ne taie… îmi pare rău, trebuia să suni la Călini…

— Ei lasă, că şi dacă veneai, nu mă bazam pe tine să cari, că nu eşti în stare. Da măcar mă ajutai păzind bagajile, că m-am cheaunit şi cărând, şi belind ochii în toate părţile, că oraşul e plin de bandiţi.

Duseră sacii în bucătărie, iar Dana se minună:

— Băăă, da multe ţi-a dat!

Până atunci, de bucurie că ajunsese acasă şi că-şi revăzuse nevasta, Iordan uitase de supărare. Auzind însă exclamaţia femeii, se enervă din nou. Dar nu zise nimic, erau neamurile ei şi s-ar fi supărat, deşi parcă n-aveau acelaşi sânge, pe cât de bună era ea, pe atât de zgârciobi erau ei. îşi înghiţi amarul şi întrebă:

— Unde-i fata?

— S-a dus cu nişte colege la biserică. O să vină mai târziu, că după aia o să treacă la nu-ş' ce *fondaţie*, tot d-asta bisericească, cică o să dea cadouri pentru copii de şomeri. Lăsă, Iordane, să aibă şi ea o bucurie, că-i copil. Şi dacă-i place la biserică, poate îşi aduce aminte Dumnezeu şi de noi, că oamenii ne-a uitat…

— Nu ne-a uitat, mama lor de oameni, da' e răi şi împuţiţi! Nişte bulangii!

— Hai, du-te şi fă baie, pe urmă întinde-te un pic, că

până fac eu o friptură, mai durează. Am făcut ieri o salată de bef şi nişte piftie, că am cumpărat o jumătate de căpăţână de porc, o să ne uităm la televizor… O să ne distrăm, o să vezi ta. Hai, du-te şi te odihneşte, că oi fi obosit, bietul de tine…

O să ne distrăm pe dracu'! îşi zise Iordan. Dacă ar fi avut porcul lui, nu s-ar fi mulţumit cu o piftie amărâtă, ar fi avut masa plină, ca orice om gospodar. Numai că acum ajunsese un sărăntoc, care nu putea să taie şi el un porc de Crăciun…

Mergeau prin tunelul întunecat, plin cu o ceaţă deasă, prin care razele aruncate de becurile lanternelor abia puteau străbate.

Theofil se afla în frunte, ţinând într-o mână lanterna, iar în cealaltă un recipient din sticlă – un fel de clondir cu gură largă – în care turnase apă sfinţită, pe care o luase chiar în ziua aceea de la o anumită biserică, după ce făcuse nişte socoteli complicate şi trasase linii bizare pe o hartă a Bucureştiului. Avea rucsacul în spate şi târnăcopul la brâu. Lăsaseră celălalt târnăcop şi lopata lângă gaura din perete prin care ieşise vasiliscul.

Imediat în urma lui mergea Vladimir, care, pe lângă rucsac, avea braţele încărcate cu diferite lucruri, gata să i le dea lui Theofil, dacă acesta i-ar fi cerut ceva.

În urmă se afla Dorel, alături de care şerpuia pe podea animalul bizar, care-şi ţinea capul ridicat. Băiatul îşi lăsase mâna dreaptă pe gâtul vasiliscului, de parcă ieşise să-şi plimbe câinele.

Ceaţa căpătase o nuanţă verzuie şi parcă se mai rarefiase.

Cei trei – de fapt, dacă socotim şi animalul fabulos, patru – înaintau în tăcere, cu simţurile în alertă, gata să vadă/să audă/să perceapă vreo vibraţie a aerului, să descopere din timp prezenţa duşmanului.

Deodată, Theofil se opri din mersu-i monoton,

prudent.

În lumina anemică a lanternei se zărea zidul de ciment al subsolului. Un zid ce părea că se înalţă până la cer, un zid ce stătea în faţa lor ca un simbol sfidător al imposibilităţii trecerii mai departe.

Theofil aşteptă până când ceilalţi se strânseră lângă el. Se uită la vasiliscul care părea agitat şi adulmeca în dreapta şi-n stânga, şi zise:

— Nu cred că am greşit prea mult direcţia. Şarpele trebuie să se afle în apropiere. Însoţitorul nostru îi simte prezenţa. Totuşi, Satana a recurs la un truc, pentru că vasiliscul nu-şi mai dă seama unde se află duşmanul…

— Ce trebuie să facem? întrebă Vladimir, care avea impresia ciudată că visează, că tot ce i se întâmplă de câtva timp n-avea nicio legătură cu fizicianul Vladimir Mulţescu, om cu educaţie ştiinţifică

— Deşi cu un hobby bizar, legat de ocultism, doar că abia acum îşi dădea seama că preocupările lui fuseseră cu adevărat un hobby, o distracţie, că nu crezuse cu adevărat în existenţa supranaturalului; iar acesta năvălise în viaţa lui; mai mult, chiar dacă acceptase, în timp, teoriile bizare ale lui Theofil şi povestea la fel de stranie a lui Dorel, acestea fuseseră nişte… poveşti, nişte speculaţii intelectuale, fără a avea în mod obligatoriu vreo legătură cu realitatea; iar acum avea de înfruntat o realitate magică, diferită într-un fel de cea pentru care fusese educat şi în mijlocul căreia vieţuise până atunci.

— Voi încerca să descopăr unde s-a ascuns. A plecat de aici de foarte puţin timp, urma lăsată de el e încă puternică, proaspătă.

Aşeză cu grijă pe podeaua din ciment vasul cu apă sfinţită şi-şi dădu jos rucsacul. Scotoci în el şi scoase o baghetă în formă de furcă. O baghetă făcută dintr-o crenguţă de arbust. Probabil din alun, îşi spuse Vladimir.

Luky şi Niky terminaseră curăţenia, stăteau în

sufragerie şi se odihneau.

Casă, curată şi cu toate lucrurile în ordine, arăta impersonală, nelocuită, lipsită de suflet.

Şi aşa era, îşi zise Luky. Ce fel de casă este aceea fără bucurie? Iar sufletul şi bucuria casei sunt copii.

Se împlineau chiar astăzi trei ani de la tragedie. Cum trăiseră în aceşti trei ani, numai ei ştiau. De fapt, nici nu trăiseră. Vieţuiseră ca nişte animale fără simţăminte. Încercaseră să se cufunde în muncă, sperând că timpul va drege totul, că uitarea va eroda suferinţa, o va face suportabilă. Dar uitarea se dovedise incapabilă să le şteargă durerea.

Iar acum intenţionau să pună capăt calvarului.

În felul lor meticulos, ordonat, ca nişte roboţi fără de simţire. Aşa cum făceau totul, de trei ani de zile.

Se pregătiseră, făcuseră curăţenie în toată casa. Nu împodobiseră pom de Crăciun, nu făcuseră de mâncare. Nu aveau nevoie.

În noaptea asta îşi vor încheia socotelile cu lumea asta crudă.

— Laure, ce naiba te trezişi, mă omule? Că tot n-avem nimica dă făcut, doar să ne învârtim ca nişte huhurezi pân' casă, până o veni fetele alea, când o veni şi ele, după ce s-o sătura dă distracţie, că destul a muncit tot anu, ca nişte roabe, da, mă…

— Elviro, nu mă gândesc că întârzie, că mare distracţie cu noi n-o să aibă, lasă că acolo unde e dansează şi ele, da dacă o să bea şi o să se îmbete? Că nu-i bine să umbli pilit pân' oraşul ăsta nici bărbat, darămite ca femeie! Că derbedeii abia aşteaptă…

— Lasă, mă, Laure, că-i seara dă Ajun, o sta şi derbedeii acasă, n-o umbla pă frigu ăsta, că muieri o găsi ei şi mâine.

— Derbedeii n-are casă, femeie! Ăia umblă tot timpul pă străzi, şi ziua, şi noaptea, şi dă sărbători! Tâmpitele

ălea să facă bine să vină acasă, ce, ele nu ştie că le aşteaptă părinţii? Uite, se făcu de nouă ceasuri şi bradu nu-i făcut! Păi ce facem, o să ne apucăm să punem globuri atunci când tot românu pune cârnaţii pă grătar? N-a zis că vine până la opt? Dacă a păţit ceva? Că poliţia stă acasă, să îndoapă cu sarmale, nu păzeşte cetăţeanu! mai aşteptăm o juma dă oră şi ne apucăm să facem bradu. Până atunci, mai dă şi tu o ţuică, poa' să fie şi crudă, că nu mai am răbdare s-o fierbi!

Theofil ţinea bagheta între degetele arătătoare ale ambelor mâini, lăsându-i libertate de mişcare. Bagheta arăta spre perete.

Se mută, se întoarse într-o parte. Nuieluşa de alun se roti şi se îndreptă spre dreapta, indicând din nou peretele. Theofil rămase un pic pe gânduri, apoi se răsuci, de data asta fiind cu mâna stângă spre peretele subsolului. Bagheta se roti din nou, de data asta spre stânga.

— Este în spatele zidului, mormăi Theofil. Dar cum putem să ajungem la el?

— Domnule Şerb, interveni Dorel, vreau să vă spun ceva. Am văzut cu toţii peretele şi ne-am oprit, convinşi că am ajuns la capătul subsolului. Nu ne-am ostenit niciunul să pipăim zidul. Dacă există vreo trecere?

— Soluţia era prea simplă ca să vină în minte unui om matur, recunoscu Theofil, cu amărăciune. Am uitat că avem de-a face cu Domnul Amăgirilor, cu cel mai mare înşelător. Sigur, primul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac ar fi fost să verific zidul.

Puse bagheta în sac şi luă de jos clondirul ciudat, în care avea apă sfinţită. Se apropie de perete şi agită vasul, făcând ca din el să ţâşnească stropi care săriră pe zidul din beton.

În clipa în care picăturile de apă sfinţită atinseră peretele, acesta se încreţi, se mototoli, ca o bucată ce celofan umezită. Apoi se descompuse şi dispăru în neant,

lăsând în loc un vârtej de imagini schimbătoare, tocmai în secunda în care Theofil arunca din nou cu apă sfinţită. Stropii trecură prin locul în care fusese peretele. Se auzi un răcnet furios, imaginea din faţa lor se stabiliză şi văzură un individ solid, într-un costum de seară negru, elegant, cu o cravată de-un portocaliu pal, cu dungi ruginii. În spatele individului se întindea, cât vedeai cu ochii, subsolul plin cu ceaţă verzuie.

— De ce sunteţi atât de neciopliţi, domnilor, şi aruncaţi cu vitriol? Uite ce mi-aţi făcut pe obraz!

Într-adevăr, pe obrazul bărbatului se vedeau pete vineţii, care se întindeau, formând băşici ce se tot umflau. În timp ce Dorel privea uimit băşicile ce creşteau cu o viteză uimitoare, acestea plesniră, lăsând să se vadă carne vie, însângerată. Un lichid alburiu se scurse pe obrazul individului, obraz crispat de durere. Lui Dorel i se făcu milă. Se întrebă ce căuta bărbatul acela cu înfăţişare elegantă acolo. Se întrebă cu ce aruncase Theofil în el, de-i făcuse rănile acelea groaznice, care-l făceau să sufere. Şi parcă suferea şi el, simţind suferinţa celuilalt…

Simţi nevoia să se ducă şi să îngrijească bubele acelea, să

1 certe pe Theofil că fusese atât de neglijent…

Îşi opri brusc pasul pe care începuse să-l facă simţind încordarea vasiliscului. Sub mâna lui, grumazul animalului se încordase, părul argintiu de pe ceafă se zburlise, iar din gâtlejul de câine ieşea un mârâit abia auzit, dar foarte ameninţător…

Theofil înlemnise cu sticla în mână, cuprins de-o ameţeală inexplicabilă, incapabil să acţioneze.

În schimb, Vladimir fu cuprins de-o siguranţă pe care n-o avusese nicicând în viaţă. Aruncă lucrurile pe care le ţinea în mâna dreaptă şi-şi făcu semnul crucii, zicând cu o înverşunare de care nu se crezuse capabil:

— Piei din faţa noastră, ispititorule!

Atunci, rănile de pe figura individului se întinseră, carnea îi căzu de pe obraz, ca o mască, lăsând să se vadă un cap de şarpe imens, cu colţi uriaşi, încovoiaţi. Simultan, costumul elegant se transformă în solzi.

Vasiliscul lătră aspru, ca un câine ciobănesc.

Dorel se uită la el. Ochii i se măriseră, aurul lor devenise incandescent, în jurul pleoapelor începuse să apară o iradiere indigo.

Şarpele râse, batjocoritor, se răsuci în jurul său, ca un om ce se răsuceşte într-un călcâi, şi dispăru, lăsând în urmă un vârtej stacojiu, care se şterse şi el din aer, după o fracţiune de secundă.

Bogdan Căliman zăcea în pat. Din încăperea alăturată se auzeau râsete, glasuri vesele. Copii – tot copii le zicea, deşi erau de mult oameni în toată firea – pregăteau bradul de Crăciun, îl împodobeau cu globuri strălucitoare, viu colorate, şi beteală. Mai mult ca sigur că Reli trebăluia la bucătărie, să fie masa îmbelşugată măcar o dată-n an.

Iar el zăcea singur, copleşit de durere.

Pântecul îi ardea ca niciodată. Simţea că durerea se înverşunase împotriva lui şi se pregătea să-l dea gata. Degeaba luase calmante, nu-l ajutaseră niciun strop.

Apoi, durerea păru a se concentra într-un singur loc, într-un focar din care radia din când în când către restul organismului. Durerea se transformă într-un nod de şerpi care se zbăteau nebuneşte. După aceea, prinse a pulsa lent, ucigător, câştigând teren, întinzându-se centimetru cu centimetru, până cuceri din nou tot abdomenul. Numai că de data asta era de-o intensitate care depăşea tot ce îndurase până atunci.

După un timp, Bogdan Căliman remarcă, plin de groază, că acea pulsare a durerii devenise *fizică*: abdomenul îi pulsa cu adevărat, se mişca într-un ritm lent, dar constant.

Şi se umfla văzând cu ochii!

Îşi descheie bluza pijamalei şi-şi privi burta.

Nu i se păruse, chiar se umfla, pielea i se întinsese, dispăruseră cutele obişnuite. Parcă ar fi fost o gravidă în ultima lună! însemna că ciroza lui ajunsese în ultima fază, că nu mai avea nicio salvare. Dar nu era normal ca umflarea abdomenului, produsă de cancer, să aibă loc într-un asemenea ritm!

Fără a mai pomeni că *simţea* că în burta lui se afla ceva străin, ceva care se mişca nerăbdător, dornic să iasă la lumină. Nu, nu era cancerul care-i transformase abdomenul într-un balon, în el pătrunsese *ceva*, ceva care avea viaţă şi voinţă, care-i producea durerea aceea insuportabilă, de nedescris…

Iar el se străduia să rabde, întrebându-se cât o să mai reziste, întrebându-se dacă avea rost să se chinuie în halul ăla doar ca să nu strice celorlalţi sărbătoarea…

De fapt, ce-ar fi putut să facă?

Să cheme salvarea? Cine ştie când ar fi venit, ţinând seama că erau în Ajunul Crăciunului. Şi dacă venea, asta însemna atenţii pentru medici şi infirmiere, cheltuieli care ar fi dat gata toate economiile familiei, s-ar fi dus pe apa sâmbetei speranţele de locuinţă ale copiilor…

Însă globul ce se mişca în burta lui îi producea dureri atât de îngrozitoare, că nu mai putea să le îndure. Trebuia, cu orice preţ, să elimine porcăria aia din pântece.

Trebuia să-şi despice burta şi să scoată sursa durerii.

De unde să ia un cuţit? Din bucătărie? Ar fi însemnat să treacă pe lângă cei care trebăluiau veseli în sufragerie şi să dea ochii cu Reli. Ar fi remarcat cu toţii burta excesiv de umflată, ar fi intrat în panică, ar fi chemat ajutoare, s-ar fi dus naibii toată bucuria sărbătorii pe care o aşteptaseră atâtea luni, s-ar fi ales praful de toate planurile lor.

Nu, nu trebuia să se ducă în bucătărie. Mai bine să caute în debara, avea acolo o lădiţă cu scule, trebuia să fie

în ea ceva de tăiat…

Da, mai mult ca sigur că o să găsească vreun briceag cu tot felul de lame, cum se fabricau pe vremuri, sau vreun cuţit de tăiat porcii…

Asta era! Cuţitul de tăiat porcii, făcut dintr-o baionetă nemţească!

Se ridică din pat şi se împletici către debaraua aflată chiar lângă uşa dormitorului, umblând încet, atât din cauza durerii şi a dorinţei de a nu face zgomot, care să atragă atenţia celorlalţi, cât şi din cauza burţii care-i atârna ca o piatră de moară şi-i transmitea dureri înfiorătoare în tot impul.

Lucica Aştefanei se gândea la cadoul pe care voia să-l facă tatălui ei.

Un cadou care să-i rămână în amintire câte zile o avea.

Cel mai la îndemână ar fi fost să se spânzure cu frânghia de rufe. Trebuia doar să-i dezlege un capăt şi să facă un laţ. Scaun avea pe balcon, doar stătea pe el de mai bine de-o oră, de amorţise din cauza frigului.

Ar arăta bine în balcon, ca o ghirlandă de sărbători…

Apoi îşi aminti ce se spunea despre spânzuraţi, că rămân cu limba scoasă. Şi asta ar fi fost o chestie potrivită, ar fi fost prima oară când ar fi îndrăznit să scoată limba la taică-său. Dar spânzuraţii se învineţeau la faţă şi se umflau, arătau groaznic, aşa scria în cărţile pe care le tot citise, că nu era nici proastă, nici leneşă, cum credea idiotul şi mitocanul de taică-său, nmai că ideea de examen o îngrozea, îi era o frică înfiorătoare să nu greşească şi să trebuiască să îndure scandalul de acasă, iar groaza aia îi ştergea tot ce avea în minte…

Nu, nu spânzurătoare. Nişte somnifere ar fi fost bune, să înghită un pumn de pastile şi se adoarmă, să nu se mai trezească şi să scape de toate…

Dar de unde somnifere? Nu aveau niciun strop în

casă, că ai ei erau oameni sănătoşi psihic, cum puneau capul pe pernă, cum începeau să sforăie.

Apoi îşi aminti de poveştile cu samurai pe care le citise. Să-şi facă harakiri – ba nu, termenul corect era *sepuku* –, o moarte onorabilă şi care arăta întregii lumi că fusese vorba de o chestie de onoare. Bine înţeles că în casă nu existau săbii de samurai, dar existau cuţite lungi şi tăioase, că taică-său avea damblaua să le tot ascută.

Asta era! Nici măcar nu avea nevoie să se ducă până la bucătărie, existau vreo câteva în dulapul de pe balcon, le pusese acolo maică-sa, că se tot împiedica de ele în sertarul din bucătărie.

Ăsta va fi cadoul ei de Crăciun!

Rosalim medita la cuvintele Cărţii.

Avraam îşi jertfise fiul Domnului, iar Domnul îi dăduse stăpânire asupra întregii lumi.

Venise rândul lui să aducă o jertfă lui Dumnezeu, ca să arate Domnului că era gata de orice sacrificiu, că aştepta judecata cea dreaptă şi nemiloasă, care avea să vină curând.

Singura problemă era că Svetlana nu voia să audă de teoriile lui şi-i spusese, în mai multe rânduri, că voia Domnului se va manifesta într-un fel sau altul, iar obligaţia lor era să aştepte şi să-şi accepte soarta. Nu vezi, prostule, că oameni deştepţi spun că nu noi hotărâm când şi cum vom muri? Nu-ţi mai bate capul cu tâmpenii şi lasă interpretarea vorbelor sfinte în seama celor pricepuţi, că tu nu eşti nici pastor, nici înţelept! Vai celui care nu-şi cunoaşte locul şi se lasă cuprins de trufie, pentru că pradă Satanei va fi!

Cuvintele ei i se păruseră atunci potrivite şi conforme cu învăţătura din Templu, dar acum i se părură menite să-l abată din drumul pe care-l îndrumase Domnul. Pentru că nu fusese o întâmplare că deschisese Cartea la povestea lui Avraam.

Domnul îi vorbise lui, direct, iar el trebuia să respecte cuvântul Domnului. Şi vai de cei care i-ar fi stat în cale! Va fi neîndurător şi nu va da dovadă de slăbiciune. îşi va salva familia de păcat în ciuda voinţei Svetlanei, în ciuda spaimei copiilor.

Se duse în bucătărie, profitând de faptul că se strânseseră cu toţii în sufragerie, să umple bradul cu globuri, şi căută în sertar cuţitul pe care-l făcuse chiar el la serviciu, dintr-o lamă de bomfaier, îl strecură în sân, apoi se întoarse în dormitor.

Încă nu venise clipa să acţioneze, simţea că trebuia să mai zăbăvească un pic.

După care va săvârşi voia Domnului.

Iordan Popovici se dusese să se culce, după ce făcuse baie. Dormise neîntors, dar când se trezi, durerea din muşchi îi aminti de oboseala strânsă în el şi de umilinţele îndurate.

Da, cruntă era soarta omului care nu era în stare să taie un porc de sărbători, care era slugă la cei avuţi!

Dacă ar fi avut porc, n-ar fi trebuit să slugărească atât. N-ar fi trebuit să îndure toate nazurile ălor bătrâni şi ale marţafoilor de copii ai lor. Soarta lui va fi alta abia când o să taie şi el un porc de Crăciun.

Atunci, din senin, îi minte i se ivi un gând. La început se sperie, apoi se lămuri de dreptatea lui.

Asta era. Trebuia să taie un porc, ca să arate tuturor că era om întreg, gospodar, de care nu-şi bate nimeni joc.

Şi, pentru că nu avea porc, putea să taie o scroafă.

O scroafă din neamul ălora care-i călcaseră în picioare mândria lui de om.

O scroafă şi o purcică.

Trebuia doar să caute un cuţit potrivit.

Pentru că, sincer vorbind, se pricepea să taie porcii…

Luky şi Niky Călin stăteau în sufrageria curată, ordonată, şi aşteptau.

Nu mai aveau nimic de făcut. Totul fusese pregătit aşa cum plănuiseră, aşa cum se cuvenea.

Pe măsuţă, în faţa lor, era o pereche de foarfeci mari, ascuţite, cu lama pătată de urme de rugină.

Nu se atinsese nimeni de foarfecă, n-o curăţase, rămăsese aşa cum fusese în urma tragediei. Poate că, în subconştientul lor, prevăzuseră că aici vor ajunge, altfel ar fi aruncat instrumentul nenorocirii lor. îl păstraseră ca pe un lucru care să-i împiedice să uite.

Şi nu uitaseră, iar toate încercările lor nu fuseseră de a uita, ci de a se obişnui cu durerea, de a-şi accepta soarta. Însă fuseseră încercări sortite eşecului, iar Dumnezeu le arătase limpede că pentru ei nu există decât o singură cale, refuzându-le posibilitatea sfinţirii casei. Moartea preotului fusese cea mai limpede dovadă că nu mai aveau nicio speranţă. Dumnezeu le refuzase rugăciunea.

Acum, decişi şi împăcaţi, aşteptau momentul trecerii în altă lume. Moment care urma să fie exact la ora în care suferiseră pierderea aceea cumplită, iar instrumentul urma să fie acelaşi.

Theofil reluase ritualul pe care-l efectuase în subsol: trasase pentagrama, aprinsese lumânările, recitase litania, fumul se îndreptase brusc spre un punct aflat undeva, spre mijlocul spaţiului în care se aflau, şi se condensase pe trecerea invizibilă.

De data asta, cercul ivit din neant nu mai era mat, solid şi negru, ca rândul trecut, ci se vălurea, lichid, ca o apă aflată într-un fund de fântână, dar privită de sus, de lângă ghizdurile puţului. O apă fumurie, cu sclipiri când argintii, când de antracit.

— N-avem de ales, oftă Theofil, va trebui să trecem *prin* poartă, n-o putem distruge, n-o putem ocoli.

Cercul se afla la aproximativ un metru şi jumătate deasupra solului, iar marginea lui nu era marcată de nimic, de vreun contur palpabil. Doar de terminarea văluririi şi

începutul ceţii verzui. Părea un ochi de apă într-o baltă acoperită cu lintaiiţă.

Theofil îi dădu lui Vladimir vasul de sticlă, în care avea apa sfinţită, puse celelalte lucruri în rucsac – pe care-l puse pe umeri şi strânse curelele – apoi îşi vârî capul şi umerii prin vălureala cenuşie. După aceea se prinse cu mâinile de marginea invizibilă şi se împinse. Apa fumurie îl înghiţi, fără să dea vreun semn că trupul lui i-ar fi afectat consistenţa sau continuitatea. Trecu prin ea, pur şi simplu, de parcă ar fi făcut parte din două planuri diferite ale spaţiului, care nu se intersectau, chiar dacă ocupau, momentan, acelaşi loc.

După câteva clipe, auziră de *dincolo* un bufnet uşor, o înjurătură, şi ceilalţi îşi dădură seama că, într-un fel, Theofil ajunsese în spaţiul real. Apoi din adâncul cercului lichid ieşi o mână. Theofil cerea vasul cu apă sfinţită.

Apoi, Dorel şi Vladimir tresăriră. De dincolo de poartă se auzi zgomot de izbitură, un geamăt şi zăngănit de sticlă spartă.

Vladimir se grăbi să se strecoare prin vălurirea fumurie. Dorel îl urmă, la fel de grăbit. Se prinse de marginea porţii şi se pregătea să se împingă dincolo, când auzi un scâncet uşor, de căţel părăsit.

Se întoarse şi văzu lângă el vasiliscul care se înălţase pe trupul de şarpe, dar nu suficient ca să poată ajunge până la cercul lichid. îi lipsea ceva de care să se sprijine, ca să-şi poată strecura corpul reptilian prin trecerea fluidă. Dorel se trase înapoi, rămase în faţa cercului suspendat în văzduh, şi-i făcu semn animalului de legendă. Acesta dădu din codiţă, bucuros că fusese înţeles, se apropie de el, se şerpui în jurul lui, se încolăci înjurai şoldurilor băiatului

— Fără a strânge inelul prea puternic, dar suficient pentru a-şi găsi punctul de sprijin necesar –, apoi îşi vârî capul de câine în ceaţa lichidă. Şi începu să se scurgă prin poartă.

De îndată ce scăpă de greutatea animalului – care fusese destul de mare, cu toată grija vasiliscului de a-l proteja – Dorel se grăbi să treacă şi el în lumea oamenilor.

Când ajunse în subsol – care nu se deosebea de spaţiul în care fusese decât prin lipsa ceţii verzui – Dorel văzu o scenă care-l făcu să înlemnească.

Theofil era înlănţuit de-un şarpe gigantic, mai uriaş decât orice anaconda văzut în filmele de la televizor. Un şarpe cu trupul de culoarea întunericului, cu solzi sclipind a beznă şi tăciune. Inelele acestuia îi înconjuraseră pieptul, de aceea nu putuse să strige, să-i avertizeze. După chinul ce se citea pe figura lui, Dorel îşi dădu seama că suferea cumplit, că durerile provocate de strânsoarea aceea implacabilă erau insuportabile.

Şarpele deschisese gura-i imensă şi l-ar fi înghiţit, dacă n-ar fi intervenit Vladimir, care atacase fiara diavolească, izbind-o cu târnăcopul. Dar loviturile lui nu făceau decât să abată pentru moment atenţia şarpelui imens de la prada sa, pe care continua s-o strângă cu o putere de menghină. Tăişul târnăcopului ricoşa din solzii lui, ce păreau a avea duritatea diamantului. La fiecare lovitură de târnăcop, şarpele riposta cu izbituri date cu coada, care-l aruncau cât colo pe Vladimir. Acesta, deşi plin de vânătăi şi vizibil la capătul puterilor, se grăbea să se ridice de fiecare dată şi revenea la atac, nelăsându-i timp giganticei reptile să-şi înghită prada imobilizată în strânsoarea trupului.

În aceeaşi fracţiune de secundă, cu viteza aceea indescriptibilă de percepţie care apare uneori, în cazuri de pericol extrem, Dorel zări la picioarele sale clondirul cel ciudat, făcut ţăndări, şi-şi dădu seama că şarpele atacase prin surprindere, chiar în momentul în care Theofil primise recipientul de sticlă de la

Vladimir. Lovise cu putere, ameţindu-şi victima, iar Theofil scăpase sticla pe ciment. Apa sfinţită se risipise, nu

mai puteau să beneficieze de ajutorul ei.

Apoi Dorel zări vasiliscul, care se înălţase pe trupul său de reptilă, ca o cobră gata să muşte. Capul lui de câine avea o înfăţişare ameninţătoare, părul argintiu de pe ceafa i se zburlise, iar botul rânjea duşmănos, dezgolindu-şi colţii. Ochii lui aurii păreau că dogoresc, iar în jurul capului îi apăruse o luminoscenţă indigo, ce vibra a primejdie şi moarte.

Băiatul îşi dădu seama – sau, mai degrabă, intui – că animalul legendar şi-ar fi lansat oricând privirea paralizantă, ucigătoare, dacă Theofil n-ar fi fost înconjurat de trupul şarpelui. Dar a împietri şarpele pentru vecie în poziţia aceea însemna condamnarea la moarte sigură a celui pe care-l recunoştea drept prieten şi stăpân.

Era evident că vasiliscul nu va interveni, dacă situaţia nu se va schimba. După cum era la fel de evident că şarpele cel uriaş nu avea să scape de privirea paralizantă, dacă Theofil murea.

Timpul păru că înţepeneşte într-o repetitivitate înnebunitoare, în care Vladimir ataca disperat, iar reptila imensă îi respingea cu uşurinţă atacurile. Dar Vladimir începuse să dea semne de oboseală, iar Dorel se întreba disperat cum putea să-şi ajute prietenul aflat la ananghie…

Laurenţiu Păduche simţea că nu-şi mai găseşte locul. Băuse o ţuică, se plimbase prin bucătărie, încercase să se uite la televizor, dar nu reuşise să-şi dea seama ce era pe ecran.

Unde naiba zăbovea fetele alea? Dă ce naiba nu dăduse un telefon? Dacă mai întârzia mult, nici nu mai avea cu ce să vie, că tramvaiele să tot rărea, că şi itebiştii era oameni, să dusese acasă, la sarmale şi cârnaţi, sau stătea la cap dă linie, să ciocnească şi ei un pahar cu colegii şi să ronţăie o bucată dă şorici şi o jumară…

Până la urmă, ieşi pe balcon, să se uite în stradă, doar, doar le-o vedea cu o clipă mai devreme, să se

potolească o dată!

Până la urmă le zări în lumina becurilor, veneau dinspre bulevard, cu braţele pline de pachete, sporovăind între ele, fără să se grăbească.

Mama lor dă coţofene, le ardea dă palavre, iar el fierbea în suc propriu!

Apoi înlemni.

În timp ce fetele mergeau liniştite, în lumina puternică a becurilor de pe stâlpi, zări în semiîntunericul de pe celălalt trotuar, un grup de siluete care păreau a urmări fetele, care păreau a pândi un moment pentru a se repezi asupra lor.

Strada era pustie, nu avea cine să le vină în ajutor. Să sune la poliţie? Până să vină vreun echipaj – dacă exista vreunul disponibil

— Fetele lui, comoara zilelor lui, puteau să fie violate, bătute, omorâte chiar!

Laurenţiu Păduche nu mai stătu pe gânduri. Intră în casă ca o vijelie, luă în grabă toporişca de spart oase din bucătărie şi fugi în stradă aşa cum era, numai în papuci.

Bogdan Căliman găsise baioneta cea veche, pe care o ascuţise şi o şlefuise cândva. Arăta încă bine, tăişul putea să spintece ca un brici. îl încercă în treacăt, cu buricul degetului. Da, putea să-şi despice burta cu cuţitul ăla şi să scoată afară porcăria care pulsa şi se umfla în el.

Păcat că n-o să apuce să se bucure de Crăciun. De Crăciun şi, mai ales, de Anul Nou. Tare şi-ar fi dorit să apuce Anul Nou, să vadă sărbătoarea mondială a anului 2000. Şi să apuce şi el să intre, măcar pentru câteva clipe, în acest an care, chiar dacă nu însemna un început de mileniu, avea totuşi o importanţă deosebită, se schimba prefixul, cum se zicea. Fără a mai pomeni că anul 2000 fusese investit cu valori multiple. În tinereţea lui, anul 2000 însemna ajungerea într-o etapă superioară a civilizaţiei. Iar pentru alţii, însemna sfârşitul lumii.

Indiferent ce va fi, ar fi vrut să vadă şi el.

Doamne, cât ar fi vrut să vadă şi el ce se va întâmpla în anul 2000!

Doamne, cât ar fi vrut!

Îşi dădu seama, în clipa aceea, că, deşi sincer credincios, nu-şi adusese aminte de loc de Dumnezeu, de când îl lovise nenorocirea.

Şi lăsă pe noptieră cuţitul tăios, îndreptând o rugă fierbinte către Cel de Sus, o rugăciune făcută aşa cum se pricepea el, în clipa aceea. Dar o rugă pornită din străfundul sufletului:

— Doamne, care eşti bun şi milostiv, îndură-Te de mine! Nu mă lăsa să pier acum, în ajunul sărbătorii naşterii Tale, să stric bucuria familiei mele! Lasă-mă, chiar dacă nu merit, să apuc Crăciunul acesta şi Anul Nou. Şi, dacă e în vrerea Ta, poate o să mă laşi să prind şi Anul Nou următor, să intru măcar pentru câteva clipe în Mileniul Trei... Facă-se voia Ta, căci a Ta este mărirea şi slava! Amin!

Apoi se închină încet, cu grijă, aşa cum îl învăţase, cu zeci de ani în urmă, bunica lui, fie-i ţărâna uşoară...

Spre surprinderea şi bucuria lui, agitaţia din pântec încetă pe dată şi simţi că-l cuprinde somnul. Se lăsă în voia lui, cufundându-se în negura odihnitoare, liniştitoare, plină de pace...

Dorel pândea disperat, în lumina lanternei, zbaterea inutilă a lui Vladimir, care părea la capătul puterilor. Cât despre Theofil, acesta îşi pierduse cunoştinţa, nu se mai mişca în strânsoarea de oţel a reptilei diabolice.

Apoi, din senin, şarpele păru a nu mai fi atent la ce se întâmpla în jurul lui, păru a asculta ceva ce se întâmpla în altă parte, iar ceea ce auzea acolo îl nemulţumea, îl supăra cumplit, încetă să izbească din coadă, iar Vladimir avu o clipă de răgaz. Se ridică încet de pe cimentul podelei, împingându-se în mâini, cu capul lăsat în jos, strângându-şi

ultimele puteri.

Strânsoarea inelelor se reduse pentru o clipă, iar Theofil deschise ochii, gemu şi reuşi să-şi umple plămânii cu aer, ca un înotător care iese pentru o clipă la suprafaţa apei.

Dorel văzu o sclipire lângă mâna lui Vladimir, pe podea. O văzu şi acesta, pentru că rămase nemişcat, privind atent cioburile de sticlă lângă care fusese aruncat de ultima izbitură a cozii. Descoperise ceva, pentru că se ridică în grabă, de parcă ar fi sorbit dintr-un izvor de energie, şi ridică de jos ciobul lucitor.

Băiatul zări ceea ce ţinea Vladimir în mână şi speranţa renăscu în sufletul lui: ciobul era un fragment din sticla aceea bizară în care păstrase Theofil apa sfinţită. Partea dinspre fund a clondirului. Iar în bucata aceea de vas se vedea licărind lichid! Pe fundul vasului mai rămăseseră, ca prin minune, câţiva stropi.

Vladimir se apropie cu paşi iuţi de reptila imensă, care părea în continuare preocupată de ceea ce se întâmpla în altă parte, se apropie periculos de mult, până la un pas de fiara imensă, şi goli recipientul în gura căscată care se îndreptase, în ultima clipă, către el.

Şarpele cel gigantic se cutremură de durere, din gură îi ţâşni un urlet de suferinţă, amestecat cu sânge negru şi puroi, îşi descolăci inelele, zbătându-se, dând nebuneşte din coadă. Vladimir fu lovit cu putere, parcă l-ar fi izbit un mai, şi aruncat către perete, unde rămase nemişcat, ameţit.

Vasiliscul urmărise cu atenţie cele întâmplate, vibrând din trupu-i argintiu. Aura indigo devenise foarte intensă, se transformase într-un soi de flacără care pulsa iute. Ochii i se transformaseră în lacuri clocotinde, din cel mai pur aur. Însă aştepta, amânându-şi lansarea paralizantă a puterii din privire, pentru că Theofil, chiar dacă nu mai era înfăşurat de inelele ca antracitul ale

trupului şarpelui, se afla între acesta şi animalul cu trunchi de argint.

Therofil, care-şi revenise suficient ca să privească înjur şi să aprecieze corect situaţia, strigă un ordin în limba aceea necunoscută pe care o folosise întotdeauna când vorbise vasiliscului, iar animalul cu cap de câine îl auzi, ezită o fracţiune de secundă, apoi aura indigo păru a se strânge, a se condensa în ochii de aur, iar după aceea din aceştia ţâşniră două raze violete, care loviră în plin şarpele de culoarea beznei.

Şarpele tresări, apoi împietri. Deveni de culoarea cremenii.

Din nefericire, una dintre raze îl atinsese, uşor, şi pe Theofil. Incapabil să se ţină pe picioare, se prăbuşi peste trupul nemişcat al duşmanului. Dorel se repezi către el, urmat îndeaproape de Vladimir, care îşi revenise şi reuşise să se ridice în picioare.

Lucica găsise cuţitul în dulapul de pe balcon, un cuţit făcut complet din metal. Dar când se aşezase pe podeaua din ciment a balconului şi-şi dezgolise burta, simţi că o cuprinde frigul. Poate pentru că năvălise peste ea gerul nopţii, poate pentru că o cuprinsese oboseala…

Oricum, îi clănţăneau dinţii şi-i tremurau mâinile. Iar fierul rece pe care-l ţinea în mână părea că strânge în el tot frigul din lume. Degetele, înţepenite de ger, îl scăpară, iar cuţitul căzu zăngănind pe beton. Ciudat, dar în clipa în care metalul i se desprinse de mână, gemi păru a înceta, frigul deveni suportabil.

Iar în minte i se înfiripă un gând bizar, care contrazicea tot ce-i trecuse prin minte în seara aceea: ce dovedea luându-şi zilele? Că era o ratată, o incapabilă. Că tatăl ei avusese dreptate. Şi poate că avusese dreptate, pentru că faptele erau în favoarea părerii lui. Nu, n-ar fi rezolvat nimic cu sinuciderea. Trebuia să-i dovedească, fără chip de tăgadă, că se înşela. Că nu era proastă. Că era

în stare de mai mult decât făcuse până atunci. Că, de fapt, avea motive să se mândrească, nu să se ruşineze cu fiica lui. Şi poate că atunci, abia atunci, o să se schimbe şi el.

Cât despre faptul că nu-i făcuse niciun cadou de Crăciun, atâta pagubă! N-au intrat Crăciunurile în sac!

Şi intră în casă, cuprinsă de-o veselie care la început o uimi. apoi o bucură pe mama ei. La urma urmei, era Naşterea Domnului, de ce să nu uite cu toţii, măcar pentru o noapte, de supărări?

Laurenţiu Păduche ajunsese în stradă înainte să-şi dea seama. Alerga prin zăpada îngheţată, fără să-i pese, fără s-o simtă. Vedea în faţă, lângă blocul 2, fetele care sporovăiau nepăsătoare. Iar de pe trotuarul de vis-à-vis, grupul care se năpustea asupra lor, împărţindu-se în două, ca să le taie orice cale de scăpare.

Fetele văzură şi ele mişcarea şi, spre mirarea lui, în loc să fugă, să arunce dracului pachetele alea şi să încerce să scape, se opriră şi spuseră ceva, râzând, celor ce veneau către ele.

Continuă să alerge, apoi se opri, auzind voci de copii care cântau de zor *ne daţi sau nune daţi*. Ajunsese destul de aproape ca să-şi dea seama că siluetele care-l îngroziseră erau ale unor elevi de şcoală primară, plecaţi cu Moş-Ajunul, la colindat.

Râse de unul singur de spaima pe care o trăsese şi fugi repede înapoi, să nu-l vadă fetele în halul ăla.

Theofil avea mâna stângă paralizată, gura strâmbă şi ochiul stâng fix, aţintit undeva, în depărtare. Vasiliscul schelălăia, agitându-se lângă el. Se mai linişti un pic când stăpânul lui îi spuse

— Cu greu, mai degrabă bolborosind – câteva cuvinte. Vladimir îl ridicase de pe trupul ca de cremene al şarpelui şi-l ajuta să se ţină drept, pentru că Theofil nu-şi putea folosi pe deplin nici piciorul stâng.

— O să-mi treacă după câteva ore, încercă el să-i

liniştească pe ceilalţi. Acum mai avem o treabă de făcut.

Îl puse pe Vladimir să-i caute în sac ce avea nevoie – plante uscate, răşină de brad şi bucăţi uscate de aloe, precum şi o sticluţă cu un ulei aromat. Lumânări de ceară şi tămâie. Înconjură şarpele încremenit cu lumânările aprinse, lipite de podeaua din ciment, aprinse aromele în cădelniţă şi rosti o rugă îndelungată, înconjurând de trei ori duşmanul înfrânt. Toate acestea, cu sprijinul lui Vladimir şi al lui Dorel. Vasiliscul stătea de-o parte, încolăcit şi cu capul rezemat de inelele-i argintii, ca un căţel cu botul pe labe.

Fumul din cădelniţă devenea tot mai des, razele lanternelor abia îl mai străbăteau. Şarpele cel pietrificat se vedea tot mai greu, apoi fu acoperit complet de fumul mirositor.

În cele din urmă, Theofil îşi încheie ruga. Lumânările se stinseră de la sine, una câte una. Iar fumul se împrăştie încet, purtat în toate părţile de curent. Când se risipi complet, Dorel şi Vladimir văzură că şarpele dispăruse.

— Se află acum într-un loc sigur, le explică Theofil, cu vorbirea-i deformată de pareză.

Apoi mai spuse ceva, în limba aceea necunoscută celorlalţi.

Vasiliscul veni lângă el, cu urechile pleoştite, cu o mutră ce exprima o durere sfâşietoare. Din ochii lui aurii se scurgeau încet lacrimi mari, care se pierdeau în blana argintie. Se lipi cu trupul lui de reptilă de Theofil, îl linse pe nas cu limba-i de câine, se duse la Vladimir şi făcu în faţa acestuia un soi de plecăciune, după care se frecă de genunchii lui Dorel cu fruntea-i de argint. Apoi, fără să ezite, se duse la gaura din peretele subsolului şi se strecură în ea, îndreptându-se spre adâncuri necunoscute ale pământului…

— Am rămas doar noi, îngăimă cu greu Theofil. Va trebui să ne despărţim. Vladimir, să mă duci la tine şi să

mă ajuţi să mă îmbrac în hainele cu care am fost la serviciu. Lucrurile mele îţi vor rămâne ţie. S-ar putea să-ţi folosească. Eu mi-am încheiat misiunea în lumea voastră. Curând, foarte curând, voi redeveni vechiul Theofil, care nu are habar de cele întâmplate. Nu-l cunoaşteţi şi nu trebuie să vă cunoască. Dorel trebuie să ne părăsească acum. A întârziat destul de mult, îl aşteaptă părinţii.

Ieşiră cu toţii din subsol, Theofil îl îmbrăţişă iute pe băiat, apoi plecă, împreună cu Vladimir.

Dorel rămase ultimul, să încuie uşa.

Rosalim decise că aşteptase destul. Trebuia să îndeplinească voia Domnului.

Se ridică de pe pat, decis. Mişcarea lui bruscă răsturnă Biblia de pe pat. Cartea căzu pe podea şi se deschise. Rosalim se aplecă, s-o ridice. Iar privirea lui zăbovi pe paragraful la care se deschisese Cartea:

Când voi zice dreptului că va fi viu, iar el se va încrede în dreptatea sa şi va face nedreptate, atunci nu se va mai pomeni toată dreptatea lui, ci el va muri pentru tot răul pe care l-a făcut.

Rosalim rămase mult timp aplecat asupra cărţii. Apoi se ridică şi o aşeză cu grijă pe pat.

Domnul avusese grijă de el şi-l luminase în ultima clipă.

Dacă voia să rămână drept, iar dreptatea lui să conteze în ochii Domnului, trebuia să aibă încredere. Nu trebuia să facă nedreptate în numele Domnului. Va fi viu, fără ca pentru asta să moară mai întâi.

Aleluia! Fie numele Domnului lăudat!

Se duse în încăperea alăturată, unde familia îl aştepta, să se bucure cu toţii de sărbătorirea naşterii lui Iisus.

Trebuia să taie scroafa şi purcica. Da, numai aşa putea să fie gospodar, numai aşa putea să fie liber!

Intră în sufragerie ca o furtună şi se opri în prag, ca

izbit de-un mai.

Dana şi fetiţa tocmai terminau de împodobit un brad mare, cum nu mai avusese niciodată. Sub el, trei maldăre de pachete.

— Ce-i cu ăsta? întrebă el încruntat, simţind încă în faţa ochilor ceaţa sângerie a chefidui de a ucide.

— Păi, Iordane, erau atâţia bani în sacul cu cadouri, că am zis că putem să luăm şi noi un brad, răspunse femeia, destul de speriată. Am dat o fugă până la colţ, cât ai dormit tu, şi l-am luat pe nimica toată, că vânzătorul voia să plece acasă. Că am zis că dacă avem atâtea cadouri, trebuie şi un brad…

— Care cadouri? întrebă nedumerit Iordan.

— Păi unul dintre sacii pe care i-ai adus era numai cu pachete, de la tata, de la fraţi… Şi un plic mare cu bani, pe care scria *Leafa adevărată* – am luat şi eu o hârtie de-o sută de mii, că erau destule, cred că nu te superi… Şi mai era o scrisoare pentru tine, da’ n-am deschis-o, că poate vrei s-o citeşti chiar to…

— Unde-i?

— Am pus-o sub pom… Că dacă era printre cadouri, am zis că o fi şi ea un cadou…

Iordan se aplecă lângă pomul de Crăciun frumos împodobit, văzu pachetele în hârtie colorată, legate cu panglici roşii, de care erau prinse etichete pe care scria *Pentru Iordan*, *Pentru Dana*, *Pentru Mihaela*, şi găsi plicul. îl luă şi-l deschise. Un scris necunoscut: *Dragă domnule Iordan Popoviei*.

Nu mă cunoaşteţi, sunt un prieten al lui Gigi, cumnatul dumneavoastră, şi v-am întâlnit la socrii dumneavoastră, când am venit mai în toamnă cu Gigi pe acolo. Mi-a plăcut cum munceaţi şi nu vă ţineaţi de prostii, aşa că am vorbit cu socrul dumneavoastră să vă chinuie ca pe hoţii de cai, să vedem cum vă purtaţi când lucraţi pentru cineva, iar rezultatul mă face să vă ofer o slujbă de

om de încredere la una din firmele mele, că nu găsesc nicăieri pe cineva care să fie cinstit şi harnic, că toţi fură în ziua de astăzi, numai dumneavoastră corespundeţi cu ce vreau eu. Să mă sunaţi după Anul Nou, dacă aveţi nevoie de slujbă, să ne înţelegem, şi vă asigur că n-o să vă pară rău, după cum sunt convins că nici mie no să-mi pară rău că v-am ales. Şi să nu fiţi supărat pe socri, că eu i-am rugat să se poarte aşa…

— Mama lor de marţafoi! Au fost vorbiţi să-şi bată joc de mine! râse Iordan, brusc înveselit. Dănuţo, mamă, de împodobit pomul văd că ai avut timp, da de mâncare avem şi noi ceva pentru noaptea de Crăciun? Că mi-e foame şi mi-e sete!

— Păi n-a fost nevoie să gătesc nimic, Iordane. Am pus nişte came la cuptor şi nişte cârnaţi la prăjit, pifitie şi salată de bef făcusem de ieri, da' am găsit în saci şi plăcinte, şi pui fripţi, şi păstramă, şi sarmale, cozonaci, prăjituri… De de toate, să avem şi pentru Anul Nou.

Da, toate bune şi frumoase, Dumnezeu se miluise de el, îşi zise Iordan, dar de Crăciunul viitor musai să-şi cumpere porc şi să-l taie cum ştie el, ca un adevărat gospodar, să fie sigur din timp că are totul pregătit, nu să nu-l mai apuce nebuneala ca anul ăsta…

Luky şi Niky stăteau pe fotolii, privind foarfeca pătată de rugină, fără să scoată o vorbă.

Mai aveau puţin şi se termina totul.

Sigur, ar fi putut să scape de aşteptarea aceea chinuitoare, dar fuseseră toată viaţa oameni ai ordinii, şi dacă stabiliseră un lucru, aşa rămânea.

Ţârâitul strident al soneriei îi făcu să tresară. Parcă i-ar fi trezit dintr-o transă. Cine putea să fie la o asemenea oră?

La ora în care, cu trei ani în urmă, primiseră ştirea cea groaznică…

Ce nenorocire urma să le fie anunţată acum?

Luky se duse, tremurând, să deschidă uşa.

În prag stăteau, cu figuri îngrijorate, Luciniu şi Maria Dumitraşcu.

— Ne scuzaţi că vă deranjăm la ora la care toată lumea se pregăteşte de petrecere…

Dumitraşcu se opri, văzând casa fără niciun semn de sărbătoare, dându-şi seama cât de nepotrivite erau cuvintele sale. Renunţă la introducere şi întrebă direct:

— Nu l-aţi văzut pe Dorel? A plecat pe la patru, zicea că se întâlneşte cu nişte colegi. Şi n-a apărut până acum. Iar colegii la care spusese că se duce nu l-au văzut de loc astăzi. Nu-i nici la rude… Ne-am gândit că o fi pe la un vecin, şi am luat uşile la rând… Poate l-aţi văzut undeva…

Soţii Călin înlemniră. Cât de bine înţelegeau îngrijorarea celor care le sunaseră la uşă!

— Nu-i aici, doamnă Dumitraşcu. Nici nu l-am văzut. Dar mergem cu dumneavoastră să-l căutăm. Dacă în bloc nu-i, să căutăm pe stradă, prin parc… Domnul Luciniu să se ducă acasă, să sune la poliţie, iar noi să încercăm să-l găsim.

Se îmbrăcară iute şi ieşiră cu toţii.

În hol, dădură nas în nas cu Dorel. Murdar, jerpelit şi obosit, dar cu o mutră fericită. Atât de fericită, că Luciniu nu se îndură să-i tragă perechea de palme pe care i-o făgăduise în sinea lui.

— Unde ai fost, mamă! se repezi ca o cloşcă Maria.

— M-am plimbat cu nişte prieteni… ne-am bătut cu zăpadă… şi nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Vă rog să mă iertaţi, n-am vrut să vă dau emoţii…

Soţii Călin se retraseră de o parte, să-i lase între ei. Bine că lucrurile se terminaseră aşa. Ei nu avuseseră norocul ăsta…

Luciniu Dumitraşcu şuşoti ceva cu nevastă-sa şi veni către ei:

— Nu vă supăraţi că îndrăznesc… Aţi fost singurii

care v-aţi grăbit să ne săriţi în ajutor. N-aţi vrea să sărbătorim împreună Crăciunul? Avem totul pregătit…

Nu spusese că văzuse că la ei nu se vedea nici urmă de pregătiri, iar Luky se pregătea să refuze invitaţia, convinsă că fusese făcută de complezenţă sau din milă.

Dar atunci, ca şi când ar fi prevăzut refuzul ei, Dorel o privi cu ochi luminoşi, ce le transmise un soi de împăcare, prin empatie. Şi zise doar atât:

— Vă rugăm din tot sufletul…

Şi, spre surprinderea lor, soţii Călin simţiră că invitaţia le făcea plăcere, că-şi doreau cu adevărat o asemenea invitaţie…

Bogdan Căliman se trezi zâmbind. Se trezi fericit. Nu-şi dădea seama dacă visase ceva, iar fericirea aceea nepământească se datora visului. Ştia doar că se simţea bine, că durerile din pântec încetaseră. În minte îi răsuna o frază: *Dumnezeu e bun*, *iar viaţa e frumoasă*!

O, da, viaţa era frumoasă, păcat că descoperim acest lucru atât de târziu! Iar Dumnezeu era bun, îi dăruise lui micul său miracol de Crăciun, îi dăruise zile să se bucure de sărbătorile astea, ca şi un om sănătos! Da, Dumnezeu era bun cu adevărat!

Se îmbrăcă şi se duse în sufragerie, unde restul familiei îl primi cu strigăte de surpriză şi bucurie.

Vladimir îl ajutase pe Theofd să ajungă în apartament. îl ajutase să se îmbrace în hainele cu care venise la el cu câteva ore mai înainte, apoi îl sprijini să coboare scările, până-n stradă.

Theofil era într-o stare destul de gravă, pe jumătate paralizat, abia reuşea să vorbească şi – ceea ce era cel mai rău – se afla între două personalităţi. Uita tot mai mult ce i se întâmplase în ultimele ore şi abia dacă-l mai recunoştea pe Vladimir. Apucă doar să-l roage să-l ducă până la uşă, pentru că nu putea să meargă singur.

Vladimir îl târî prin zăpadă şi-l rezemă de perete,

lângă uşa casei cu numărul 12, de vis-à-vis de blocul 3. Sună şi se pregăti să plece, când uşa se deschise, de parcă în spatele ei stătuse cineva la pândă, aşteptând ceva.

În prag apăru o femeie între două vârste, cu ochii roşii. Probabil plânsese, până să-i deschidă.

— Cine sunteţi? Ce doriţi?

— Nu mă cunoaşteţi, doamnă… L-am găsit pe soţul dumneavoastră căzut pe stradă… mi-a explicat unde stă şi l-am adus…

Abia atunci femeia îl zări pe Theofil şi izbucni în plâns, fără să se ruşineze de străin.

— Fi-ţi-ar băutura de râs, Theo, cum ai putut să ajungi în halul ăsta, în Ajunul Crăciunului!

— Doamnă, interveni Vladimir timid, soţul dumneavoastră nu miroase a băutură… cred că-i bolnav…

Femeia se apropie bănuitoare de Theofil, care abia se ţine pe picioare. Încetă să plângă. Theofil reuşi să îngaime, cu gura-i strâmbă:

— Săru-mâna, drăguţo… Am plecat devreme de la serviciu şi… m-a fulgerat deodată pe stradă… am căzut… n-am mai ştiut de mine… nu pot să mişc mâna stângă… şi un picior…

— Să vă ajut să-l duceţi în casă se oferi Vladimir.

— Mulţumesc, mă descurc şi singură, că la slujbă car lăzi mai grele ca el, oftă femeia. Nici n-am apucat să vă mulţumesc… să vă dau ceva pentru osteneală…

— Nu, nu-i nevoie, se trase înapoi Vladimir. Trebuie să plec… Sărbători fericite! strigă el şi fugi repede către blocul de peste drum.

În urmă, o auzi pe femeie icnind şi străduindu-se să-l ducă pe Theofil în casă, dar nu întoarse capul.

Epilog

Sărbătorile ce marcaseră Anul Nou fuseseră grandioase. Bogdan Căliman se uitase la televizor ore în şir, trecând de pe un canal pe altul, bucurându-se ca un

copil de cele văzute.

Nu numai că spectacolul fusese impresionant, de calitate, dar bucuria pe care o simţise atunci, când se trezise în Ajunul Crăciunului, nu-l părăsise. Se afla, îşi spunea el, într-o stare de *beatitudine*. Era normal, pentru că trăise un miracol.

Un miracol mărunt, dar fusese miracolul lui. Un miracol pe care Dumnezeu i-l dăruise lui, numai lui.

Iar atingerea divinităţii îl făcuse fericit.

Ştia, cu o certitudine imposibil de definit, că vindecarea lui nu era definitivă, că Dumnezeu îi ascultase ruga şi-i dăruise ceea ce solicitase. Se bucurase de Crăciun, reuşise să vadă festivităţile de Anul Nou, apucase să trăiască – măcar câteva zile – în anul 2000… I se îndeplinise dorinţa Dacă Dumnezeu, în bunătatea Sa, va considera că merita să apuce şi mileniul trei, bine. Dacă nu, oricum avea de ce să fie recunoscător.

Pentru că atâta ceruse, în momentul acela în care fusese gata să-şi pună capăt zilelor. Iar ruga lui fusese, probabil, suficient de sinceră pentru ca Dumnezeu să i-o îndeplinească. Făcuse doar un mic miracol – dar care, pentru el, însemnase atât de mult…

Văzuse, într-o zi, un documentar la televizor, despre un celebru loc de pelerinaj din Franţa. Fuseseră amintite nenumărate miracole care avuseseră loc acolo: vindecări de leucemii, de boli interne grave… Capela era plină cu daruri simbolice, ca semn al recunoştinţei celor care se vindecaseră. Însă, după cum remarcase un mare scriitor, celebru pentru sarcasmul lui, nimeni nu mulţumea pentru că-i crescuse la loc un picior sau o mână amputată. Într-un fel, scriitorul acela avea dreptate. Un asemenea lucru ar fi fost un adevărat miracol, pe care nimeni nu l-ar fi putut atribui unor cauze naturale. Numai că asta nu se potrivea cu ideea de miracol din Noul Testament.

Pentru că, în timp ce în Vechiul Testament miracolele

sunt impresionante, de felul opririi soarelui în loc sau a despicării Mării Roşii, în Noul Testament (ca şi în întreaga ideologie creştină) miracolele făptuite de Iisus sunt mult mai discrete. Iisus a vindecat orbi şi paralitici, a izgonit demonii din posedaţi. A fost un tămăduitor de trupuri şi suflete. Sigur, a mers pe ape şi l-a adus înapoi pe Lazăr dintre morţi, dar ideea creştină de miracol – aşa cum a fost gândită de Fiul Domnului – se baza mai puţin pe spectaculozitate şi mai mult pe utilitate. Iisus era nu atât o divinitate pragmatică, ci mai degrabă o divinitate *umană*, preocupată mai puţin să săvârşească miracole menite să sperie, să uimească, *să minuneze*, cât să aducă alinare – trupului şi sufletului – acolo unde medicii dintre oameni se dovedeau neputincioşi…

Pentru că-i era clar că acea împăcare cu sine şi cu lumea nu se baza pe vreo schimbare a lumii – lumea rămăsese la fel, plină de păcate şi defecte – ci pe o altă percepere a sinelui şi a societăţii, care-i fusese dăruită doar pentru că solicitase ceva divinităţii. Ca o bonificaţie. Acum, abia acum aflase că viaţa era un dar minunat, viaţa era frumoasă, dar nu te puteai bucura de ea dacă nu ştiai marele secret al creaţiei: Dumnezeu este bun!

Şi Bogdan Căliman rămase pe balcon, privind zăpada sttălucitoare, soarele vesel şi oamenii care umblau vioi pe stradă. Se pregătea să trăiască minunatul spectacol al României anului 2000, al vârtejului social ce vestea trecerea omenirii de pe teritoriile de la Dunărea de Jos în mileniul trei…

Îl văzuse pe Theofil, în parc. Mergea agale pe cărarea croită de paşii trecătorilor prin zăpadă. Se sprijinea de soţia lui. Se refăcuse în mare măsură, ochiul stâng îşi recăpătase mobilitatea, dar piciorul stâng nu-l ajuta prea mult. Iar braţul îi atârna fără vlagă. Gura avea o răsucire ce-ar fi putut fi atribuită dezamăgirii şi dezgustului de viaţă, dar care – Vladfâmir ştia prea bine – nu demonstra

decât că muşchii nu erau încă stăpâniţi de nervii blocaţi de izbitura privirii paralizante a vasiliscului…

La un moment dat, privirile li se întâlniră. Theofil se uită *prin* el, ca la un străin. Era normal să fie aşa, uitase totul.

Şi nu-şi va aduce aminte nimic, până când nu va fi din nou nevoie de Amadeus, călugărul din alte timpuri.

Ar fi putut să se apropie, iar soţia lui Theofil l-ar fi recunoscut, cu siguranţă, ca fiind cel care-i adusese bărbatul acasă, după accident. Ar fi putut astfel să construiască o relaţie nouă cu un Theofil pe care nu-l cunoscuse şi care – era convins – ar fi fost un prieten bun şi un om interesant. Dar ar fi avut întotdeauna asupra acestui potenţial prieten avantajul de a cunoaşte despre acesta lucruri pe care el însuşi nu le ştia. N-ar fi fost o relaţie corectă, îşi spuse Vladimir, şi-şi îndreptă paşii în altă parte.

Se întâlnea destul de des cu Dorel, care-l vizitase de câteva ori, continuând relaţia pe care o începuseră mai înainte de Crăciun.

Băiatul nu mai avea coşmarurile acelea care se continuau noapte de noapte. Nu mai avea niciun fel de coşmar. Devenise un băiat normal, ca toţi cei de vârsta lui.

Cu excepţia faptului că manifesta un interes deosebit pentru teologie. Dorea să-şi dedice viaţa cunoaşterii lui Dumnezeu, dar nu se decisese încă dacă voia să fie preot, să se călugărească sau să fie doar un teolog laic. Vladimir simţea că e vorba de o chemare reală şi nu intenţiona să-l influenţeze în vreun fel.

Fiecare trebuia să-şi descopere singur rostul în lume. După cum şi el şi-l descoperise pe al lui.

Nu-şi închipuise, atunci când învinseseră Şarpele, că prin asta salvaseră lumea. Şarpele era multiplu, răul se întinsese prea mult în lume ca să aibă un singur cap, ce putea fi tăiat dintr-o singură lovitură. Dar omul, ca făptură

creată de Dumnezeu, avea obligaţia să lupte împotriva tuturor întrupărilor răului. Oricare vor fi fost ele. Fiecare om avea rostul lui, rolul lui, în această luptă milenară, ce nu se va sfârşi decât când va avea loc Judecata cea de pe urmă.

Până atunci, răul se tot manifesta, în ţară, iarăşi era criză politică. Iarăşi oamenii se învrăjbeau. Ziarele anunţau că la Moscova avuseseră loc explozii devastatoare, în care muriseră zeci, poate sute de oameni. Se vestea din nou zvon de război.

Îi rămăseseră lucrurile pe care le folosise Theofil atunci, în peştera dintr-un loc aflat în afara timpului şi spaţiului. Nu avea cunoştinţele lui Amadeus, ca să le folosească. Dar putea să înveţe. Acum ştia care era cunoaşterea pe care o dorea.

Fiindcă rostul lui în lume – ştia cu certitudine – era să fie pregătit să înfrunte Răul, în diferitele lui forme de manifestare.

Înţelesese acest lucru din felul în care se purtase faţă de el animalul cu blană şi solzi din argint…

ÎN COLECŢIA SCIENCE – FICTION CYBORG AU MAI APĂRUT:

1. ALFRED BESTER – Omul demolat (Premiul Hugo)
2. ROGER ZELAZNY – Nemuritorul (Premiul Hugo)
3. KATE WILHELM – Undeva cândva, suave păsări cântătoare (Premiile Hugo, Locus, Jupiter)
4. IAN WATSON – Ambasada extraterestră
5. CLIFFORD D. SMAK – Halta (Premiul Hugo)
6. SAMUEL RAY DELANY – Intersecţia Einstein (Premiul Nebula)
7. ROBERT SILVERBERG – Timp al schimbărilor (Premiul Nebula)
8. PHILLIP MANN – Seniorul casei Paxwax
9. IAN McDonald – Inimi, mâini, glasuri
10. FEDERIK POHL – Poarta

(Premiul Hugo, Nebula, Locus, Apollo, J.W. Campbel)
11. IAN WATSON – Necroville
12. – 13JOAN D. VINCE – Regina zăpezilor
(Premiul Hugo, Locus)
14. NEVIL SHUTE – Ultimul Ţărm
15. PHILLIP MANN – Wulfsyarn
16. C.J. CHERRYH – Staţia planetară (Premiul Hugo – 1983)
17. IAN WATSON – Prima carte de la Mana
(Laureat al premiului Locus)
18. JOE HALDEMAN – Războiul etern
(Laureat al premiilor Hugo, Nebula)
19. BOB SHAW – Astronauţii zdrenţuroşi
(Premii BSF ŞI BFA)
20. OVIDIU BUFNILĂC ruciada lui Moreaugarin
(Premiul Pygmalion 2001)
21. FRITZ LEIBER – Marele joc al timpului (Premiul Hugo)
22. GREGORY BENFORD – Artifact
23. CĂTĂLIN IONESCU – Loser (Premiul Pygmalion 2002)
24. JACK VANCE – Lumile lui Magnus Ridolph
25. ROBERT HEINLEIN – Infanteria Stelară
(Premiul Hugo)
26. VOICU BUGARIU – Visul lui Stephen King
27. RDU PAVEL GHEO – Faina
28. FEDERIK PHOL – Man Plus (Premiul Nebula – 1978) 29 – 30. DAVID BRIN – Războiul Elitelor
(Premiile Hugo şi Nebula-1985)
31. LIVIU RADU – Opţiunea
32. LIVIU RADU – Spaime
ÎN PREGĂTIRE:
1. CONNIE WILLIS – Doomsdaybook
(Premiile Hugo şi Nebula-1993)

2. NANCY KRESS – Cerşetori în Spania
(Dezvoltarea nuvelei care a obţinut premiile Hugo şi Nebula-1992)
3. LOIS McMASTER BUJOLD – Barrayar
(Premiile Hugo şi Nebula-1992)
4. LOIS McMASTER BUJOLD – Jocul lui Vor
5. C.J. CHERRYH – Cyteen
6. FRITZ LEIBER – Vagabondul
7. GORDON R. DICKSON – Dorsai
8. GWAYNETH JONES – Regina Albă
9. JAMES P. HOGAN – Operaţiunea Proteus
10. PATRICIA ANTHONY – Leagănul fericirii
11. NEWT GINGRICH & WILLIAM R. FORSTCHEN – 1945
12. STEPHEN BAXTER – Voyage

Director editură: OFELIA DERCACI Consilier drepturi de autor: VLAD MĂDĂLIN DERCACI Redactorul cărţii: CĂTĂLIN IONESCU Tehnoredactor: VLAD MĂDĂLIN DERCACI

Tiparul executat la S.C. ATLANTIS S.R.L. Ploieşti str. GĂGENI nr. 88A, Tel. /Fax: 0244 – 596528 Email: officepygmalion.ro, www. pygmalion.ro Adresa: EDITURA PYGMALION PLOIEŞTI str. GĂGENI nr. 88A, Tel. /Fax: 0244 – 596528 Email: officeatlantis.ro, www.atlantis.ro